

İçindekiler Tablosu

27 Mayıs 1960: Darbe mi, İhtilal mi?	3
MBK Eylemleri	4
Kurucu Meclis ve 1961 Anayasası	5
MBK ve Temsilciler Meclisi	5
Siyasete Dönüş ve Yeni Partiler	7
15 Ekim 1961 Genel Seçimleri	8
21 Ekim 1961 Protokolü	9
İsmet İnönü Koalisyonları	11
Askeri Ayaklanmalar	11
Kıbrıs'ta Türklerin Katli	13
Johnson Mektubu	13
İsmet İnönü Koalisyonunun Düşürülmesi	15
Suat Hayri Ürgüplü Koalisyonu	15
10 Ekim 1965 Genel Seçimleri	16
Kırat Şahlanıyor	17
AP Döneminde İlişkiler	20
12 Ekim 1969 Genel Seçimleri	20
Bir Kopma / Demokratik Parti	21
Ortanın Solu Hareketi	22
Türkçü Hareket	24
Sosyalistler	26
İslamcı Hareket	28

1960-1980 DÖNEMİ

Parlamento Dışı Güçler	30
12 Mart 1971 Askeri Müdahalesi	31
Teknokrat Hükümetleri	33
Kışlaya Dönüş	35
14 Ekim 1973 Genel Seçimleri	36
Üçüncü Milliyetçi Cephe 12 Kasım 1979-12 Eylül 1980	37
Ecevit'in Birinci Koalisyonu	38
MSP neyi temsil etmektedir?	38
Kıbrıs Barış Harekatı	39
Demirel'in Birinci Milliyetçi Partiler Topluluğu Koalisyonu	41
Dış İlişkilerde Yeni Sorunlar	43
5 Haziran 1977 Genel Seçimleri	44
Ecevit'in CHP Azınlık Hükümeti	45
Demirel'in İkinci Milliyetçi Partiler Topluluğu Koalisyonu	46
Ecevit'in Üçüncü Koalisyonu	46
Demirel'in AP Azınlık Hükümeti ve 24 Ocak 1980 Kararları	48
Dış Faktörün Rolü	48
Demokrasinin İntiharı	50
Dipnotlar	51

Prof. Dr. Hikmet ÖZDEMİR

Kocaeli Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi / Türkiye

1960-1980 DÖNEMİ

27 Mayıs 1960: Darbe mi, İhtilal mi?

Dokuzuncu Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in değerlendirmesi, bir açıdan tarihi gerçeği vurgulamaktadır. Türkiye siyasetinin 1960 sonrasındaki hemen bütün kritik iniş-çıkışlarını yaşayan deneyimli devlet adamının tanımlamasına göre, "1960, halkın elinden devleti alma hareketidir."¹ Subaylar, seçimle gelen ve parlamentonun güvenoyuna sahip bir hükümeti görevden uzaklaştırdığı için de, sonuç itibarıyla eylem bir askeri darbe'dir.

İhtilalci Subayların 27 Mayıs 1960 eylemi için, Lucille W. Pevsner gibi, "Liberal İhtilal" sözünü kullanmak da mümkün.²

27 Mayısçı Subayların, DP'lilere yönelik sert tavırları, Yassıada uygulamaları (idamlar) yanında belki "Liberal İhtilal" sözü sivil haklara yönelik büyük bir çelişki şeklinde gözükabilir. Fakat, Askeri İhtilalin sonucunda, 1946'da girilen liberal yol, rejimin demokratlaşması yönünde temel hak ve hürriyetler, sosyal devlet ve dahası sivil toplum örgütlenmesi lehinde genişletilmiştir.

27 Mayısçılar, 1961 Anayasası ile (istemeden de olsa) merkezin sağında ve solunda, o zamana kadar rejimin sempati duymadığı kimi düşünceleri benimseyen aydınların, çeşitli engellemelere rağmen dar gelirlili emekçiler ve köy yoksulları arasında veya şehir ve kasabalarda dindar- muhafazakar eğilimli orta sınıflar içinde faaliyetlerine ortam hazırlamışlardır. Solcu Türkiye İşçi Partisi (TİP) ve İslamcı Milli Nizam Partisi (MNP) ve sonra Milli Selamet Partisi'nin (MSP) kuruluşu aynı şekilde Türkçü akımın siyaset alanında etkin bir güç olarak Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi (CKMP) ve Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) çatısı altında faaliyetleri, Türkiye siyasetine, 1961 Anayasası'nın sağladığı liberalleşmenin, demokratlaşmanın inkar edilemez ürünleridir.

Walter F. Weiker'in gözlemine göre; 27 Mayıs 1960 günü Ankara'da, İstiklal Savaşı zaferinden beri görülmeyen şenliklerle Subayların Bayar-Menderes yönetimini devirmesi kutlanmıştır. İstanbul'da da, Ankara'dakine benzer coşkulu kutlamalar yapılmıştır. Fakat, ülkenin geri kalan yerlerinde heyecan o derece fazla değildir. Bunun sebebi, kısmen karışıklıkların Ankara ve İstanbul'a (biraz da İzmir'e) yayılması, kısmen de halkın çoğunluğunun Silahlı Kuvvetler'den ne bekleyebileceği konusunda bir fikre sahip olmamasıydı. Başlangıçta tereddüt edenlerin çoğu, hemen güçlünün tarafının tutmakta gecikmediler. Kutlamalar ve törenler bir aya yakın devam etmiş; Anıtkabir'e çelenk konulmadan bir gün geçmemiştir.³

Adnan Menderes Hükümeti'ni deviren Subaylar, 27 Mayıs 1960 günü Ankara Radyosundan saat 5.15'de okudukları tebliğde niyetlerini halka şöyle ilan ediyorlardı:

"Bu harekâta Silahlı Kuvvetlerimiz, partileri içine düştükleri uzlaşmaz durumdan kurtarmak ve partiler üstü tarafsız bir idarenin nezaret ve hakemliği altında en kısa zamanda âdil ve serbest seçimler yaptırarak, idareyi hangi tarafa mensup olursa olsun seçimi kazananlara devir ve teslim etmek üzere girişmiş bulunmaktadır. (.)"

Subaylar eylemlerinin hiçbir kişi veya gruba karşı yapılmadığını öne sürmüşlerse de, iktidardaki DP'lileri açıkça hedef almışlardır.

Hükümet darbesini gerçekleştirenlerden ancak 38'inin yer alabildiği Milli Birlik Komitesi (MBK) 13 Kasım 1960'daki tasfiyeden sonra kalan üyelerce 25 Ekim 1961'e kadar

1960-1980 DÖNEMİ

sürdürülmüştür. MBK'nde en yaşlı üye 65, en genç üye 27 yaşındadır. Yaş ortalaması 41.1'dir. 38 subaydan 32'si kurmay subaydır. 32'si Karacı, 3'ü Havacı, 2'si Denizci, 1'i Jandarmadır. Komite'de rütbelerine göre, 2 Orgeneral, 1 Tümgeneral, 2 Tuğgeneral, 9 Albay, 6 Yarbay, 11 Binbaşı, 7 Yüzbaşı bulunmaktadır. Askeri yüksek öğrenim dışında yüksek öğrenim yapanlar 3 kişidir. Askeri Komite Üyeleri, alt ve orta sınıflara mensup ailelerden yetişmişlerdir. 8 üyenin babası subay, 6'sının memur, 6'sının esnaf ve zanaatkar, 4'ünün serbest meslek, 2'sinin çiftçidir.⁴

8 Haziran 1960 günlü Fransız Le Monde Gazetesi'ne göre; MBK içinde ılımlılar ve aşırılar olmak üzere iki grup vardı. General Gürsel'in liderliğindeki ılımlılar, en yakın sürede yönetimi sivillere bırakmak istemektedir. Albay Alparslan Türkeş'in liderliğindeki aşırılar ise askeri yönetimi bir süre devam ettirerek, bu arada "Atatürkçü yeni bir devrimin" gerçekleştirilmesini öngördükleri söylenmektedir.⁵

Askerî Komite içindeki anlaşmazlıklar sonucu, Orgeneral Gürsel'in önderliğinden aldıkları güçle ılımlılar, 13 Kasım 1960 günü gerçekleştirdikleri bir iç-darbe ile kalıcı askerî rejim yanlısı gözükken subaylardan 14'ünü tasfiye etmişlerdir.

MBK Eylemleri

27 Mayıs 1960'da gerçekleştirilen askeri müdahalenin hemen ertesi günü 2'si Askeri Komite üyesi 3 General ile 15 sivilden oluşan ve (Ağustos ayındaki bazı değişikliklerle) 6 Ocak 1961'de Kurucu Meclis'in açılışına kadar görev yapan ilk Hükümet ile MBK arasındaki ilişkiyi, parlamenter sistemdeki yasama (meclis) ve yürütme (bakanlar kurulu) ilişkisi şeklinde düşünmek doğru değildir. Tersine, hükümetin oluşturulma biçimine göre yasama ve yürütme yetkilerinin yalnızca MBK'nin elinde toplandığı bir gerçektir.

27 Mayıs 1960 rejimi üzerine kamu hukuku doktrini açısından yapılan bir incelemede; bu dönemde yasama, yürütme ve yargılama tasarruflarında bulunan iradelerin "organik" niteliği bulunmadığı; dolayısıyla, devletin organik tasarruflarının yerini kişisel irade tasarruflarının aldığı görüşü öne sürülmüştür.⁶

27 Mayıs 1960 sabahından 25 Ekim 1961'de yapılan genel seçimlere kadar gerçekleştirilenler "MBK eylemleri" diye adlandırılabilir. Bu eylemlerin en önemlileri sırasıyla DP'lilerin yargılanması ile ordu ve üniversitedeki tasfiyelerdir.

Kuşkusuz MBK'nin eylemleri yalnızca bunlar değildir. Partilerin ocak-bucak örgütlerinin kapatılması, Doğu Anadolu Bölgesinden 55 kişinin memleketlerinden alınarak yurt içinde başka yerlere sürülmesi gibi başkaca eylemleri de vardır.

DP'li seçkinlerin iktidardan uzaklaştırılması ile sonuçlanan ve Yassıada duruşmaları kadar tartışılmamakla birlikte 27 Mayısçılar'ın ordu ve üniversitede gerçekleştirdikleri iki tasfiye eylemi daha vardır. Bunlardan ilki, giderek bozulmuş olan hiyerarşi piramidini düzeltme amacıyla 3 Ağustos 1960'da Ordu'da yapılan tasfiyedir. Yirmi beş fiili yılını dolduran subayların Hükümet tarafından resen emekliye sevk edilmelerini sağlayan 42 Nolu Kanun gereğince 235 General ve Amiral ve 5 bine yakın Subay, Ordu'dan çıkarılmışlardır. Emekli İnkılâp Subayları (EMİNSU) adı verilen bu kişilerin emekli edilmeleri, Ordu'nun yeniden yapılandırılması ve gençleştirilmesi kadar MBK'nin, Silahlı Kuvvetler üzerindeki otoritesini meşrulaştırmak amacına hizmet etmiştir.

1960-1980 DÖNEMİ

MBK tarafından Ordu bünyesinde gerçekleştirdiği ve o günkü koşullarda önemli tepki yaratmayan subay tasfiyesine karşılık, üniversitede giriştiği tasfiye eylemi (Ekim 1960) tartışma ve tepkilere yol açmıştır. Tembel, yeteneksiz veya reform düşmanı oldukları iddiasıyla, ya da daha başka gerekçelerle; Ord. Prof. Ekrem Şerif Egeli, Ord. Prof. Ali Fuad Başgil, Ord. Prof. Recai Galip Okan'dan, Ord. Prof. Mazhar Şevket İpşiroğlu, Ord. Prof. Ratip Berker, Prof. Tarık Zafer Tuna'ya, Prof. Takiyettin Mengüşoğlu, Prof. Sabahattin Eyüboğlu, Prof. Yavuz Abadan, Prof. Bülent Nuri Esen, Prof. Aziz Köklü, Prof. Emin Bilgiç, Prof. Hasan Eren, Prof. Zafer Paykoç, Prof. Nusret Hızır, Prof. Tevfik Berkman, Prof. Memduh Yaşa, Prof. Mina Urgan, Doç. İsmet Giritli, Doç. Adnan Benk, Doç. Mukbil Özyörük, Dr. İhsan Ünlüer, Doç. Haldun Taner, Asistan Özer Ozankaya... gibi çeşitli bilim dallarında tanınmış 147 öğretim üyesine ancak 28 Mart 1962'de çıkarılan kanun ile üniversiteye dönme imkanı sağlanarak 27 Mayısçıların yol açtığı haksızlık düzeltilebilmiştir. 147'ler olayı MBK ve Ordu'nun eylemini destekleyen sivil kesimler (aydınlar) arasında ciddi sürtüşme ve kırıngılığa yol açmış, Silahlı Kuvvetler içinde yükselen başka güçlerin etkisiyle MBK'nin yalnızlığa gömülmesi sürecini hızlandırmıştır.

Kurucu Meclis ve 1961 Anayasası

7 Aralık 1960'da MBK'nde kabul edilen kanuna göre 1961 Kurucu Meclisi iki bölümden oluşuyordu:

MBK ve Temsilciler Meclisi.

Temsilciler Meclisi, genel oya dayalı seçimle gelen bir organ değildi. Ama temsil niteliğini yaygın tutmak için o günkü şartlarda mümkün olanlar yapılmıştı. 67 ilde siyasi partilerin (DP dışında) ve çeşitli meslek kesimlerinin (barolar, basın, emekli subaylar, esnaf kuruluşları, gençlik, işçi sendikaları, sanayi ve ticaret odaları, öğretmen kuruluşları, üniversite ve yargı organları) temsilcileri aşamalı yollardan seçilmişlerdi. Bu üyelere ayrıca devlet başkanı ve askerî komite kontenjanından girenleri ve bakanlar kurulu üyelerini de eklemek gerek.

MBK ile birlikte toplam 272 üyeli Kurucu Meclis'te temsil imkanı verilen iki siyasi partinin sandalye dağılımları CHP 45, CKMP 25 şeklinde idi.

Sivil katılımı geniş tutma çabalarına rağmen ortaya çıkan tablonun önemli bir zaafı vardı:

Temsilciler Meclisi üyelerinin seçilme yeterlilikleriyle ilgili kanun maddesinde "faaliyetleri, yayınları ve davranışlarıyla 27 Mayıs İhtilâli'ne kadar Anayasa'ya insan haklarına aykırı icraat ve siyaseti desteklemekte devam etmiş olanlar Temsilciler Meclisi'ne üye seçilemezler" şeklinde kısıtlama, bu organın, ülkedeki siyasi kadroları ve görüşleri tam olarak yansıtmamasını önlemiştir. 27 Mayıs türü bir askerî eylemden sonra kurulan meclisin tam temsilî nitelik taşımasını beklemek fazla olur. Belli ki, Kurucu Meclis tasarısını hazırlayan Bilim Kurulu, bu organın, kendi deyimleriyle ülkedeki "zinde kuvvetleri" bir araya getirmesine önem vermişti.

Kamu hukuku doktrininde bu gelişme, "meşruiyet bildirim" kavramı ile açıklanmaktadır.

Buna göre, "meşruiyet bildirim"; siyasal rejimin işleyişinde iktidar kullananların anayasanın yerine ikame ettikleri üstün "irade beyanı" şeklinde tanımlanır. "Anayasa, temel hak ve

1960-1980 DÖNEMİ

özgürlükleri düzenleyerek, onları hukuki güvence altına alan ve bu yolla toplumdaki uyuşmazlıkları giderip toplumu bütünleştirmeye yönelir. Oysa, meşruiyet bildirimini, hak ve özgürlükler üzerindeki hukuki güvenceleri kaldırıp yeniden bölerek, belirli bir grubu toplumsal ve siyasal alandan tasfiye etmeye yönelir; bunun sonucu olarak toplumdaki uyuşmazlıkları artırır.”⁷

6 Ocak 1961-27 Mayıs 1961 arasında dört buçuk ay gibi kısa bir sürede hazırlanan anayasa tasarısı, 9 Temmuz 1961’de halkoyuna sunulmuş ve oylamaya katılanların yüzde 60.4’ü tarafından kabul edilmiştir.

1960 İhtilali’nden önce ve hemen sonra, rejim krizine yol açan sorunlar açısından düşünülebilen hemen bütün çözüm önerilerini toplamaya çalışan 1961 Anayasası, her anayasa gibi bazı gelişmelerin, özel durumların ve uzlaşmaların yarattığı bir belge ve bir tepki anayasasıdır. 1961 Anayasası’nda ifade edilen tepkiler doğrudan doğruya 1950-1960 zaman diliminde yaşananlara karşı oluşmuştur. Kurucu Meclis’te dengeli tutulmuş olmasına rağmen, sorunlarının yeni anayasayla çözüleceğine inanan ve bunların yanıtlarını anayasada görmek isteyenlerin çabaları, 1924 Anayasası’na kıyasla oldukça uzun bir belgeyi ortaya çıkarmıştır.

1960 Anayasası, insan ve mülkiyet hakları kadar, ekonomik ve sosyal programları da içeren bir belgedir. Bununla birlikte, ne şekilde olursa olsun toplumun bir kesimini anayasanın yapılışında dışarıda bırakan tutum, 1961 Anayasası’nın daha başlangıçta yara almasına yol açan en büyük etkidir.

Öte yanda, Bülent Tanör’ün ifadesiyle, bu anayasa devlet cihazı içinde kuvvetler ayrılığı ve dengesi, yargı bağımsızlığı, özerk kurumlar dengelemesi, asıl önemlisi anayasasının üstünlüğü ve demokratik hukuk devleti ilkelerini güvenceye bağlamasıyla tümüyle ileri bir adımdı. Toplumun ve bireyin serbestçe gelişebilmesi yönünden de klasik ve siyasi haklara paralel olarak sosyal hakların da geniş bir şekilde tanınıp güvence altına alınması, devletin bütün eylem ve işlemlerinin yargı denetimine bağlanması, özgürlüğün kural sınırlamalarının istisna sayılması, vb. noktalardan liberal ve çoğulcu bir demokrasinin temel ihtiyaçlarını karşılayacak bir kurumsal çerçeve getirilmişti.⁸

1961 Anayasası ile getirilen yeni siyasî mekanizmalar egemenlik anlayışında önemli bir değişiklik yapmıştır.

Türk anayasacılık hareketinde 1924’e göre, 1961’de egemenlik hakkının kullanım sürecinde, parlamentonun konumu ve gücü büyük farklılık göstermektedir.

“Türkiye Büyük Millet Meclisi, milletin yegâne ve hakikî mümessili olup, millet namına hakkı hâkimiyeti istimal eder” diyen 1924 Anayasası’na karşılık, 1961 Anayasası, “millet egemenliğini anayasanın koyduğu esaslara göre, yetkili organlar eliyle kullanır,” şeklinde geleneğe tümüyle yabancı bir modeli benimsemiştir. Türkiye Büyük Millet Meclisi egemenlik hakkını kullanan tek organ durumundan çıkarılmış, anayasada sözü edilen yetkili organlardan biri sayılmıştır. Bu, demokratik devlet anlayışı bakımından iki anayasa arasındaki en önemli farktır. Egemenlik hakkının kullanımında böylesine bir değişiklik, parlamenter sisteme geçiş isteğinin teorik temelleri arasında görülse bile, sonradan çeşitli gerekçelerle 1961 Anayasası’nı eleştiren çevreleri daha ilk bakışta haklı kılmaktadır. 1960’ların sonuna doğru yürütmenin (hükümet) sorumsuz davranışlarını sınırlayan kimi kurum ve kurallar öne sürülerek “Bu anayasa ile ülke yönetilemez” izlenimi, zamanın

1960-1980 DÖNEMİ

İktidar kanadı politikacılarınca bilinçli olarak yaygınlaştırılmıştır. Buna karşılık, anayasayı savunanlar da, aynı anayasanın iktidarı sınırlayıcı işlevini muhalefet ettikleri hükümetler açısından yerli-yersiz abartarak başarısızlıkları anayasaya yıkma taktiğinin yaygınlaşmasını kolaylaştırmışlardır.⁹

Siyasete Dönüş ve Yeni Partiler

Ocak 1961'de, eski Genelkurmay Başkanlarından emekli Orgeneral Rauf Orbay'ın (1887-1964) başkanlığında Kurucu Meclis çalışmaya başladıktan sonra, 12 Ocak 1961'de yeni siyasî partilerin kurulmasına ve bunların faaliyetlerine izin verilmişti. Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) ve Cumhuriyet Köylü Millet Partisi'nin (CKMP) yanında 13 yeni parti daha kurulmuştu.¹⁰

Bu partiler arasında kısa sürede ciddi bir güç haline gelecek ve 12 Eylül 1980 Askeri Müdahalesine kadar Türkiye siyasetine damgasını vuracak olan, Adalet Partisi (AP) de yer almaktadır.

11 Şubat 1961'de kurulan AP'nin Lideri, 2 Ağustos 1960 günü Genelkurmay Başkanlığından emekli edilen Orgeneral Ragıp Gümüşpala idi. DP'nin mirasına talip olan bu partinin önde gelen isimleri arasında, Tahsin Demiray (eski Köylü Partisi Genel Başkanı), Ethem Menemencioğlu (Öğretim üyesi), Cevdet Perin (Öğretim üyesi), Muhtar Yazar (-), Kamran Evliyaoğlu (Eski DP Milletvekili), Mehmet Yorgancıoğlu (Eski DP Milletvekili), İhsan Önal (Doktor), Emin Acar (Avukat), Şinasi Osma (Emekli Albay) vardı.¹¹

1961 Türkiye'si için hayli ileri bir siyaset belgesi olan AP Programı'nda şu ilkeler dikkati çekmektedir:

- "Çağdaş Garp medeniyeti hukukuna ve İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nde ifadesini bulan zihniyete uygun bir cemiyet düzeni ve hukuk devletinin gereği gibi kurulması ve tekemmül ettirilmesi gayemizdir."
- "Çalışma sahasının vatandaşlara en geniş ölçüde pürüzsüz şekilde açık tutulması ve iş hürriyetinin mutlak suretle sağlanması lazımdır. Devletçilik, şahsi teşebbüsün bittiği yerde başlar. Ancak, zaruret hallerinde tatbik edilir. İktisadi kalkınmamız için yabancı sermayenin teşvikine taraftarız."
- "Laikliği, din aleyhtarlığı şeklinde anlamıyoruz. Devletin laik olması, vatandaşların dinleri ile alakalarını kesmek değildir. Her vatandaş, mensup olduğu din ve mezhebin ibadet şekillerini icrada serbesttir."
- "İdari adem-i merkezîyetin samimi şekilde tatbikini, mahalli idare fikrinin takviyesini, cemiyetimizde nazım rol oynayan müesseselerin muhtar hale getirilmesini, demokrasinin teminatı olarak kabul ediyoruz. Sıkı merkezi sistemin terk edilerek, tedricen hazırlanacak esaslara göre muhitin mahalli işlerinde muhtar idareye kavuşturulmasını ve her bakımdan mevzuatımızın adem-i merkezîyet icaplarına intibak ettirilmesini istiyor ve bunu millet hakimiyetinin ve vatan sathında içtimai gelişmelerin bir zarureti sayıyoruz."¹²

MBK Lideri ve Devlet Başkanı Orgeneral Cemal Gürsel'in açık desteğine sahip Yeni Türkiye Partisi (YTP) ise, 27 Mayıs Askeri Yönetimi'nin Maliye Bakanı Ekrem Alican, Cahit Talas, Aydın Yalçın ve arkadaşlarınca 13 Şubat 1961 günü kurulmuştu ve parti programı

1960-1980 DÖNEMİ

itibariyle 1955'teki Hürriyet Partisi'nin uzantısı izlenimi veriyordu.¹³

Genel eğilim olarak siyasî parti faaliyetlerine izin verilmesi, eğer darbeden sonra kapatılmamışlarsa veya faaliyetleri geçici bir süre durdurulmamışsa, Türk örneğinde askerî yönetimden normal yönetime geçiş sürecinin ilk adımı oluyor.

27 Mayıs 1960'ta kurulan askerî yönetim açısından da durum aynı. Siyasî faaliyetlerin serbest bırakılması, iktidarı elinde tutan askerlerin gelecekteki niyetleri hakkında bir gösterge. Fakat, MBK'ni gerileten ve giderek etkisiz kılan bir başka ilginç durum vardı: Haziran 1961'de MBK, Hava Kuvvetleri Komutanı İrfan Tansel'i görevden alma ve yurt dışına gönderme kararını uygulatamamıştır. Başlı başına bu olay, Ordu'da gerçek gücün Silahlı Kuvvetler Birliği (SKB) denilen ve askerî hiyerarşiyi temsil eden Generallerin eline geçtiğinin önemli bir göstergesidir. Silahlı Kuvvetler kademelerini hiçbir zaman temsil etmeyen MBK'nin elindeki iktidar gücünün askerî hiyerarşiyi temsilen Generallerin eline geçişi ayrıca anlamlıdır. Kaldı ki, MBK'nin belli başlı askerî birliklerden ve Ordu hiyerarşisinden güç alan Silahlı Kuvvetler Birliği (SKB) karşısında gerilemesi de kaçınılmazdı. Bu açıdan, Orgeneral İrfan Tansel olayı ile gerçek iktidarın SKB eline geçtiğini söylemek yanlış olmaz.

Bir tür askerî cunta gibi çalışan SKB, 1961 Eylül ayında Yassıada Mahkemesi'nin verdiği ölüm cezalarının yerine getirilmesinde Cemal Gürsel ve İsmet İnönü'ye rağmen ısrarlı davranmış Başbakan Adnan Menderes, Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu ve Maliye Bakanı Hasan Polatkan'ın idam edilmelerinde etkin rol üstlenmiştir.

15 Ekim 1961 Genel Seçimleri

15 Ekim 1961'de yapılan genel seçimlerin sonucuna göre, oyların yüzde 62'sini CHP'ye karşı olan ve DP'nin tabanını temsil eden AP ile CKMP ve YTP almışlardır.

Bu partilerin oyları uygulamada 27 Mayısçılar'a ve CHP'ne karşı verilmiş sayıldığından, iç ve dış çevrelerde seçim sonuçları "Menderes'in zaferi" diye yorumlanmış ve bir tür halk oylaması şeklinde kabul edilmiştir.

Seçmen kütüklerine kayıtlı seçmenlerin yüzde 81.41'inin -ki bu rakam 1960-1980 döneminin en yüksek katılma oranıdır- oy kullandığı 1961 genel seçimlerinde sandalyelerin dağılımı şöyledir:

- CHP oyların yüzde 36.7'si ile 173 Milletvekili;
- AP oyların yüzde 34.7'si ile 158 Milletvekili;
- YTP oyların yüzde 13.69'u ile 65 Milletvekili;
- CKMP oyların yüzde 13.7'si ile 54 Milletvekili.

Çoğunluk sistemi uygulanan Cumhuriyet Senatosu'nda sandalye dağılımı daha farklıdır:

- AP oyların yüzde 35.4'ü ile 71 sandalye;
- CHP oyların yüzde 37.2'si ile 36 sandalye;
- YTP oyların yüzde 13.9'u ile 27 sandalye;

1960-1980 DÖNEMİ

➤ CKMP oyların yüzde 13.4'ü ile 16 sandalye.¹⁴

15 Ekim 1961 genel seçimleri ile başlayan yeni dönemin sorunları; seçimlerin ortaya koyduğu tabloda saklıdır. Bu sorunlardan biri, CHP'nin 1957 seçimlerine göre oy yitmesidir. Bir diğeri, küçük ve orta köylülüğün bazı kesimlerini kendine çeken ve daha çok CHP'nin gerilemesinden yararlanan CKMP bir yana bırakılırsa, DP oylarının seçimlerden yalnızca 9 ay önce kurulan yeni iki parti AP ve YTP arasında paylaşılarak blok halinde varlığını koruyabilmesidir. Buna bir de Ege ve Akdeniz bölgelerinde AP'nin 1957'deki DP'den daha çok oy topladığı eklenmeli. DP'nin diğer mirasçısı YTP ise bu bölgelerde zayıf, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da güçlüdür. AP ve YTP'den ilki büyük şehir burjuvazisini, Batıdaki ve Güneydeki kapitalist çiftçileri ve Kuzey Anadolu'daki tütün ve fındık bölgelerinin büyük tüccarını ve bir araya toplarken, öteki, Doğu ve Güneydoğu bölgelerindeki geri kalmış alanlarda yaşayan seçmenleri kendisine çekmeyi başarmıştır.¹⁵

21 Ekim 1961 Protokolü

Seçim sonuçları bir bakıma geçiş sürecinde ciddi bunalımların yaşanabileceği habercisiydi. 27 Mayısçıların hükümet darbesi ile oluşturdukları askerî yönetimden parlamentolu sivil-demokratik hayata geçiş pek kolay ve olağan sayılabilecek ortamda yaşanmayacaktı. Feroz Ahmad, "böylesi bir siyasi ortamda Ordu'nun kışlasına dönüp olayları bir seyirci gibi izlemesi beklenemezdi," diye yazmaktadır.¹⁶

Anayasanın kabulü, genel seçimlerin yapılması ve parlamentonun açılması ile MBK yönetimi hukukî anlamda sona ermişti. Fakat, Silahlı Kuvvetler mensuplarının siyasî faaliyetleri devam ediyordu. Bunun çarpıcı kanıtı, 21 Ekim 1961'de, TBMM açılmadan üç gün önce İstanbul'da Harp Akademileri'nde yapılan toplantıda 10 General ve 28 Albay arasında imzalanan belgedir.

"21 Ekim 1961 Protokolü" diye bilinen belge şöyledir:

"Zabıt Varakası"

"1. 'Aşağıda açık imzaları bulunan' Türk Silahlı Kuvvetleri mensupları 21 Ekim 1961 günü, saat 14.30'da toplanmışlar ve gündemlerinde mevcut olan konuları müştereken müzakere etmişler ve ittifakla aşağıdaki karara varmışlardır: "

"a. Türk Silahlı Kuvvetleri 15 Ekim günü yapılmış olan seçimlerden sonra gelecek yeni TBMM toplanmadan evvel duruma fiilen müdahale edecektir."

"b. İktidarı Millet'in hakiki ve ehliyetli mümessillerine verecektir."

"c. Bütün siyasi partiler faaliyetten yasaklanacak, seçim neticeleri ile MBK fesih edilecektir."

"d. Bu kararın tatbiki 25 Ekim 1961'den sonra bir güne tehir edilmeyecektir."

"2. İşbu Zabıt Varakası üç nüsha olarak tanzim edilmiş ve bütün üyeler tarafından aynı anda imza edilmiştir."¹⁷

İmzacılardan bazıları sonraki yıllarda Genelkurmay Başkanı, Kuvvet Komutanı veya Ordu

1960-1980 DÖNEMİ

Komutanlığı gibi yüksek kademe görevlerine gelen bu kişilerin aldıkları kararlar; Genelkurmay Başkanı Orgeneral Cevdet Sunay ve yakın çevresi tarafından benimsenmediği için yürürlüğe girmemiştir. Aynı şekilde protokolden haberdar olan CHP lideri İnönü'nün bu tür hareketlere karşı olduğunu bildirmesi, askerî yönetimin sürdürülmesinden yana olan general ve subayları yalnızlığa itmiştir. Buna karşılık siyasî parti liderleri parlamentonun açılmasına bir gün kala (25 Ekim 1961'de) komutanların önünde, 27 Mayıs'a karşı çıkmayacaklarını, Cumhurbaşkanlığı için Orgeneral Cemal Gürsel dışında kimseyi desteklemeyeceklerini ve Yassıada mahkûmlarının affını söz konusu etmeyeceklerini belirten bir başka protokole imza koymak durumunda kalmışlardır.

TBMM bu ortamda açılmış; fakat, daha ilk günde cumhurbaşkanlığı seçimi yüzünden kriz çıkmıştır. AP'nin bir kanadı bu makama, Ord. Prof. Dr Ali Fuad Başgil'i (1893-1967) aday göstermek istemekte ve CHP ile koalisyona yanaşmamaktadır. Fakat, Silahlı Kuvvetlerin baskısı ve daha yakın zamana kadar asker olan AP Genel Başkanı Ragıp Gümüşpala'nın yardımı ile seçime katılan tek aday Orgeneral Cemal Gürsel 607 oyun 434'ünü alarak 4. Cumhurbaşkanı olmuştur.

Ardından yine uzun çekişmelerden sonra Suat Hayri Ürgüplü (1903-1981) Senato Başkanlığı'na, Fuat Sirmen (1899-1981) Millet Meclisi Başkanlığı'na getirilmişlerdir.

AP'lilerin Ordu tarafından dayatılan önerileri kabul etmek durumunda bırakılmaları zaman zaman havayı gerginleştirmiştir. AP, ilk önce Cumhurbaşkanlığı seçimi için Ordu'nun adayı Orgeneral Cemal Gürsel'i desteklemek zorunda kalmış, ardından hükümetin kuruluşunda sorun çıkmıştır. Seçim sonuçlarına göre normal olan, CHP'nin karşısında yer alan partilerin koalisyona gitmeleri idi. Buna rağmen ilk hükümet CHP-AP koalisyonu şeklinde oluşturulmuştur. Görünüşte parlamenter sistemin kurallarına uygundur. Seçimde en çok sandalye kazanan (sandalye çoğunluğunda milletvekili sayısı alınıyordu) partinin lideri sıfatıyla CHP Genel Başkanı hükümet kurmayı üstleniyordu ama, AP'liler buna zorla razı edilmiş gibi gözükiyordu. Ancak 1965'e doğru, Ordu'dan gelen baskılar kalkınca meclislerdeki sandalye sayısında değişiklik olmadığı halde, CHP'ni muhalefette bırakan hükümetler kurulabilmiştir.

Askerî yönetimin lideri Cemal Gürsel'in Cumhurbaşkanı seçilmesi ve CHP-AP Koalisyonu kurmak üzere İnönü'yü Başbakan olarak görevlendirmesi Silahlı Kuvvetlerden gelebilecek yeni bir müdahaleyi, hiç olmazsa kısa süre için ertelerken, aynı zamanda sivil yönetime geçişin İsmet İnönü gibi deneyimli ve parlamentoyu Ordu'dan gelen ayaklanma girişimlerine karşı savunmakta kararlı bir devlet adamı gözetiminde yaşanması büyük bir şans olmuştur.

Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlık makamlarının Ordu açısından güvenilir kişilere, Orgeneral Cemal Gürsel ve yine eski bir komutan olan, 2. Cumhurbaşkanı İsmet İnönü'ye teslim edilmesinden sonradır ki, bir kısım Albay dışında, çoğu yüksek rütbeli Subay ve General 21 Ekim 1961 Protokolü'nün uygulanmasından vazgeçmiş; Hükümetin ve dolayısıyla Parlamentonun yanında yer almışlardır.

Kışlaya dönüş sürecinde, Ordu karargahı ile sivil otorite ilişkisinde deneyimli bir siyasi liderin bulunması son derece önemli ve gereklidir.

CHP Lideri ve Başbakan İsmet İnönü'nün, CHP-AP Koalisyon Hükümeti'nin Valiler kararnamesiyle ilgili olarak Hükümet ile Genelkurmay arasında ortaya çıkan bir sorunu

1960-1980 DÖNEMİ

çözümüne kavuştururken yaptığı bir telefon konuşması bu durumun yalnızca bir örneğidir.

AP'li İçişleri Bakanı Ahmet Topaloğlu tarafından hazırlanan Valiler kararnamesinde İstanbul Valisi General Refik Tulga ile, Ankara Valisi Emekli General Nuri Teoman'ın görevden alınmaları düşünülmektedir. Ancak, Bakan, bu konuda tereddütlüdür. Kendi sorumluluğunun bu sorunu çözemeyeceğini bildiği için, Başbakan'a başvurmuştur. İnönü, Valiler kararnamesi önüne gelince, İçişleri Bakanı'nı çağırarak, İstanbul Valisi Refik Tulga Paşa'nın aranmasını istemiş ve Vali-Paşa ile bizzat konuşmuştur:

"Paşam, sizin kıta zamanınız geldi sanırım. Sivil müesseselerdeki hizmetinizin kıta hizmetinize sayılacağını tahmin ediyorum. Müsaade ederseniz sizi kıtaya çıkartalım, terfiinize mani olmayalım."

İstanbul Valisi Tulga Paşa bu konuşma üzerine Başbakan'ına şunları söylemiştir:

*"Emredersiniz Paşam. Nasıl münasip görürseniz öyle olsun."*¹⁸

İsmet İnönü Koalisyonları

Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk koalisyonu olarak siyaset tarihine geçen hükümet kurulduğunda takvimler 20 Kasım 1961'i gösteriyordu. İsmet İnönü Başkanlığında bu ilk koalisyonda sandalyeler CHP ve AP arasında eşit olarak paylaşılmıştı. Ve programında askeri yönetimden sivil yönetime geçiş sürecinin kritik bir sorunu ile ilgili şu satırlar dikkati çekiyordu:

*"(.) Geçmiş olayların tesiri altında, asker çekildikten sonra, en ehemmiyetli mesele, polis ve jandarmanın kıymetini ve manevi itibarını vatandaşın gözünde sağlamaktadır. Vatandaşın itibarı yanında asayiş kuvvetlerini nefesine güveni ve vazifesine bağlılığı kuvvetlendirilecektir. Bu neticeyi elde etmek, hem idare makamlarımızın, hem vatandaşlarımızın salim anlayışı ile mümkündür."*¹⁹

Askeri Ayaklanmalar

1960 askerî yönetiminden sivil yönetime geçiş sürecinin en önemli sorunu 1961 seçimlerinde oluşan parlamentoyu dağıtarak iktidarı ele geçirmek isteyen subay ayaklanmaları olmuştur.

1960'larda asker ve sivil pek çok kişinin gönlünde yatan, "devleti kurtarma" düşüncesini uygulamaya koymak isterken gözünü kırpmadan ölüme koşan Albay Talat Aydemir ve arkadaşlarının eylemini açıklayabilmek için 27 Mayıs 1960'tan Ekim 1965'e kadar yaklaşık beş yıl süren, askerî yönetimden sivil rejime geçiş döneminde kendilerine "sivil aydın" diyen çevrelerde tartışılan görüşleri de bilmek gerekir.

Dergi ve gazetelerde savunulan görüşlere bakılırsa birbiriyle çatışan iki ana tez vardır:

Birinci tezi savunanlar, Türkiye'nin toplum yapısı Batılı anlamda demokrasinin işlemesine elverişli değildir, bu bakımdan ekonomik ve sosyal sorunların çözümü için Batıcı siyasî modellere körü körüne bağlı olunmamalıdır, demektir. İkinciler, Türkiye'de demokrasiyi yerleştirmek için köklü reformlara ihtiyaç olmadığını düşünmektedir. Bunlara göre 1950-

1960-1980 DÖNEMİ

1960 tecrübesi tesadüfi unsurların araya girmesiyle soysuzlaşmıştır. Yeni demokrasiye, o günlerdeki adıyla “ikinci cumhuriyet”e güvenle bakmak gerekmektedir.²⁰

Kurmay Albay Talat Aydemir'in 22 Şubat 1962 tarihli ilk ayaklanma girişiminde Hükümeti destekleyen askerî birlikler ayaklanmayı bastırdıktan sonra birçok General ve Subayın yerleri değiştirilmiş, isyancılardan 69'u Ordu'dan çıkarılmıştır. Başbakan İsmet İnönü'nün isteği ile isyancılar hakkında “kan dökülmeyişi göz önüne alınarak” başkaca adli kovuşturma yürütülmemiştir.²¹

21/22 Şubat 1962 gecesi Genelkurmay Karargâhına sığınan askeri ve sivil erkana hitaben Başbakan İsmet İnönü'nün konuşması; Hükümetine yönelik bir askeri darbe girişimi karşısında bir an bile cesaretini yitirmeyen bir Başbakanın olduğu kadar, yalnızca bir tarihi önderden beklenebilecek olağanüstü bir tavidir:

“Bu nasıl iş? On beş tane çapulcu çıkacak, devletin masum kuvvetlerinden bir kısmını iğfal edip hepimizi teslim alacak... Biz hiç mukavemet göstermeyeceğiz. Sabahtan beri hareket olduğunu söylüyorsunuz. Ne biçim hareket bu? Kim, bir küçük kesik aldı? Eğer kan dökülmek icap ediyorsa dökülecektir. Hem de olukla. Memleket bununla batmaz. Neyle batar, ben size söyleyeyim: Ordu içinde isyan olmuş. Ben bunu harpte geçirdim, yendim. Memleket kurtuldu. Ama sabahleyin erken davranan bir çete memlekete hakim olacağını iddia eder ve bütün memleket onlar gibi düşünmeyen bütün Ordu tavuk gibi yere kapanır, baş üstüne der, o milletin yaşama hakkı olmaz. Ne varmış isyan sebebi olacak? Zulüm mü ediyoruz? İntikamcılara mı göz yumduk? Devletin şerefi böyle bir hareketi derhal bastırmayı icap ettirir. Ellerinde kandırılmış kuvvetler bulunuyormuş! Gerekirse ben yalnız üzerlerine giderim. Öldürebilirlerse öldürürler. Ama benim ölümüm üstünden geçerek devletin şerefini ayakları altına alırlar. Bu marifeti yaparlar, fakat milletin şerefli evlatları bunun üzerine mutlaka ortaya çıkar ve onları tuttuğu gibi bacaklarından asıverir.”

“Bütün kuvvetler onlara katılmış! Ya, siz nesiniz?”

“Şimdi, söylediğim şu: Yarın sabah hepsini emekliye ayırmış olacağım. Eğer kan döktürmezlerse bu defalık kendilerini harp divanına vermeyeceğim. Ama harekete geçerlerse, buradaki subaylar silah kullanarak burayı müdafaa edeceklerdir. Bu emri size tebliğ ediyorum. Gideceğim. Bakanlar Kurulu oradadır. Size bunu teyid edeceğim.”²²

20-21 Mayıs 1963'te, Emekli Albay Aydemir ile Emekli Binbaşı Gürcan ve arkadaşlarının, bir daha denemek gafletinde buldukları askerî ayaklanma girişimi de başarısız olmuştur. Emekli Albay Aydemir ve arkadaşları bu defa kendilerine çok yakın destekçileriyle tutuklanmış ve askerî mahkemede yargılanmışlardır.

20-21 Mayıs 1963 ayaklanması, 22 Şubat'a göre farklı sonuçlar doğuran ve daha geniş bir çevre ile bağlantı kurularak gerçekleştirilen bir girişimdir. Bu ayaklanmada hükümete bağlı askerlerle isyancılar arasındaki çatışmalarda (1 Hava Albayı, 1 Binbaşı, 2 Harp Okulu Öğrencisi ve 4 Er olmak üzere) 8 kişi ölmüş, aralarında yüksek rütbeli General ve Subayların yer aldığı 26 kişi yaralanmıştır. Yapılan yargılamalarda askerî ayaklanmanın önderi Emekli Kurmay Albay Talat Aydemir ve 3 arkadaşı (Fethi Gürcan, Osman Deniz ve Erol Dinçer) ölüm; 30 kişi ömür boyu, 11 kişi 15 yıl, 5 kişi 12 yıl, 2 kişi 8 yıl, 2 kişi 6 yıl, 13

1960-1980 DÖNEMİ

kişi 3 ay hapis cezasına çarptırılmışlardır. Aralarında MBK'nden tasfiye edilen 14'lere mensup bazı eski subayların bulunduğu 38 kişi beraat etmiştir. Bastırılan ayaklanma girişiminde aktif olarak yer alan ve ayaklanmanın hemen ardından Harp Okulunda tutuklanan askerî öğrencilerden 1293'üne beraat, 91'ine 3 ay, 75'ine de 4'er yıl hapis cezası verilmiştir. Ayrıca bütün öğrenciler okuldan çıkarılmışlardır. TBMM'nin kabul ettiği 480 No'lu Kanunla haklarında ölüm kararı onaylanan Süvari Binbaşı Fethi Gürcan 26 Haziran 1964 günü ve Kurmay Albay Talat Aydemir 5 Temmuz 1964 günü idam edilmişlerdir. Kalanların cezaları 1966'da çıkarılan af kanunu ile kısmen veya tamamen kaldırılmıştır.

Kıbrıs'ta Türklerin Katli

Kıbrıs'ta, 1963 yılı başından itibaren Makarios Hükümeti'nin ve Rumların Türklere yönelik tutumlarında belirgin bir sertleşme gözlemlenmekteydi. 21 Aralık 1963 günü, Rumların, Türklere yönelik ve önceden planlanan geniş çaplı saldırıları başlamıştı. Türkiye Hükümeti, bu gelişme üzerine, 1959 Garanti Antlaşması gereğince İngiltere ve Yunanistan Hükümetlerine müracaat ederek ortak önlem talebinde bulunmuştu. Üç Devlet, 24 Aralık 1963 günü, yayınladıkları ortak bildiriye, tarafları ateşkese davet ettiler ve aracılık önerdiler. Bu bildiriye rağmen, Rum Lideri Makarios saldırıları önlemeye yanaşmadığı gibi, Rum saldırganlar, 24 Aralık günü Türklere karşı giriştikleri kanlı bir saldırıda kadın ve çocuklar dahil, 24 Türkü şehit ettiler ve 40 Türkü yaraladılar. Rumların bu katliamı üzerine Türk Hava Kuvvetleri'ne bağlı Jetler 25 Aralık 1963 günü Lefkoşe üzerinde uyarı uçuşu yaptı. Kıbrıs'ta bulunan Türk Askeri Birliği de, karargahından çıkarak Lefkoşe'nin Türk kesimini koruma altına aldı. Kıbrıslı Rum fanatiklerin, Türklere yönelik bu saldırıları 1964 yılı boyunca devam etti. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin aldığı 4 Mart 1964 tarihli kararıyla, Ada'da görev yapmak üzere bir Barış Gücü oluşturuldu. Barış Gücü'nün göreve başlaması zaman almış, Rumlar, saldırganlarından vazgeçmemişlerdi.²³

Johnson Mektubu

ABD Başkanı Johnson'un Türkiye'nin garantör devlet olarak Kıbrıs'a müdahale edemeyeceğini bildiren ünlü mektubu İsmet Paşa'ya Üçüncü Koalisyon döneminde yollanmıştır.

5 Haziran 1966 tarihli ve hayli uzun mektubun, ABD'nin Türkiye'ye verdiği askeri malzemenin Kıbrıs'a bir çıkarma yapılması durumunda kullanılamayacağını bildiren kısmı şöyledir:

“Sayın Başbakan, askeri yardım alanında Türkiye ile Amerika Birleşik Devletleri arasında mevcut iki taraflı antlaşmaya dikkatinizi çekmek isterim. Türkiye ile aramızda mevcut Temmuz 1947 tarihli antlaşmanın 4. maddesi mucibince, askeri yardımın verilmiş maksatlarından başka amaçlarla kullanılmaması için Hükümetinizin, Birleşik Devletler'in muvafakatini alması icap etmektedir.”

“Hükümetiniz bu şartı tamamen anlamış bulunduğunu muhtelif vesilelerle Birleşik Devletler'e bildirmiştir. Mevcut şartlar tahtında Türkiye'nin Kıbrıs'a yapacağı bir müdahalede Amerika tarafından temin edilmiş olan askeri malzemenin kullanılmasına Birleşik Devletler'in muvafakat edemeyeceğini size bütün samimiyetimle temin etmek isterim.”

1960-1980 DÖNEMİ

Şükrü S. Gürel'e göre, Başkan Johnson'un ünlü mektubu diplomatik nezakete uymayan bir dille yazılmıştı. Türk yetkilileri, mektubun üslubundan çok içeriğinden de etkilenmişlerdi. ABD Başkanı, kendisinin "Türkiye'ye Amerikan yardımı olarak verilmiş bulunan askeri malzemenin Kıbrıs'a müdahale için kullanılmasına razı olamayacağını" bildırıyordu. Bununla Türk yetkililerine, 1947 Türk- Amerikan Yardım Antlaşması'nın hükümleri hatırlatılıyor ve yardımın şartlı verildiği vurgulanıyordu. İkincisi, Johnson, "Türkiye, Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye müdahalesi sonucunu doğuracak bir adım atacak olursa, öteki NATO üyelerinin Türkiye'ye yardım yükümlülükleri bulunup bulunmadığını henüz gözden geçirmediklerini" bildırıyordu. Başkan Johnson'a göre, Kıbrıs'a müdahale eden bir Türkiye'ye eğer Sovyetler Birliği saldıracak olursa, öteki NATO üyelerinin Türkiye'ye yardım etmemesi oldukça güçlüydü.²⁴

9 Haziran 1964 günü, Türkiye Başbakanı İsmet İnönü, ABD Başkanı'na uzun bir yanıt vermiştir.

Türkiye Başbakanı'nın yanıtında özellikle şu kısımlar dikkati çekiyordu:

"Mesajınızın Kıbrıs'ta girişilecek bir hareket sonucunda Sovyetler'in müdahalesine maruz kaldığı takdirde NATO müttefiklerinin Türkiye'yi savunma yükümlülükleri konusunda tereddüt izhar eden kısmı NATO ittifakının mahiyeti ve temel prensipleri bakımından aramızda büyük bir görüş farkı olduğu intibainı vermektedir. İtiraf edeyim ki bu bizim için büyük bir teessür, ciddi bir endişe kaynağı olmuştur. NATO müttefiklerinin herhangi birine yapılacak tecavüz, tecavüz eden tarafından daima haklı gösterilmeye çalışılacaktır. NATO'nun bünyesi, mütecavizin iddialarına kapılacak kadar zayıfsa, tedaviye muhtaç demektir."

Kıbrıs sorununda Amerikan tutumunu tartışmaya yer bırakmayacak kadar somut bir biçimde ortaya koymuş bulunan Johnson Mektubu'nun 1966 yılında Türk basınında yayınlanması Kıbrıs sorununu ikinci plana itecek kadar etkili olmuş ve genellikle aydın, özellikle sol çevrelerde, hükümetin izlediği dış politika konusunda yoğun bir tartışma ortamı açılmıştır.²⁵

1964 yılından itibaren, 27 Mayıs 1960 askeri dönemindeki NATO ve ABD yanlısı söylem gerilerken; özellikle basın ve üniversite öğrencileri arasında anti-Amerikan dalganın hızla yükselmesi ilginç bir gelişme olarak kaydedilmelidir.²⁶

1978'de, Süleyman Demirel, şu değerlendirmeyi yapmıştır:

"1964'te biz, Sovyetler ile iyi ilişkilere girişince müttefiklerimiz başta ABD olmak üzere, hepsi bu ilişkileri yadırgamışlardı."

"1965 yılında iktidarda bulunan dördü koalisyon hükümetinde, Başbakan Yardımcısıyım. (.) Kalkınmaya yeni bir hız verebilmek için, Türkiye'deki demir-çelik sorununu bir ölçüde çözmek gerek. Alüminyum yok. Petrol ise kıt olan döviz kaynakları üzerinde bir başka baskı. ATAŞ ve İPRAŞ Rafinerileri yabancı sermayeli. Türk sermayeli milli rafineri lazım."

"Bu tesislerin yapımı için ABD'nden ve Batı'dan finansman aradık. Türkiye'ye yardım konsorsiyumu ve diğer Batılı kaynaklar, Türkiye'nin bu projeleriyle ilgilenmediklerini bildirdiler. Bu tesisler için 1 milyar dolar gerekiydi. ABD ve Batı vermedi."

1960-1980 DÖNEMİ

"Bunun üzerine bu projelerle ilgilenip ilgilenmediklerini Sovyetler'e sorduk. Sovyetler bu projelerle ilgisini bildirdi. Sonuçta Sovyet kredisiyle bu projeleri icra ettik."

Süleyman Demirel, 1960'ların ortasında Türkiye'nin dış ekonomik ilişkilerindeki bu önemli değişikliği aynı konuşmasında şöyle anlatmaktadır:

"1965'te Türkiye'nin dış politikasına şu yeni unsurlar girmiştir: (1) Birincisi ve çok değerlisi İslam ülkeleriyle ilişkilerin geliştirilmesi; (2) Büyük komşu Sovyetler Birliği ile ve diğer Sosyalist ülkelerle ilişkilerini geliştirmesi; (3) Bağlantısız ülkelerle olan ilişkilerine canlılık getirmesi; (4) Ekonomik kalkınması için Japonya dahil, her kaynaktan faydalanmaya başlamasıdır."²⁷

İsmet İnönü Koalisyonunun Düşürülmesi

7 Haziran 1964 günü yapılan Cumhuriyet Senatosu kısmî seçimlerinde katılma oranının düşüklüğüne rağmen (yüzde 60.2), AP yine önde idi ve oyların yüzde 50.3'ünü toplayarak 51 Senatörlükten 31 'ini elde etmişti. CHP ancak 19 Sandalye kazanabilmişti. Senato'da AP'nin 79, CHP'nin 45, YTP'nin 10, MP'nin 4, CKMP'nin 4, Bağımsızların 5, TİP'in 1 Senatörü vardı ve 4 de Kontenjan Senatörü bulunuyordu.

AP, Cumhuriyet Senatosu ara seçimleri sonucundaki başarısının etkisiyle 1964 sonuna doğru hükümeti düşürme girişimlerini hızlandırmıştı. Bu girişiminde, CHP'ne muhalif partileri de yanına almayı başarıyordu. AP'nin bu çabaları kısa sürede sonuç verdi, 13 Şubat 1965'de yapılan bütçe oylamasında Üçüncü İnönü Koalisyonu düşürüldü.

Suat Hayri Ürgüplü Koalisyonu

Birer yıl ara ile subay gruplarının giriştikleri iki ayaklanmayı etkisiz kılmada Silahlı Kuvvetlerin üst kademeleri ile birlikte önemli rol üstlenen Başbakan İsmet İnönü, Türkiye'yi askerî yönetim tehlikesinden (o an için) uzaklaştırdıktan sonra, geçiş dönemi başbakanlığı görevini başarı ile tamamlamıştı. CHP ile Bağımsızlardan oluşan ve YTP'nin dışardan desteklediği Üçüncü İsmet İnönü Koalisyonu'nun 1965 Şubatı'nda bütçe görüşmeleri sırasında düşürülmesi zor olmamıştı. AP Genel Başkanı böylece "İsmet Paşa'yı deviren adam" şöhretiyle yeni seçim kampanyasına başlayacaktı.²⁸

Bundan böyle politikada çeşitli engellemelere rağmen yükselişi durdurulamayan yeni güç (daha doğrusu eski güç, DP) AP direksiyona geçiyordu. Zaten genel seçimlere az bir süre vardı. Yeni hükümeti, AP listesinden seçilen Kayseri Bağımsız Senatörü Suat Hayri Ürgüplü Başkanlığında AP, YTP ve CKMP'li üyeler oluşturdu. Başbakan Yardımcılığına AP'nin henüz milletvekili olmayan Genel Başkanı Süleyman Demirel getirilmişti.²⁹

Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel'in AP'nin yeni Lideri Süleyman Demirel ile ilişkileri çok iyiydi ve İsmet Paşa'nın Başbakanlıktan düşürülmesi, Çankaya Köşkü'nü memnun etmiş de olabilirdi. İsmet İnönü'nün 2002 yılında yayımlanan kısa notlarına bir başka olayla ilgili, 9 Kasım 1965 günü, "Demirel kapalı halinden çıkıyor. Çıkan manzara iyi değil. Cemal Gürsel'in beraber olduğu açıkça anlaşılıyor," cümlelerini koyması, Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel ile CHP Lideri İsmet Paşa'nın aralarının iyi olmadığını bir göstergesidir.³⁰

20 Şubat 1965-10 Ekim 1965 arasında kısa bir süre görevde kalan Ürgüplü

1960-1980 DÖNEMİ

Koalisyonu'nun oluşumu, Ordu yüksek komuta çevrelerinde AP hakkındaki düşüncenin değiştiğini göstermesi bakımından ayrıca önemli. Bu tarihten itibaren AP-Ordu ilişkisinde 1970 sonuna kadar süren bir ateşkes yaşanacaktır. Aslında sözü edilen ateşkes çerçevesinde düşünülürse, 1966'da, Gürsel'in hastalanması ve ölümüyle boşalan Cumhurbaşkanlığı koltuğuna Genelkurmay Başkanı Cevdet Sunay'ın getirilmesi şaşırtıcı değil. Bu ateşkeste, 1960 askeri yönetimi sırasında Ordu'nun kendi içinde yaşadığı dalgalanmalar (Hükümete ve Ordu hiyerarşisine karşı eylem yapılmıştı) ve ardından Generallerin Silahlı Kuvvetler Birliği (SKB) adlı Ordu hiyerarşisini temsil eden örgüt aracılığıyla güçlerine kavuşmalarının olduğu kadar, AP'nin yerel seçimlerde ve Cumhuriyet Senatosu kısmî yenileme seçimlerinde aldığı oylarla en büyük parti durumuna yükselmesinin ve iç ve dış politik çevrede bu partiye artık iktidar gözüyle bakılmasının da payı vardır. Partinin genç önderi Süleyman Demirel'in geniş seçmen kitlesini iktidara yönelik eyleminde birleştirirken gösterdiği başarı dikkat çekicidir. Ordu üst yönetiminin de bir ateşkes ve ittifak peşinde olabileceği hesaba katılmalıdır. Nitekim yeni duruma ayak uydurmakta hiç güçlük çekilmemiş, 27 Mayısçılarla ve onların 1961 Anayasası'nda ifadesini bulan ideolojisi ile ilişkilerini kesen yüksek komuta kademeleri parlamentodaki AP'li çoğunluk ile gönül birliği içinde gözükmüşlerdir. Ordu bürokrasisi ile AP'nin genç önderi Demirel arasında başlatılan yumuşama ve ardından geliştirilen ateşkes, 27 Mayıs 1960 günü askerî eylemi gerçekleştiren Subayların Haziran 1960'da önce Kara Kuvvetleri Komutanı, sonra da Genelkurmay Başkanı yaptıkları Orgeneral Cevdet Sunay'ı (1899-1982) Mart 1966'da, 5. Cumhurbaşkanı olarak Çankaya Köşkü'ne taşımıştır.

10 Ekim 1965 Genel Seçimleri

10 Ekim 1965 günü yapılan genel seçimlerde Süleyman Demirel liderliğinde AP, oyların yaklaşık yüzde 53'ünü alarak 240 sandalye ile tek başına iktidar olma başarısını gösterirken; CHP oyların yaklaşık yüzde 29'u (28.7) ile 134 sandalye kazanabilmişti. Seçime giren öteki partilerden MP, yüzde 6 ile 31 sandalye, YTP yüzde 3.7 ile 19 sandalye, TİP yüzde 2.9 ile 15 sandalye, CKMP yüzde 2.2 ile 11 sandalye kazandılar.

10 Ekim 1965 Genel Seçimlerinde sandalyelerin dağılımı şöyledir:

AP	: 4.929.235 oy	(yüzde 52.87)	240 sandalye	(yüzde 53.29).
CHP	: 2.675.785 oy	(yüzde 28.75)	134 sandalye	(yüzde 29.77).
MP	: 582.704 oy	(yüzde 6.16)	31 sandalye	(yüzde 6.93).
CKMP	: 208.696 oy	(yüzde 2.24)	11 sandalye	(yüzde 2.44).
YTP	: 346.504 oy	(yüzde 3.72)	19 sandalye	(yüzde 4.23).
TİP	: 276.101 oy	(yüzde 2.97)	15 sandalye	(yüzde 3.34).
Bağım.	: 296.528 oy	(yüzde 3.19)	-	

Sandalyelerin dağılımında seçim sisteminin de rolü olmuştur. Seçim kanununda yapılan değişikliğe göre, bir seçim çevresinde değerlendirilmeyen artık (fazla) oyların ülke düzeyinde birleştirilerek kalan sandalyelerin partiler arasında dağıtılması öngörülüyordu (millî bakiye sistemi). Teknik açıdan her oyun değerlendirilmesini ve çeşitli eğilimlerin parlamentoya yansımalarını amaçlayan düzenlemenin, AP'nin tek başına seçim kazanmasını engelleyeceği sanılmış, fakat sonuç umulduğu gibi çıkmamıştı. Millî bakiye sisteminin 1965 seçimleri açısından en önemli yanı, Sosyalistlerin parlamentoda grup

1960-1980 DÖNEMİ

kurmaları ve CKMP lideri Alpaslan Türkeş ve arkadaşlarının parlamentoya girmeleridir.

1965 genel seçimlerinde mutlak çoğunluğu elde eden AP, ülke genelinde başarılı olmuştur. AP, asıl göz kamaştırıcı seçim sonuçlarını Batı bölgesinde elde etmiştir. Ege'de kendi ortalamasını yüzde 10.8, Marmara'da yüzde 4.8 aşmıştır. Buna karşılık Doğu ve Güneydoğu'da ortalamasının gerisine düşmüştür. AP'nin büyük ilerlemesi, 1961 seçimlerinde sırasıyla yüzde 14 ve 13.7 oy oranına sahip CKMP ve YTP'nin önemli miktarda oy yitirmelerine yol açmıştır. Bu seçimlerde CKMP oylarının bir bölümü MP'ne gitmiştir. 1950 ve 1960'lı yıllarda Türkiye siyasetinin sert ve ani çıkışlarıyla ünlü şahsiyeti Osman Bölükbaşı'nın MP'si Orta Anadolu'da Amasya, Yozgat ve Nevşehir'de yüzde 20'nin, Kırşehir'de ise yüzde 50'nin (Bölükbaşı, Kırşehirlidir) üzerinde oy toplamıştır. YTP'nin Doğu ve Güneydoğu'daki oy tabanı ise daralmış, yüzde 20'nin üzerinde oy aldığı 5 vilayete (Bingöl yüzde 30.9, Diyarbakır yüzde 23.1, Hakkâri yüzde 55.1, Tunceli yüzde 21.8, Ağrı yüzde 42.8) sıkışmıştır. Seçimlerden kısa süre önce yayımladığı Beyaz Kitap'da Ortanın Solu'nda yer aldığını açıklayan CHP, belki de bu yüzden bir kısım geleneksel oylarını yitirirken, yenilerini kazanabilecek zaman bulamamıştır.³¹

Ali Gevgilili'nin sözleriyle;

“Demokrat Parti ve Menderes iktidarının yıkılmasından beş yıl sonra, Adalet Partisi yeniden Meclis'in egemen partisi olmuştu.”

“Sular, resmi ideoloji'den ötelere akıyor; liberal ve gelenekçi kesimler güçlenirken; bütün merkezdışı kalmış çevre de politik yelpaze içinde kendisine bir yer açmaya yöneliyordu.”³²

Kırat Şahlanıyor

AP'nin dirilişi ve hızlı yükselişi, 27 Kasım 1964 günü toplanan 2. Genel Kongresi'ndedir. Genel Başkanlık için yarışan Sadettin Bilgiç (552 oy) ve Tekin Arıburun (39 oy) arasından Süleyman Demirel'in (1679 oyun 1072'si), parti liderliğine geçmesi, hareketin misyonuna uygun olarak iktidar yürüyüşünü hızlandırmıştır.

Taze bir muhalefet hareketi olarak AP'nin, iktidara hazırlık dönemi de DP'ninki gibi uzun değildir. Fakat, bu çok kısa muhalefet döneminde parti liderliği önemli sıkıntıları da göğüslemek durumunda kalmıştır.

AP lideri Süleyman Demirel, 1965 seçimi öncesinde karşılaştığı bu sıkıntılardan bir tanesini, 1969 genel seçimlerinden hemen önce Abdi İpekçi'ye anlatmıştır:

“Giresun'da ben kürsüden inerken 1965 seçiminde bana bir kağıt getirip verdiler: 'Menderes'i astık, seni de asarız,' kağıt buydu. Yani ne çeşit tehditlerin yönetildiği bir atmosfer içerisinde seçim yapıldığını anlatmak için bunları söylüyorum. Biz böyle bir atmosferde vazife devraldık. (.)”³³

Yarım yüzyıllık siyasi yaşamının ilk seçim kampanyasına 10 Ekim 1965 seçimlerinde giren Süleyman Demirel; AP Temsil Meclisi'nde, bu seçimin amacını ve mücadelenin yöntemini şu sözlerle ilan ediyordu:

“Devleti bizden başka kimse idare edemez zihniyeti iflas etmiştir. Devleti, milletin teveccüh gösterdikleri idare eder ve en iyi şekilde idare eder. Cesaretli, haysiyetli, vakarlı ve itidal

1960-1980 DÖNEMİ

içinde bir seçim mücadelesi vereceğiz.”

1954 ve 1957 seçim kampanyalarını Erzurum’da başlatan DP lideri Adnan Menderes gibi; AP lideri Süleyman Demirel de, 19 Eylül 1965 günü, seçim kampanyasını Erzurum’da başlatmıştı.³⁴

Süleyman Demirel, Urfa’da halka şöyle hitap ediyordu:

"Asırlardır ne senin, ne çocuğunun, ne de hayvanının karnı suya doymuştur. Onun için senin bu meseleni en büyük siyasi mesele addediyorum, en büyük medeni mesele addediyorum ve senden, gelmiş geçmiş Hükümetler adına, bütün Türk münevverleri adına, meslektaşlarım adına özür diliyorum.”

Sakarya konuşmasında, CHP lideri İsmet İnönü’ye DP ile AP’nin köklü bağları konusunda sert bir yanıt veriyordu:

"Milletin yüzde 55’inden fazlası olan bu kitleye karşı bir hıncınız var mı? Açık ve aleni söyleyiniz? Bu kitleyi suçlu mu addediyorsunuz? Vereceğiniz cevaba göre alacağınız cevap olacaktır. Her vesile ile Birinci Demirkırat, İkinci Demirkırat, kuyruk, düşük diye ne zamana kadar tezyif ve tahkire devam edeceksiniz? Ne zaman Türkiye’de milleti top yekun olarak sevip ileriye bakma yolunu tutacaksınız? (.) İnkılabın getirdiği Anayasa ve kanunlar Demokrat Parti’ye rey vermiş olanları suçlu saymış mı? Siyasi haklarını ellerinden almış veya kısıtlamış mı? (.)”

"Demokrasinin temeli halk iradesidir. Bir taraftan seçim yapıp şeklen demokrasi varmış gibi gösterip, diğer taraftan baskı ve tedhiş usulleriyle fiili devlet idaresi olamaz.”

"Kendi milletini kuru kalabalık sayanlara acırım. Bütün Türk vatandaşlarına sesleniyorum: Hepiniz geliniz Türk milletini sevelim ve ona dost olalım. Millet iradesine mutlak itaati şaşmaz bir düstur olarak alalım. Haklarına hiçbir riayetsizlik göstermeyelim. Ona el uzatalım. Fakirlikten, sefaletten, cehaletten kurtaralım. Adetlerine, örf ve ananelerine, maneviyatına, mukaddesatına, kültürüne, hürmetkar olalım. Kabiliyetine, insanlığına itimat edelim. Çalışkanlığına, yaratıcı gücüne, sezişine ve görüşüne, teceddüt ve terakki sevgisine itimat edelim. Temayüllerine, reaksiyonlarına, neyi tasvip edip etmediğine, arzularına kıymet verelim, saygılı olalım. Şu veya bu maksat için peşin hükümlerle bunları küçük görmeye veya göstermeye kalkmayalım. Kendi milletinin haklarını tanımayanların adı nedir? Bunu da koyalım. Herhalde bunun adı zalim ve zorba olmak lazım gelir.”

"Aziz vatandaşlarım, milletin dediği olacaktır; bu bir çığdır, önüne çıkanı ezecektir.”³⁵

27 Ekim 1965’de Süleyman Demirel’in Başbakanlığı ile başlayan AP iktidarı, Başbakan ve AP Genel Başkanı Süleyman Demirel’in Kuvvet Komutanları tarafından görevden ayrılmak zorunda bırakıldığı 12 Mart 1971 askerî müdahalesine kadar olan dönemi kapsamaktadır.

1965’te, AP’nin tek başına iktidarında işe köyden ve köylüden başladığı gözlemlenmektedir:

1950’de 13 köyünde, 1960’ta 257 köyünde, 1965’te 300 köyünde elektrik olan Türkiye’de yılda 1000 köye elektrik hedefiyle işe koyulan Süleyman Demirel Hükümeti, o dönemin enerji üretim olanaklarıyla 1970 yılına kadar 2 bin 386 köyü elektriğe kavuşturmuştu.

1960-1980 DÖNEMİ

1965'te köy ve köylü meselelerine bilimsel bir şekilde çözüm getirmek için kurduğu Yol Su Elektrik (YSE) Genel Müdürlüğü ile işe başlayan Süleyman Demirel; 1967'de YSE Toplantısı'nda birinci aşamanın tamamlandığını şöyle müjdeliyordu:

“Türkiye’de köy ve köylü meselelerinin neresinden başlayalım?”

“Köy ve köylü meselesine evvela köylüyü insan yerine koymakla başlayacaksınız. Köy meselesinde köylüyü insan yerine koymuyor muyuz? Mesele koyar gibi görünüp de koymadığımız takdirde ciddileşmiştir. Onun içindir ki bugün içinde bulunduğumuz merhale Türkiye’de köy meselesinin birinci merhalesinin hallolduğu bir durumdur. Yani yurdumuzun hangi köşesinde olursa olsun köylünün insan yerine konmasının artık münakaşası bitmiştir. Ümit ederim bitmiştir.”

“Bir taraftan mükellefiyetler yükleyeceksiniz, öbür taraftan haklarına geldiğiniz zaman bu haklarına layık değildir diyecekiniz. Bunun medeniyetçilikle insanîyetçilikle hiçbir alakası yoktur.”³⁶

1965-1971’de AP’nin tek başına iktidar döneminde Türkiye’nin aktif deprem hattında bulunması nedeniyle; Varto (1966), Gediz (1970) depremlerinin yaralarını sarmak da Hükümet’in doğal görevleri arasında olmuştur.

Varto’da, 7 Mart 1966 günü 14 bin kişinin ölümüne yol açan 5.6 şiddetinde bir deprem oldu. Aynı yılın 19 Ağustos’unda ise, 6.9 şiddetindeki depremde 2 bin 394 kişi can vermişti.

Gediz’de, 28 Mart 1970 gecesi yaşanan depremin şiddeti, 7.1 idi. 1086 kişi ölmüş; 1260 kişi yaralanmıştı. Gediz’de 2 bin 500 binadan 2 bin 168’i yıkılmış; Akçalan Köyü tümüyle yok olmuştu.

AP’li Süleyman Demirel, bu dönemde selefi DP’li Adnan Menderes gibi, gerçekten büyük bir inşa hamlesi başlatmıştır.

AP’nin tek başına iktidar olduğu 1965-1971 yıllarında Süleyman Demirel hükümetleri tarafından yapımı başlatılan baraj ve elektrik santralleri inşaatları ile diğer önemli tesisler şunlardır:

Keban Barajı ve Hidroelektrik Santrali	12 Haziran 1966
Ambarlı Termik Santrali	28 Aralık 1966
Gökçekaya Barajı	25 Haziran 1967
Seyitömer Termik Santrali	1969
İstanbul Boğaz Köprüsü	20 Şubat 1970

Tevfik Çavdar’ın tespitlerine göre, toplumun bütün kesimlerinde ancak filmlerde görülebilen tüketim düzeyine erişme umutları uyanmış, buzdolabı, çamaşır makinesi, elektrik süpürgesi gibi eskiden lüks sayılan dayanıklı tüketim malları ailelerin sıradan-normal eşyaları haline gelmiştir. Karayolları ve enerji alt yapısının o günkü şartlarda yeterliliği, üstelik enerji maliyetinin çok düşük olması, otomotiv sanayiini özendirmekte ve iç pazarı canlı tutmaktaydı. Yabancı lisans, teknoloji ve sermaye ile de işletilse, yinede montaj hattı olmaktan öte özellik taşımasa bile, sanayideki birikim küçümsenmeyecek düzeydedir. Batıda firma içinde oluşan işbölümü ile Türkiye’de ucuz maliyet ve yüksek kazanç arzusu ile firma dışına kaymış, bu yoldan küçük atölye sahiplerine iş imkânı çıkmıştır. Dolayısıyla

1960-1980 DÖNEMİ

1965-1971 dönemini muhalefetteki CHP ile TİP'nin iddialarının aksine Halk-AP diyaloğunun (DP ile olduğu gibi) sağlamca kurulduğu bir zaman dilimi şeklinde tanımlanması doğru olur. Ekonomide yaşanan gelişme veya kalkınmanın (buna nicel büyüme demek de mümkün) karşısında merkez ve solda yer alan seçkinlerin savundukları sosyal adalet, bağımsızlık, türünden kavramları "ekmek" ve "su" gibi temel ihtiyaçlar şeklinde tanımlayamayışları yüzünden halk kitlelerinden seçimlerde umdukları desteği alamadıkları gözlemleniyordu. Bunun üzerine söz konusu çevreler ve özellikle üniversite gençliği parlamento-dışı muhalefet yollarına sapıyorlardı.³⁷

1965-1971 döneminde tek başına iktidar olan Süleyman Demirel hükümetlerinin bir avantajı da, Batı Avrupa ülkelerinde çalışmak zorunda kalan işçi yurttaşların anavatanına gönderdikleri döviz olsa gerektir. Bütün bunlara, iyi giden havaların etkisiyle bol ürün ve montaj da olsa sanayiinin gelişmesi eklenince, halk, Süleyman Demirel ile birlikte Adnan Menderes iktidarının ilk evresinde, 1954'e kadar süren bolluk döneminin yeniden geldiğini düşünmüştür.

İsmail Cem'in de vurguladığı gibi, AP, kendi ekonomik anlayışı çerçevesinde, yapılabilecek en akıllı ve temkinli iktidarı kurmuştur ve kitlelerinin demokratikleşmesini sanayileşmesini kolaylaştırıcı bir işlev taşıdığı bu niteliğini 1970'e kadar sürdürmüştür.³⁸

AP Döneminde İlişkiler

ABD ile SSCB arasında yumuşamanın hüküm sürmeye başladığı ve dünya ekonomisinin çevre ülkelerinde büyümelerine izin verdiği bir ortamda Ortadoğu'da ve büyük komşu SSCB ile ilişkilerinde Adnan Menderes'e göre çok şanslı konumda olan AP lideri, dünya politikasındaki yumuşamanın etkisiyle rahat davranma imkânı bulmuş ve Türk-Sovyet ekonomik ilişkilerinin gelişiminde olumlu rol oynamıştır.

Fahir Armaoğlu'nun yaptığı değerlendirmeye göre; 1960'tan sonra Türk-Amerikan ilişkilerinde inişler, çıkışlar, çalkantılar, sarsıntılar ve krizler gözlemlenmektedir.

1962 Küba Krizi'nin açık bir şekilde vurgulamasından sonra, uluslararası politikanın yapısı ve unsurlarında esaslı değişiklikler ortaya çıkmıştır. 1962 Küba Krizi üzerine, ABD'nin, modası geçmiş bile olsa, Türkiye'nin rızasını almadan, Türkiye'deki Jüpiter Füzeleri'ni sökmeye karar vermesi, Türkiye'nin bu ülke hakkındaki şüphelerini arttırırken; ve Türk-Amerikan ilişkilerini "bulandırırken"; 1964 Johnson Mektubu, bulanık ve şüpheli durumu büsbütün gerginliğe dönüştürmüştür.

1960'ların ortasından itibaren ve özellikle AP döneminde çok tartışılan İkili Antlaşmalar konusu, Türkiye NATO'ya katıldıktan sonra ortaya çıkan bir meseledir. Türkiye Dışişleri Bakanlığı'nın, 21 Ocak 1967'de yaptığı açıklamaya göre; 3'ü 1950'den önce, 31'i 1950-1960 arasında ve 20'si de 1960-1965 arasında yapılmıştı. Kamuoyunun baskısıyla Türkiye Hükümeti, 7 Nisan 1966'da, Birleşik Devletler Hükümeti'ne verdiği bir muhtıradan bu antlaşmaların "tedvin" ve "ıslah" edilmesini istemiş; bunun üzerine ikili antlaşmaların konsolidasyonu müzakereleri sonunda, 3 Temmuz 1969'da, Türk-Amerikan Savunma İşbirliği Antlaşması imzalanmıştır.³⁹

12 Ekim 1969 Genel Seçimleri

1960-1980 DÖNEMİ

Üstün Ergüder'in tespitlerine göre; rekabete dayalı parti sistemine 1946-1950 döneminde geçişten itibaren iki partinin egemenliği Türk parti sisteminin en belirgin özelliği olmuştu ve 12 Ekim 1969 genel seçimlerinde de Türk parti sisteminin iki partinin egemenliği altında olması durumu sürmüştü.

AP, nispi temsil sistemine rağmen, genel oyun yüzde 46.5'ini almıştı. Rakibi CHP'nin oy oranı yüzde 27.4'tü. Hiçbir küçük parti, Cumhuriyetçi Güven Partisi (CGP), Millet Partisi (MP), Milliyetçi Hareket Partisi (MHP), Türkiye Birlik Partisi (TBP), Yeni Türkiye Partisi (YTP) ve Bağımsızlar iki büyük partinin egemenliğine meydan okuyacak kadar oy alamamışlardı.⁴⁰

12 Ekim 1969 Genel Seçimlerinde sandalyelerin dağılımı şöyledir:

AP	: 4.229.712 oy	(yüzde 46.63)	256 sandalye	(yüzde 56.89).
CHP	: 2.487.006 oy	(yüzde 27.36)	143 sandalye	(yüzde 31.78).
GP	: 597.818 oy	(yüzde 6.58)	15 sandalye	(yüzde 3.33).
BP	: 254.695 oy	(yüzde 2.80)	8 sandalye	(yüzde 1.78).
MP	: 292.961 oy	(yüzde 3.22)	6 sandalye	(yüzde 1.33).
MHP	: 275.091 oy	(yüzde 3.03)	1 sandalye	(yüzde 0.22).
TİP	: 243.631 oy	(yüzde 2.68)	2 sandalye	(yüzde 0.44).
YTP	: 197.929 oy	(yüzde 2.18)	6 sandalye	(yüzde 1.33).
Bağm.	: 511.033 oy	(yüzde 5.62)	13 sandalye	(yüzde 2.89).

Bir Kopma / Demokratik Parti

AP'nin kuruluşundan beri süren iç çekişmeler, 1970 yılında, bir kopmayla sonuçlanmıştır.

Süleyman Demirel liderliğinde Muhafazakar-Liberal bir hareket olarak 12 Eylül 1980 askeri müdahalesine kadar yoluna devam eden AP içinde özellikle 1961-1965 yıllarında AP Teşkilatlarında etkili olan bir grup daha vardı: Milliyetçi-Muhafazakarlar.

Sadettin Bilgiç liderliğindeki Milliyetçi Muhafazakar Milletvekillerinden 41'i, 11 Şubat 1970 günü Büyük Millet Meclisi'nde yapılan bütçe oylamasında, muhalefet ile birlikte hareket etmiş ve 214 beyaz oya karşılık, 224 kırmızı oyla bütçenin ret edilmesini sağlamışlardı.

Hükümet, bu beklenmedik gelişme üzerine istifa etmiş ve 41'ler, Süleyman Demirel'i eleştiren bir deklarasyon yayınlamışlardı.

Arsev Bektaş'ın değerlendirmesine göre; Türk siyasal hayatında ilk defa görülen bu durum; özünde parti disiplinine aykırıydı; öte yanda liderin de partiyi kontrolünün zayıfladığına işaret ediyordu ve Süleyman Demirel'i oldukça zor durumda bırakmıştı.⁴¹

AP Genel İdare Kurulu'nun bu gelişmelere tepkisi ise normaldi, 26 Milletvekili ve Senatör, Parti'den ihraç edilmişti.⁴²

Üçüncü Cumhurbaşkanı Celal Bayar'ın da desteklediği bu gruptan 26 Milletvekili ve

1960-1980 DÖNEMİ

Senatör, Sadettin Bilgiç liderliğinde, 18 Aralık 1970 tarihinde Demokratik Parti'yi (DP) kurmuşlardı. Celal Bayar'ın kızı Nilüfer Gürsoy ve Adnan Menderes'in oğlu Mutlu Menderes de kurucular arasında idi. DP'nin Genel Başkanlığına 23 Aralık 1970'te, TBMM Başkanlığı'ndan istifa eden Ferruh Bozbeyle getirilmişti. DP'nin ileri gelenleri arasında, Talat Asal, Faruk Sükan, Adnan Menderes'in diğer iki oğlu Yüksel ve Aydın Menderes de bulunuyordu.⁴³

DP, bir yoruma göre, AP'nin sanayi kesimine dönük politikasına karşı kırsal egemen güçlerin (çiftçilerin) ortaya koydukları siyasal tepkinin sonucu kurulmuştu ve 1973 seçimlerinde de bu kesimlerin oylarını toplayacaktı.⁴⁴

Ferruh Bozbeyle'nin DP'si, 18 Aralık 1970'ten, 12 Mart 1971'e kadar geçen kısa sürede büyük ilgi görmüş ve 46 ilde örgütlenmesini tamamlamıştı. 12 Mart 1971 hükümetlerinde görev almayan DP'liler; 14 Ekim 1973 Genel Seçimlerinde yüzde 11.9'unu alarak 45 sandalye kazanmışlardı. Fakat, DP, muhalefette kalmayı tercih ediyordu.

26 Mart 1975'te, Üçüncü Cumhurbaşkanı Celal Bayar'ın işaretiyle Sadettin Bilgiç'in önderlik ettiği 12 milletvekili Süleyman Demirel'in kurduğu Milliyetçi Cephe Koalisyonu'na destek olmak için yeniden eski partileri AP'ye döndüler. DP'de kalanlar ise, 5 Haziran 1977 Genel Seçimlerinde çok büyük oy kaybına uğramışlardı.⁴⁵

1961 Anayasası ile başlayan çok partili evrenin 1946'ya göre ileri yanı, özellikle 1965 seçimlerinde seçim sisteminin parlamentoya birbiriyle farklı dünya görüşlerine sahip siyasi partileri taşımasıdır. Çeşitli düşünceleri benimseyen yurttaşların ayrı siyasi partilerde örgütlenmeleri ve kısıtlamalar altında olsa bile siyasete katılmaları demokrasi açısından önemlidir. Elbette böyle bir olgu yalnızca 1961 Anayasası'nın belirli sınırlar içinde çoğulcu siyaseti besleyen mekanizmalara sahip olması veya seçim sistemi ile açıklanamaz. Asıl ve önemli neden çok daha başkadır. Sosyal ve ekonomik yapıdaki değişme ile ideolojik tercihlerdeki farklılaşma; ekonomik alanda çıkarları birbirleriyle çatışan sınıf ve tabakalar arasındaki anlaşmazlıklara farklı açılardan yaklaşarak çözüm önerisinde bulunan yeni güçlerin siyaset yapmak istemesidir.

AP'nden kopan Demokratik Parti (DP) Türkiye İşçi Partisi (TİP), Milli Nizam Partisi (MNP) ve sonra Milli Selamet Partisi (MSP) örneklerindeki gibi yeni partiler kuruluyor; bazen de CHP ve CKMP/MHP örneklerinde gözlemlendiği üzere partilerin kendi içinde bir dönüşüm yaşanıyor.

1960'lar Türkiye'sinde siyasetin parlamento -içi yeni dinamikleri, CHP'nin merkez sol kanada doğru kararlı manevrası; Sosyalistlerin parlamentoya girişi ve merkezin sağında siyasetin yeni renkleri olarak, Türkçü ve İslamcı hareketlerin ivme kazanmalarıdır. Türkiye siyasetinin parlamento- dışı dinamikleri ise, öğrenci ve işçilerin örgütlü ve eylemli şekilde siyasal süreçte yer alma arayışıdır.

Bununla birlikte, söz konusu gelişmelerin, rejim ve sivil toplum açısından Lucille W. Pevsner'in de işaret ettiği gibi, 1968'den itibaren bir güvenlik krizine yol açtığı bilinmektedir.⁴⁶

1971 Ordu müdahalesinde bu güvenlik krizinin de payı olduğu kabul edilmelidir.

Ortanın Solu Hareketi

1960-1980 DÖNEMİ

1960'lı yıllarda sosyal ve ekonomik sorunların oldukça geniş platformda tartışılabilir olması, elbette buna bir de dış dünyada yaşanan yumuşama (detant) eklenmelidir, CHP'yi destekleyen bir kısım aydınlar arasında Sosyalist tezlerin hızla taraftar bulmasına, bu ise partiyi yeni kimlik arayışına itmiş gözüküyor.

CHP'nin tarihi lideri İsmet İnönü sonradan (1972'de) kendisini partisinden ayrılmak zorunda bırakan Ortanın Solu sürecini, 1965 seçiminden hemen önce niçin acele ile başlatmak zorunda kaldıklarını şöyle açıklamıştır:

"Seçim taktiği bakımından bunlar hata görülebilir. Ama meseleler geliyor. E ne yapacağız? Bunların karşısında vaziyet almak lazım. Bunlar üzerinde vaziyet almak hata görülebilir, parti politikası ve seçim politikası bakımından. Ben o kanaatte değilim. Tatbik edeceğimiz şeyler için esaslı kararlar aldık. Ortanın Solu sözüyle sosyal ve ekonomik meseleler üzerinde açık vaziyet aldık. Aşırı kanatlarla Halk Partisi'nin farkını belirtmek bizim için büyük başarı olmuştur. (.)"⁴⁷

1965'te AP'nin tek başına ve büyük bir zafer kazanarak iktidara gelmesinden sonra Ortanın Solu sloganıyla merkezin solunda yer almaya çalışan CHP'nde seçim yenilgisinin de etkisiyle bir dalgalanma yaşanmıştır.

Bülent Ecevit, 1966'da yazdığı bir kitapta, CHP'ne küsen oyları üç kesimde toplamaktadır:

- (1) CHP'nin yaptığı veya yapacağı reformlarla kendi bir ölçüde sarsılacak olan bazı CHP'lilerin oyları. Toprak reformuyla bir kısım toprakları alınabilecek bazı büyük topraklılar; tarımsal gelir vergisiyle, ilk defa vergi ödemeye başlayan bazı yüksek gelirli çiftçiler; vergi açıklaması dolayısıyla çok vergi ödemek zorunda kalanlar, bu arada sayılabilir.
- (2) CHP'nin yaptığı veya yapacağı reformlarla durumları sarsılmayacağı, hatta belki daha iyileşeceği halde, iç ve dış çıkarıcı çevrelerden gelen yalan ve olumsuz propagandaların etkisinde kalarak, yersiz kuşkulara kapılan bazı CHP'lilerin oyları.
- (3) CHP'yi ortanın solunda, reformculukta, yeteri kadar cesur, kararlı ve ileri görmeyen bazı CHP'lilerin oyları.

Ecevit'e göre bu üç kesimden sayıca en küçük olanı birincisidir. İkinci kesimdekilerin sayıları daha çoktur. Üçüncü kesimdekilerin ise hem sayıları çoktur, hem de bunlar, CHP gibi devrimci bir partinin dinamik gücünü teşkil ettikleri için, desteklerini esirgemekle CHP'ye verebilecekleri zarar, sayılarıyla hesaplanmayacak kadar büyüktür.⁴⁸

Partide karşıt gruplar arasında şiddetli bir hesaplaşma gündemdedir. Kendi anlatımlarına göre Ortanın Solu'nda ve Sağ'da yer tutan iki grup arasındaki mücadelede Genel Başkan İnönü birincilerin yani yenilikçilerin safında olmuş ve başlatılan değişim hareketini desteklemiştir. Ortanın Solu hareketinin sözcüsü, CHP'nin önce Genel Sekreterliğine (18 Ekim 1966) sonra Genel Başkanlığına (14 Mayıs 1972) seçilen Bülent Ecevit'tir.

CHP'nin yeni tezleri, ilk olarak 1968 Bütçesinin tümü üzerinde CHP adına 15 Şubat 1968 Perşembe günü Bülent Ecevit'in yaptığı konuşmada ortaya konulmuştur. Ardından bu konuşma esas alınarak aynı yıl kitap halinde yayımlanmıştır.⁴⁹

1968'de, Ortanın Solu düşüncesinin kuramcısı Bülent Ecevit'in, kendi deyimiyle "Bazı

1960-1980 DÖNEMİ

çevrelerden demokrasiye gelebilecek tehlikeleri” ifade ederken ki bakış açısı son derece isabetlidir:

"Demokrasiye tehlike, yalnız demokratik yöntemlere sabırları yetmeyen tahammülsüz ilericilerden, devrimcilerden gelmez. Demokrasiye tehlike, halk yararına demokratik devrimleri her ne pahasına olursa olsun önlemek isteyenlerden, tutucu güçlerden de gelir. Belli çevrelerin çıkarlarını her ne pahasına korumak isteyen tutucu güçler, demokrasiye ancak bir noktaya kadar tahammül gösterirler: O çevrelerin çıkarları, halkın gerçekleri görmesi karşısında tehlikeye düşene kadar. O noktadan itibaren onların da demokrasiye tahammülleri tükenir. Müsamahanın yerine zorbalık, hür tartışmanın yerini sopalar ve silahlar alır."⁵⁰

CHP'lilerin, Ekim 1968'deki 19. Kurultay'dan sonra Bülent Ecevit'in önderliğinde "Ortanın Solu" adıyla başlattıkları parti-içi dönüşümü; 1969 seçimleri için yayımladıkları bildirmede açıkça "düzen değişikliği" şeklinde adlandırdıkları ve yeni kimlikle seçmen karşısına çıktıkları bilinmektedir. 1969 seçimlerinde parti-içi hesaplaşmaların yol açtığı bölünme ve ayrılmalar yüzünden CHP'nin oyları yüzde 27.4'e düşmüşse de, millî bakiye sisteminin terk edilmesi sayesinde parlamentoya 143 milletvekili sokmayı başarmışlardır. 1965'de bu sayı 134 idi.

Türkçü Hareket

1960'da CHP ile birlikte varlığını sürdüren Osman Bölükbaşı liderliğindeki Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi (CKMP), 1960'ların ortasında kimlik değişimi yaşamış; 1969'da ise Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) adını alarak, Türkçülük akımının örgütlü siyasal gücü konumuna yükselmiştir. Başlangıçta küçük toprak sahibi ve esnafın çıkarlarını temsil eden CKMP, Osman Bölükbaşı ve arkadaşlarının 1962 yılında ayrılması ile etkinliğini zaten yitirmişti. İkinci İsmet İnönü ve ardından Suat Hayri Ürgüplü Koalisyonlarına katılması partiyi bir süre daha yaşatabilmişti. 1965'te yurt dışından sürgünden dönen 27 Mayıs 1960 eyleminin efsaneleşen lideri Kurmay Albay Alpaslan Türkeş ve yakın arkadaşlarının (14'lerden Rifat Baykal, Ahmet Er, Muzaffer Özdağ ve Dündar Taşer) partiye üye olması; Bölükbaşı'nın CKMP'nde yaklaşan dönüşümün ilk adımlarıdır. CKMP Genel Müfettişi sıfatıyla Alpaslan Türkeş, partinin yerel örgütleriyle doğrudan ilişkiye girmiş ve onları kısa sürede kendi tezleri doğrultusunda örgütlemeyi başarmıştır. 1 Ağustos 1965 günü Ankara'da toplanan parti kongresi, Ahmet Tahtakılıç'ın 516 oyuna karşı 698 oyla Alpaslan Türkeş'i genel başkanlığa getirecektir. Yeni Genel Başkan Türkeş, parti yönetimini de kendisine çoğunluk sağlayacak biçimde değiştirmiş; 14'lerden yakın arkadaşı Muzaffer Özdağ Genel Sekreterlik görevini üstlenmiştir.⁵¹

CKMP'de yönetim değişikliğinden sonra kabul edilen programda ve Alpaslan Türkeş'in konferans ve demeçlerinde amacın açıkça yeni bir devlet ve toplum düzeni kurmak şeklinde belirlendiği görülmektedir.

Yeni düzen, kapitalizmden ve komünizmden ayrı, "üçüncü yol" veya "ülküçü yol" şeklinde kavramlaştırılmaktadır. "Yüzde yüz yerli, yüzde yüz millî bir doktrin" olarak öne sürülen tezler "Dokuz Işık" adıyla Türkeş'in aynı ad altında yayımlanan (1965) bir risalede açıklanmıştır.⁵²

Alpaslan Türkeş tarafından "Dokuz Işık" başlığında toplanmış bulunan ilkeler sırasıyla şunlardır:

1960-1980 DÖNEMİ

1. Milliyetçilik
2. Ülkücülük
3. Ahlakçılık
4. İlimcilik
5. Toplumculuk
6. Köycülük
7. Hürriyetçilik ve Şahsiyetçilik
8. Gelişmecilik ve Halkçılık
9. Endüstricilik ve Teknikçilik.

1944 Türkçülük tevkifatının, 1950'lerde Ordu'daki gizli faaliyetlerin ve 1960'da askeri müdahalenin unutulmaz ismi Alpaslan Türkeş, bir süre yurtdışında sürgünde kaldıktan sonra kendi içinde yaşadığı-gizli örgütlerden partileşmeye doğru-değişim sürecini (1969'da) şöyle anlatmaktadır:

"(.) İnsan değişen şartlar karşısında hep aynı karar üzerinde inat ederse muvaffak olamaz. 27 Mayıs'ın şartları başkaydı. O gün memlekette başka bir hava esiyordu. Bilhassa ilk aylarda 27 Mayıs Türk Milleti tarafından büyük bir şevkle, heyecanla karşılanmıştı. Temas ettiğimiz çevreler, 'Ne iyi ettiniz' diyorlardı, 'Gitmeyiniz' diyorlardı. 'Şu şu dertler var, şu şu meseleler var. Bunları da çözünüz, hallediniz,' diyorlardı. Onun için o günkü şartlar içinde biz, arkadaşlarımızla ben köklü reformlar yapmak istiyorduk. Onun için seçime gitmekte acele edilmesi taraftarı değildik. (.) Fakat bu hususta işte bildiğiniz gibi arkadaşlarımız arasında fikir ayrılıkları belirdi ve biz yurt dışına gönderildik o zaman. Öyle oldu. Sonra memlekete döndük. Bu defa baktık ki, memleketin ihtilal heveslileri çoğalmış. Herkes kendi kapasitesine, kendi durumuna bakmadan efendim her gün bir ihtilal oyunu oynamak şeyi var. Tabii bunu da memleket için zararlı gördük. (.)"⁵³

1965 genel seçimlerinde yeni programıyla yarışan Alpaslan Türkeş'in önderliğindeki CKMP aldığı yüzde 2.2'lik oy oranı (208 bin 696 oy) ve seçim sisteminin yardımı ile 11 sandalye kazanmıştır.

Böylece, Alpaslan Türkeş, Muzaffer Özdağ ve Rifat Baykal gibi 14'lerin tanınmış öncüleri CKMP listesinden parlamentoya girmişlerdi.

8-9 Şubat 1969'da Adana'daki tarihi kongrede partinin adı yeni kimliğine uygun şekilde değiştirilmiştir. Aynı kongrede kabul edilen yeni tüzüğe göre, parti sembolü kırmızı zemin üzerinde "Üç Hilâl" şeklinde kararlaştırılmıştır. Partili gençler ise başını hilâle kaldırmış "Bozkurt" amblemini taşımaya başlamışlardır.

Mustafa Çalık'ın belirttiği üzere; CKMP'nin MHP adını alması her ne kadar 1969'da gerçekleşmişse de; 'MHP Hareketi' bir süreç olarak Alpaslan Türkeş'in CKMP Genel Başkanlığına seçildiği 1 Ağustos 1965'den itibaren başlayan gelişmeleri ifade etmektedir. "Böyle olmasında bu partinin giderek Türkeş'in şahsında temsil edilen ve onun gelişen karizması ile bütünleşen bir ideolojik-siyasi hüviyete bürünmesi kadar, asker olmasına rağmen 1940'lardan itibaren isim ve şahsiyetinin Türkiye'deki Türkçü veya milliyetçi unsurlar arasında kazandığı ağırlıktan ötürü Türkeş'in CKMP liderliğine gelmesinden sonra söz konusu grupların neredeyse tamamının ideolojik-siyasi mücadeleyi onun etrafında ve

1960-1980 DÖNEMİ

liderliği altında sürdürmeye karar vermeleri de belirleyici rol oynamıştır.

(.)” ‘MHP Hareketi’ denilen “ideolojik ve siyasi gelişmenin kaynağı Türkçülük ve Turancılığın, kökleri Cumhuriyet öncesine giden fikri, ideolojik ve siyasi birikimidir. (.)⁵⁴

Türk toplumunun altı sosyal dilimden meydana geldiğini söyleyen ve iktidarında söz konusu altı meslek dilimini korporasyonlar halinde örgütleyerek ülkeyi yönetmeye talip olan MHP'nin milliyetçilik düşüncesi esas itibariyle 1944'teki Türkçülük akımının 1960'lara yansımasıdır. “Dünyanın neresinde Türk varsa, Türk milliyetçilerinin ilgileri içindedir. Dış Türkler için elden ne gelirse yapmayı Türk milliyetçilerinin boynuna borç sayarız,” demek suretiyle iç ve dış kamuoyuna söz verilmesi bu tutumun açık örneğidir.⁵⁵ Türkeş, dış Türkler konusunda döneminin ilerisinde bir görüşe sahip olmuş ve bu konudaki gayretleri ile Türk Dünyası'nda haklı bir şöhret kazanmıştır.

1965'ten 1969'a kadar geçen dört yılı CKMP'nin MHP adıyla dönüşümü, partide yeni tezlerin yerleşmesi, parti örgütlerinin yurt genelinde güçlenip yaygınlaşması diye anlamak gerek.

MHP asıl büyük sıçramasını 1970'li yıllarda (1 Nisan 1975) Birinci Milliyetçi Cephe Koalisyonuna katılarak yapmıştır. 1973 seçimlerinde kazandığı 3 sandalyeyi 1977 seçimlerinde 16'ya çıkartmış, ülke genelinde yaklaşık 1 milyonluk seçmen kitlesini kendisine bağlamayı başarmış, aktif bir siyasi öncü konumuna yükselmiştir.

Üstün Ergüder, MHP'nin 1977 seçimlerindeki başarısıyla ilgili olarak şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

“1973-1977 arasında basın tarafından kötülendiği halde MHP, milliyetçilik ve anti-komünizm ile sosyo-ekonomik değişim dolayısıyla istikrarsızlaşan bir toplumda yapılan 1977 seçimlerinde şaşırtıcı bir başarı kazanmıştır. AP'li politikacıların ortak korkularından birisi, (ki bu liderliğin eleştirisi biçimine de dönüşmektedir), MHP'nin AP'yi destekleyen tabanı aşındırmakta başarılı olacağı; ve seçim öncesi ve sonrasındaki sağ kanat koalisyonlarında oynadığı rolün MHP'yi kuvvetlendireceğiydi.”⁵⁶

Sosyalistler

1960 İhtilali'nin sonucu 1961 Anayasası ile girilen demokrasi ortamında yeraltından çıkan Sosyalist hareket, 1965 genel seçimlerinde Türkiye İşçi Partisi (TİP) adıyla ilk kez parlamentoda temsil imkanına kavuşmuştur. 13 Şubat 1961'de bir grup sendikacı tarafından kurulan TİP, İstanbul Hukuk Fakültesi eski öğretim üyelerinden Mehmet Ali Aybar'ın (1910-1995) Genel Başkanlığa getirilmesiyle siyasette varlığını hissettirmeye başlamıştır. Mehmet Ali Aybar, kendisine genel başkanlık teklifinin yapıldığı geceyi şöyle anlatmaktadır:

“Yatmaya hazırlanıyorduk. Kapı çalındı. Bu saate kim olabilirdi? Siret [eşi] yan pencereden baktı, tanımadığım insanlar, polis ve bekçi de var dedi. Gecenin o saatlerinde polisli bekçili ziyaretçiler hayırlı işler için gelmezler... Kapıyı açtım. Şaşırdım. TİP'in kurucuları (.) Hayrola! ‘Oybirliği ile karar aldık: Genel Başkanlığı kabul etmenizi istiyoruz,’ dediler. Şaşırmıştım. ‘Başkanlığa getirilmem yeni suçlamalara saldırılara yol neden olabilir. Bir solcunun TİP'e başkan olmasına göz yummazlar.

1960-1980 DÖNEMİ

Bildiğiniz gibi hakkımda komünizm propagandasından açılmış iki dava var. Bunları partiye karşı kullanabilirler. Kaş yapalım derken göz çıkartmayalım. Bir kez daha düşünün. Önemli bir adım attınız yazık olmasın,' diye kaygılarımı belirten sözler söyledim. (.)"⁵⁷

TİP'nin 9-10 Şubat 1964'te, İzmir'de toplanan Birinci Büyük Kongresi'nde kabul ettiği programın başında Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin 21 Ekim 1920 tarihli bildirisini ile Mustafa Kemal Paşa'nın 1 Aralık 1921'deki; "(.) Biz hayatını istiklalini korumak için çalışan emekçileriz, zavallı bir halkız! Mahiyetimizi bilelim. Kurtulmak, yaşamak için çalışan ve çalışmaya mecbur olan bir halkız! Binaenaleyh her birimizin hakkı vardır. Salahiyeti vardır. Fakat çalışmak sayesinde bir hakkı kazanırız. Yoksa arka üstü yatmak ve hayatını çalışmadan geçirmek isteyen insanların bizim toplumumuz içerisinde yeri yoktur, hakkı yoktur! (alkışlar). O halde ifade ediniz Efendiler! Halkçılık, toplum düzenini, emeğine dayandırmak isteyen bir sosyal meslektir. Efendiler! Biz bu hakkımızı mahfuz bulundurmamak, istiklalimizi emin bulundurabilmek için heyeti umumiyemizce, heyeti milliyemizce bizi mahvetmek isteyen emperyalizme karşı ve bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı heyeti milliyeye mücadeleyi caiz gören bir mesleği takip eden insanlarız," diye biten ünlü konuşması yer alıyordu. Toplantıları, üyeleri, lokalleri giderek daha fazla saldırılara uğrayan TİP, karşısına çıkarılan bütün engelleri aşarak 1965 seçimlerine girme hakkını elde ederken, büyük şehirlerden yurdun en uzak köşelerine, kamuoyunun gündemine o günlerde tabu sayılan konuları sokmuştu. Seçim kampanyasında, millî bağımsızlık ve egemenlikle bağdaşmayan bütün belgelerin kaldırılması gerektiğini, ABD ile yapılmış ikili antlaşmalar yüzünden 35 milyon metrekare vatan toprağının işgal altında olduğunu belirtmiş; seçim bildirgesinde yabancıların kullanımındaki üsler ile ikili antlaşmaların kaldırılması, bütün banka ve sigortaların devletleştirilmesi, gerçek toprak reformu, halktan yana planlı devletçilik, düşünce özgürlüğünün ifadesi olan gösteri ve örgütlenme hakkı üzerinde ayrıntılı görüş ve önerilere yer vermişti.⁵⁸

TİP'nin seçimlere katılmaması için AP'nin Yüksek Seçim Kurulu'na yaptığı itirazlara rağmen 1965 seçimlerine 54 ilde katılarak geçerli oyların yaklaşık yüzde 3'ünü oluşturan 276 bin 101 oy olarak parlamentoda 15 sandalye kazanmıştır. TİP'nin grup oluşturarak parlamentoda yer almasından sonra da partinin mensuplarına yapılan saldırılar, Meclis oturumlarında ve koridorlarında sürmüş, bazı milletvekillerinin Genel Kurul'da TİP milletvekillerine fizikî saldırılarda buldukları gözlenmiştir. TİP milletvekilleri partinin seçim öncesinde iç ve dış sorunlar hakkında kamuoyuna sundukları temel tezlerini, parlamento gündemine getirmekte her zaman kararlı davranmışlardır.

1961 Anayasası'nı kendi konuları açısından yorumlayan Mehmet Ali Aybar ve arkadaşları, Anayasa'da amaçlanan toplumun ancak sosyalist bir düzen ile gerçekleştirebileceğini savunmuşlardır. TİP, 12 Mart 1971 askerî yönetimi döneminde siyaset kulvarı dışına itilip Anayasa Mahkemesi'nce kapatılınca kadar, 1961 Anayasası ile Marksist kuram arasında ilişki kurma çabasını ve bu çerçevede emekçi sınıfı esas alan bir mücadeleyi sürdürmüştür.

TİP lideri Mehmet Ali Aybar ve arkadaşları tarafından parlamentoya sunulan kanun tasarılarından bazıları şunlardır:

* Topraksız ve az topraklı köylüye toprak verilmesi.

- Tarımda kiracılık ve ortaklığın yoksul köylü lehine düzenlenmesi.
- İşsizlik sigortası.

1960-1980 DÖNEMİ

- Petrolün millileştirilmesi.
- Tasarruf bonolarının iptali.
- Yabancı sermayeyi teşvik kanununun iptali.
- İşverenin lokavt hakkını kaldıran ve grevlerle ilgili yasak ve sınırlamaları en aza indiren, hükümetin yetkisini kısıtlayan düzenleme.
- Vergi yükünü emekçiden sermaye ve toprak sahibine kaydıran düzenleme.
- Köy bölge okulları kurulması ve ilkokul öğrencilerine ders araç ve gereçlerinin parasız verilmesi.⁵⁹

1960'lar Türkiye'sinde bu tür kanun teklifleri alışılmadık olaylardır. 15 sosyalist milletvekilinin parlamentoda yer alabilmeleri bile siyaset kurumu için tek başına renklilik ve canlılık olmuştur.

TİP, 20 Temmuz 1971'de siyasî partiler kanununa aykırı faaliyet gerekçesiyle Anayasa Mahkemesi'nce kapatılmıştır. 12 Mart askeri yönetimince tutuklanan partinin o sıradaki Genel Başkanı Behice Boran (1910-1988) ve arkadaşları askerî mahkeme tarafından 6-15 yıl arasında değişen ağır hapis cezasına mahkûm olmuşlar; 1803 sayılı Af Kanunu'nun bazı maddelerinin Anayasa Mahkemesi'nce iptali üzerine 12 Temmuz 1974'te tahliye edilmişlerdir.⁶⁰

İslamcı Hareket

1960'lar sonunda Türkiye Ticaret ve Sanayi Odaları Birliği'ndeki anlaşmazlıklar yüzünden İstanbul ve İzmir'deki büyük iş çevrelerine karşı Anadolu'nun küçük ve orta büyüklükteki işyeri sahiplerini temsil eden kesimler ayrı bir siyasî parti çatısı altında toplanma gereği duymuşlardır. 26 Ocak 1970'de Millî Nizam Partisi (MNP) bu gelişmenin sonucu olarak kurulmuştur.

Liderliğini, Odalar Birliği eski Genel Sekreteri ve İstanbul Teknik Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Necmettin Erbakan'ın yaptığı bu grup, Anadolu'da çok kısa sürede ve yaygın şekilde örgütlenebilmiştir. MNP, AP hükümetlerinin şehirlerde büyük sanayi ve ticaret, kırlarda tarım burjuvazisini destekleyen siyasal tercihlerine bir tepki hareketi olarak belirmektedir.

Ahmet N. Yücekök'ün araştırmasına göre, Türkiye'nin gelişmiş bölgelerinde esnaf ve sanatkarların büyük bir hızla örgütlendikleri ve dini alanla ilgili derneklerin de en çok bu bölgelerde faaliyet gösterdikleri ortaya çıkmıştır:

“1968 yılında Ankara, Balıkesir, Bursa, Çanakkale, Denizli, Edirne, Eskişehir, İçel, Isparta, Kayseri, Kırklareli, Kocaeli, Konya, Manisa, Sakarya, Samsun ve Zonguldak. (.) esnaf ve din derneklerinin [faaliyeti bakımından] gelişmiş, kapitalistleşmiş ve farklılaşmış illerimizdir. (.) [Bu] illerimizde esnaf dernekleri ile din dernekleri arasında görülen bu yakın ilişki, gelişme ve kapitalistleşmeye karşı oluşan İslamcı tepkinin temelinde esnaf örgütünün bir kısmının yattığı varsayımını güçlendirmektedir.”⁶¹

MNP, 8 Şubat 1970'de Ankara'da, birinci kongresini yapmıştır. Partinin kuruluş beyannamesinde; “Allah'ın, hakkı tutma, iyiyi sağlama ve kötüyü men etme yolunda bulunmak üzere seçtiği mümtaz ve aziz milletimiz[in] (.) asırlardan beri özleyip [beklediği] kendi ruhunun derinliklerinden gelen (.) mana ve madde sahasında yeniden doğuşundan

1960-1980 DÖNEMİ

başka bir şey olmayan [Milli Nizam Partisi'nin] (.) milletimizin fitratında mevcut ahlak ve fazileti kuvveden fiile çıkarmak ve bu sayede cemiyetimize nizam, huzur, içtimai adalet (.) saadet ve selamet getirmek gayesiyle kurulduğu," belirtilerek; "Hakkın yardımıyla çok yakın bir gelecekte, milletimizin yeniden bütün dünyaya örnek büyük bir medeniyet kuracağı," müjdelendiğiştir.⁶²

MNP Programının "Maarif Politikası" kısmında din eğitime verilen önem şöyle anlatılmaktadır:

"Partimiz temel hak ve hürriyetlerin umumi esasları dahilinde vatandaşları eğitim ve öğretime tabi tutmak suretiyle dini öğretim noksanından doğacak mahsurların izale edilebileceğine ve dinin istismardan kurtulacağına inanır."

Ali Yaşar Sarıbay, programın 28. maddesinde yer alan bu ifadenin, partinin laiklik anlayışının bir uzantısı olarak gözüktüğünü ve programın 6. maddesinde "din ve vicdan hürriyeti" başlığı altında yazılan şu satırların önemini vurgulamaktadır:

"Din ve vicdan hürriyetinin teminatı olarak tarif edilen laikliğin dine baskı ve dindarlara saygısızlık gayesine alet edilmesine karşıyız. Laiklik mevzuunda partimizin ölçüsü; bu müesseseyi din aleyhtarlığı şeklinde bir tatbikata döken her nevi anlayışa karşı olmak şeklinde ifade edilebilir. (.) Milletimizi dini bilgiden kısmen veya tamamen mahrum bırakmaya müncer olabilecek yanlış politikanın yerine, dini hislerin istismarına mahal ve imkan bırakmayacak mahiyette bir eğitim ve öğretim politikası takip ve tatbik etmek davasındayız."⁶³

MNP lideri Necmettin Erbakan'ın, iktisadi alanla ilgili olarak Parti'nin birinci kongresinde işaret ettiği "köklü değişiklikler" ise şöyledir:

- Mahdut (sınırlı) özel sektörcülük ve devletçiliğin yerine yaygın özel sektörcülüğün ikame edilmesi;
- Yatırımların az gelişmiş bölgelere tevcihi (yönlendirilmesi);
- Merkezi planlama yerine bölgesel planlamaya geçilmesi;
- Açık, gizli ve muzır (zararlı) israfın önlenmesi;
- Sömürücü faizciliğin zararlarından halkımızın ve ekonomimizin kurtarılması;
- Vergiyi sonunda fakire yükleyen sistemin değiştirilmesi;
- Kredi sisteminin tamamının (değiştirilerek) (.) çalışmak isteyen insanların her zaman, işlerinin verimlilikleri derecesinde para bulacakları bir nizamın (düzenin), getirilmesi;
- Topraktan azami istifade(yi) sağlayacak yeni esaslar(ın) (getirilmesi);
- (.) çalışmayı ibadet aşkı yapacak ruhun ihyası;
- Milli turizme (dönülerek) milli mefharimiz(in), şehitlerimiz(in), evliyalarımız(in) (tanınması).⁶⁴

MNP'nin kuruluşu ile Türkiye'de dini muhalefet ilk defa kendi başına ortaya çıkmaktadır. DP ve AP'den farklı olarak MNP, dini muhalefeti kendi sosyo-ekonomik tabanına dayandırarak örgütlemeyi başarmıştır.⁶⁵

1960-1980 DÖNEMİ

Necmettin Erbakan ve çevresi özellikle ağır sanayiinin geliştirilmesini savunuyorlardı. Avrupa Ortak Pazarı'na girilmesine de kesinlikle karşı idiler. MNP 1 yıldan biraz fazla yaşayabilmiş; 12 Mart 1971 askerî müdahalesinden hemen sonra faaliyetlerinde dini ön plana alarak laikliğe aykırı davrandığı gerekçesiyle kapatılmıştır (20 Mayıs 1971).

11 Ekim 1972'de, MNP'nin yerine aynı çizgide Milli Selamet Partisi (MSP) kurulmuş ve yurt genelinde örgütlenmesini çok hızlı biçimde gerçekleştirmiştir. MSP Hareketi, Necmettin Erbakan'ın liderliğinde 12 Eylül'e kadar devam etmiş; 1974'te önce CHP ile, 1975 ve 1977'de ise Milliyetçi Partiler Topluluğu ile koalisyon ortaklıkları içinde yer almıştır. 1980 sonrasında ise bu hareket Refah Partisi (RP) olarak iktidara gelmiştir. MNP-MSP ve RP, Necmettin Erbakan'ın mücadeleci kişiliğinin sürüklediği liderlik yönetiminde Türkiye politikasında rol almışlar; dış politikada İslâm ülkeleri ile ilişkilerin geliştirilmesi konusunda zaman zaman etkili olmuşlardır.

Parlamento Dışı Güçler

1960'larda Türkiye siyasetinde bir farklılık, kimi zaman hükümetleri zor duruma düşürebilecek şekilde direniş ve eylemler yapabilen iki yeni ve dinamik gücün ortaya çıkışıdır. Bu güçlerden öğrenciler, esasen 27 Mayıs 1960'dan önce Demokrat Parti iktidarına karşı mücadeleleri ile ün kazanmışlardı. Daha o yıllarda aydınların ve Ordu'nun yanında kendilerine müttelik olarak bakılan "yedek zinde güç" olmaya aday gözüküyorlardı.

Murat Belge'nin değerlendirmesine göre; 1968 Mayıs'ında İstanbul Üniversitesindeki ilk işgal eyleminde yer alan grupların taban tabana karşı amaçları ve görüşleri vardı. TİP ve onun etkisindeki Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF); iktidarın parlamenter yoldan elde edilmesinden yanaydı. Toplumda -sınırlı ölçüde de olsa/HÖ)- yandaş bulmuş bir sosyalist grup olarak çeşitli baskılara karşı legalleşme mücadelesi veriyorlardı. Bu bakımdan işgal gibi kanunlara aykırı eylemlerden fazla hoşlanmıyorlardı. Öte yandan "ortodoks" eğilimleri temsil eden bazı TİP yöneticileri bir "işçi sınıfı partisi" olmayı umuyor ve üniversiteden, öğrenci gençlikten uzak durmayı tercih ediyorlardı. Öbür grup ise ilkin 27 Mayıs örneğine bakmaktaydı. Zaten bu grup içinde, o dönemde, 27 Mayıs 1960 eylemine etkin olarak katılmış kişiler de vardı. Ordu'nun emperyalizme ve feodalizme karşı mücadele edebileceğine inanan bu grup, 27 Mayıs darbesinde olduğu gibi üniversitede başlayan bir hareketin, yeni bir Ordu müdahalesine uygun ortam oluşturacağını daha baştan kabul etmişti.⁶⁶

Öğrenciler arasındaki gruplaşmaların iktidar ve muhalefet partileri çevresinde odaklaşmanın ötesinde, düzen yanlısı (sağ) ve düzen karşıtı (sol) şeklinde geliştiği 1960'lı yıllarda, Sosyalistlerin TİP'le seçime katılmaları, aynı şekilde söz konusu partiye bağlı öğrenciler tarafından Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun (FKF) oluşturulması oldukça geniş öğrenci kesiminin politizasyonuna neden olmuştu.

1969'da FKF'nin adını değiştirmesiyle oluşan Türkiye Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (DEV-GENÇ) Avrupa merkezli bir öğrenci ayaklanması niteliğindeki 1968 öğrenci eylemlerinin Türkiye'de yaygınlaşmasında etkin ve öncü rol üstlenmişti. Başlangıçta yetersiz eğitim sistemine tepki olarak gelişen ve ana muhalefet partisi CHP tarafından desteklenen öğrenci eylemleri, iç ve dış siyasal gelişmelerin etkisiyle 1968'den itibaren üniversite ve eğitim alanı dışında Türkiye'nin dış ilişkileri ve kalkınma sorunu gibi siyasal alanlara doğru hızla kaydırıldı. Seçim sistemindeki değişikliklerle sosyalist adaylara

1960-1980 DÖNEMİ

parlamento yolunun kapatılması, TİP'ni daha en başından beri parlamentoculuk yapmakla eleştiren ve sosyalist kanatta şiddeti benimseyen grupları öne çıkararak, parlamentodışı muhalefetin çekici hale getirilmesine yardımcı oldu. Sol yelpazeye açık öğrenci kitlesi, parlamento- dışı muhalefet aldatmacasından geniş ölçüde etkilendiler. 1970 başında sol eğilimli ve anti-Amerikan öğrenci hareketi ve özelde solcu eylemin ideolojik ve fiilî önderliği, düzen değişikliği için silahlı mücadeleyi savunan Marksist-Leninist grupların denetimine geçti.

İşçiler ise ekonomik ve sendikal hakların elde etmek ve korumak için 1961 Anayasası'nın sağladığı imkânlarla yaptıkları yürüyüş ve grevlerle bir yanda toplumsal işbölümündeki yerlerinin bilincine varıyorlardı. Sosyalist sendikacıların etkisindeki bir kesim, yönetiminde söz ve karar sahibi oldukları yeni sendikalarla toplum hayatının bazı alanlarında etkili bir baskı grubu oldu.

12 Şubat 1967'de, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) adı ile kurulan yeni işçi konfederasyonu bu arayışlarının bir göstergesi idi.

15-16 Haziran 1970'de, DİSK'e bağlı işçiler İstanbul ve Kocaeli'ndeki eylemleri ile Türkiye siyasetinin hassas dengelerini nasıl etkileyebileceklerini göstermişlerdi. Türkiye'nin toplumsal olaylar tarihine "15-16 Haziran Olayları" diye geçen işçi eylemleri, 15 Haziran 1970 günü İstanbul'da başlamış, 16 Haziran'da daha genişleyerek sürmüştü. Aynı gün, Ankara Sanayi Çarşısı'nda da bazı işçi sendikaları bir gösteri yapmışlardı. Can kaybına yol açan gösterilerin sonunda Hükümet, Sıkıyönetim ilan etmek zorunda kalmış ve olaylardan sorumlu görülen DİSK'li 21 sendikacı tutuklanmıştı.

12 Mart 1971 Askeri Müdahalesi

Abdi İpekçi, Milliyet gazetesinde 1970 yılının ilk "Durum" yazısında "Dinamizmin Kader Yılı" başlığı altında kapıdaki yeni dönemi haber veriyordu:

"Protestolar, kaynaşmalar, çatışmalarla geçti 1969 yılı Türkiye'de. Öğrenciler üniversiteleri, işçiler işyerlerini, topraksız köylüler başkalarının toprağını işgal ettiler. Öğretmenler boykot, memurlar miting yaptılar. Yargıtay üyeleri bile protesto yürüyüşleri düzenlediler. Ve çoğu kanlı olaylara sahne oldu yurdumuz."

"Evet, bütün bunlar toplumumuzun son 10 yılda kazandığı dinamizmi gösteriyor. Ve bu dinamizm aslında Türkiye'yi daha iyi, daha adil, daha ileri bir düzene götürecektir potansiyeldir."

"Bu, işin olumlu yönü. Olumsuz tarafı da var: "

"Beliren dinamizm, şiddet hareketlerine dönüşürse, insanlar haklarını elde etmek, görüşlerini kabul ettirmek için birlerini öldürmeye başlarsa bunun sonu anarşizm, anarşizmin arkası da dikta yönetimi olur. O zaman ne öğrenci, ne işçi, ne köylü, ne de memur sesini yükseltebilecek, isteğini duyurabilecek, hakkını arayabilecektir. Neyin nasıl olması gerektiğine sadece iktidardakiler karar verecek ve herkes bu kararlara boyun eğecektir. Tıpkı uzaklarda bıraktığımız yıllarda olduğu gibi."

"Öyle sanıyoruz ki 1970, 1960'larda başlayan dinamizmin kader yılı olacak. Gelişme ya şiddet hareketlerine dönüşerek dikta yönetiminin kurulması ile sona erecek, ya da

1960-1980 DÖNEMİ

Türkiye'yi demokratik yoldan daha iyi, daha adil, daha ileri bir düzene götüren potansiyel niteliğini kazanacak."⁶⁷

Abdi İpekçi'nin "Neyin nasıl olması gerektiğine sadece iktidardakiler karar verecek" diye tanımladığı 1971 Askeri Yönetimi, 12 Mart 1971 günü Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanı beş Orgeneralin gerçekleştirdikleri muhtıra darbesi ile başlıyor, Nisan 1973'te muhtıracılardan Orgeneral Faruk Gürler'in cumhurbaşkanlığı seçiminde saf dışı bırakılması ile sona eriyor. İlk bakışta gözükken, parlamento çoğunluğuna sahip Başbakan Süleyman Demirel'in ve partisinin hükümetten uzaklaştırılması ve kendilerine reformcu diyen teknokrat ve bürokratlardan partiler üstü bir hükümet kurulması.

Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Muhsin Batur, muhtıra darbesinin sabahını anlatıyor:

"12 Mart sabahı 9.30'da, dördümüz (Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanları) Genelkurmay'da toplandık. Korgeneral Kemal Taran, hazırladığı metni okudu. Aramızda müzakere ettik, metni çok uzun bulduk, içeriği de bizim isteklerimizi pek karşılamıyordu. Ben yeni bir müsveddeyi yazarken, Faruk Paşa (Gürler) ve Oramiral (Celal) Eyiceoğlu yanıma gelerek yardımcı oldular. Metin ortaya çıktı, daktilo edildi, imzaya hazırды. Memduh Paşa gene derin bir düşünceye daldı, uzun süre imzalamak istemedi, gözleri yaşardı. Haklı idi de, sonunun nereye varacağı belli olmayan önemli bir adım atılacaktı. Saat 12.05'te metin imzalandı ve Tuğgeneral Musa Öğün başkanlığında bir heyetle okunmak üzere TRT'ye gönderildi. Böylece 12 Mart Muhtırası 13.00 haberlerinin başında Türkiye'ye ve dünyaya duyuruldu. Öğleden sonra 15.30'da tekrar Genelkurmay'da toplandık ve gelişmeleri takibe başladık. (.)"⁶⁸

12 Mart Muhtırası radyoda okunduktan 2 saat sonra, Türkiye Büyük Millet Meclisi Genel Kurulu, saat 15'te başlamıştı. Oturumu yöneten Başkanvekili elindeki sarı zarfı açtı, Komutanların ilettikleri Muhtıra'yı okutacağını söyledi. Genel Kurul'da buz gibi bir sessizlik oldu. Meclis tarihinde ilk kez bir askeri muhtıra kürsüden okunacaktı, yalnızca bir tek kişi ayağa kalktı ve itiraz etti:

Demokratik Parti Grup Başkan Vekili Hasan Korkmazcan; "İç Tüzük açıktır. Burada ya Cumhurbaşkanlığı tezkeresi okunur; ya Başbakanlık tezkeresi okunur; ya Meclis Başkanlığı tezkeresi okunur. Ordu tezkeresi okunmaz," diyordu. Ama bu itiraz cılız bir ses olarak kaldı. Muhtıra metni okundu; bir tek İçel Milletvekili Celal Kargılı'nın alkış sesi duyuldu. "Ve Türkiye Büyük Millet Meclisi hiçbir şey olmamış gibi gündemindeki diğer maddeleri görüşmeye geçti. Meclis yenilmiş, bütün umutlar çökmüştü."

Süleyman Demirel, yıllar sonra, Mehmet Ali Birand ve arkadaşlarının "12 Mart Belgeseli" için konuşurken o günler için şu değerlendirmeyi yapmıştı:

"Bir Cumhuriyet'e ve bir Parlamento'ya bir kişi, iki kişi sahip çıkarak bir yere varamazsınız. Gönül ister ki herkes ayağa kalsın. (.)"⁶⁹

27 Mayısçılardan Tabii Senatör Ahmet Yıldız, Cumhuriyet Senatosu'nda 28 Nisan 1971 günü yapılan sıkıyönetim görüşmelerinde, muhtıra ve sonrası günlerin "tatlı bahar" havasını tereddütsüz bir üslupla tasvir etmektedir:

"(.) 12 Mart Muhtırasını bayram sevinci ile Türkiye karşıladı. Olay çok anlamlı ve ilginçtir. Ulusal iradenin görevlendirdiği bir iktidarın düşürülmesini, ulusal iradeyi oluşturan bütün

1960-1980 DÖNEMİ

örgütler ve düşün mihrakları alkışlamıştır. Mühendis ve Mimar Odalarından, kiracı ve kapıcı derneklerine kadar, işçi örgütlerinden işveren örgütlerine kadar her kuruluş, bildiri üzerine bildiri yayınlamaya bu alkışı belgelemiştir.”⁷⁰

Ordu müdahalesine protesto hükümet partisinden değil ana muhalefetten yükselmişti.

CHP Genel Sekreteri Bülent Ecevit, 12 Mart'ın ilk günlerinde muhtıra ile gerçekleştirilen askeri müdahaleye karşı çıkarak Generallerin davranışını komşu Yunanistan'daki askerlerin konumuyla benzeştiriyordu. Bülent Ecevit, 21 Mart 1971 günü Partisinin Genel Sekreterlik görevinden istifa ederken şu tespiti yapmıştı:

“Türkiye'deki müdahale hiç değilse vermeye başladığı sonuçlar bakımından Yunanistan'daki müdahale modeline uymaktadır. Onun daha incesidir, daha ustacasıdır...”⁷¹

Ecevit'in bu tutumu başlangıçta iyi anlaşılammış, (sonraki yıllarda) 12 Mart 1971 tarihli Ordu Muhtırasına şiddetle karşı çıkan çevrelerin hemen tamamı ilk anda komutanları destekler mahiyette tutum almışlardı.

Murat Belge'ye göre, sol eğilimlilerin bazıları ilk anda Ordu'nun iktidarı ele almasını destekleyen bildirimler yayımlamıştı. Sol, askeri müdahaleyi kısmen kendi başarısı olarak yorumlama yükümlülüğü hissetmiş ve kitlelerin oy hakkı ilkesine sahip çıkmakta yetersiz kalmıştı.⁷²

Kurtuluş Kayalı, 12 Mart'tan sonra değişmiş olsa da, (sol eğilimli) öğrenci gençliğin büyük çoğunluğuna hakim olan grubun temel sloganlarından birinin, "Ordu-Gençlik El Ele, Milli Cephede," şeklinde söylendiğini yazmaktadır.⁷³

12 Mart 1971 günü Türk Silahlı Kuvvetleri adına Genelkurmay Başkanı Orgeneral Memduh Tağmaç, Kara Kuvvetleri Komutanı Faruk Gürler, Hava Kuvvetleri Komutanı Muhsin Batur ve Deniz Kuvvetleri Komutanı Celal Eyiceoğlu imzalarıyla radyonun 13.00 haber bülteninde okunan muhtıra şöyledir:

"(1). Parlamento ve Hükümet süregelen tutum, görüş ve icraatı ile yurdumuzu anarşi, kardeş kavgası, sosyal ve ekonomik huzursuzluklar içine sokmuş, Atatürk'ün bize hedef verdiği çağdaş uygarlık seviyesine ulaşmak ümidini kamuoyunda yitirmiş ve Anayasa'nın öngördüğü reformları tahakkuk ettirememiş olup, Türkiye Cumhuriyeti'nin geleceği ağır bir tehlike içine düşürülmüştür."

"(2). Türk Milletinin ve sinesinden çıkan Silahlı Kuvvetleri'nin bu vahim ortam hakkında duyduğu üzüntü ve ümitsizliği giderecek çarelerin partiler üstü bir anlayışla Meclislerimizce değerlendirilerek mevcut anarşik durumu giderecek ve Anayasa'nın öngördüğü reformları Atatürkçü bir görüşle ele alacak ve İnkılâp kanunlarını uygulayacak kuvvetli ve inandırıcı bir hükümetin demokratik kurallar içinde teşkili zarurî görülmektedir."

"(3). Bu husus süratle tahakkuk ettirilemediği takdirde, Türk Silahlı Kuvvetleri kanunlarının kendisine vermiş olduğu Türkiye Cumhuriyeti'ni korumak ve kollamak görevini yerine getirerek, idareyi doğrudan doğruya üzerine almaya karardır."

Teknokrat Hükümetleri

1960-1980 DÖNEMİ

Ordu zirvesi, muhtıra metninden anlaşılacağı üzere kendi deyimiyle anarşi ve ekonomik ve sosyal huzursuzluklardan parlamentoyu ve hükümeti birlikte sorumlu tutuyor, çözümünü de yine aynı parlamentonun içinde arıyordu. Ordu'nun sihirli güç taşıdığına inanılan formülüne göre; tarafsız bir Başbakan iki büyük partiden (AP ve CHP) oluşacak bir Teknokratlar Kabinesi ile ülke sorunlarına çözüm bulurdu. Partisinden bu amaçla istifa ettirilen ve 19 Mart 1971 günü partiler üstü Başbakan olarak görevlendirilen CHP'li Prof. Nihad Erim (1912-1980) başkanlığındaki Birinci Erim Hükümeti'nde 5 AP'li, 3 CHP'li, 1 Millî Birlik Grubu (MBG) üyesi ile Parlamento dışından 14 teknokrat vardı.⁷⁴

Partiler üstü hükümet, 8 Nisan'da güvenoyu aldıktan sonra en ciddi ve kalıcı etkileri bulunan icraatı 26 Nisan 1971 günü oldu. Başbakan, asayişin sağlanması için Anayasanın değişeceğini açıklarken, "Alınacak tedbirler (anarşistlerin) kafalarına balyoz gibi inecektir," diyordu. Ankara, İstanbul, İzmir, Kocaeli, Sakarya, Zonguldak, Eskişehir, Adana, Hatay, Diyarbakır ve Siirt illerinde sıkıyönetim ilanından sonra sıkıyönetim komutanları da atandı. Komutanlıklara bağlı olarak askeri mahkemeler faaliyete geçirildi. 11 ilde yürürlüğe sokulan sıkıyönetimin gerekçesi İçişleri Bakanı'na göre yıkıcı ve bölücü akımlardı ve bunlar dört kümede toplanıyordu: (1) Aşırı sağ (dine dayalı devlet kurma çabasındakiler); (2) Aşırı sol (Marksist, Leninist, Maoçu devlet peşindekiler); (3) Bölücüler (Türkiye'nin bir bölümünü koparmak isteyenler); (4) Dikta heveslileri.⁷⁵

Başbakan Prof. Nihad Erim'in 26 Mart 1971-3 Aralık 1971 arasında sekiz ay görevde kalan Birinci Koalisyonunda teknokratların reform paketini parlamentodan geçirerek yürürlüğe koyacakları umuluyordu.

Başbakanın 2 Nisan 1971 günü parlamentoda okuduğu reform programının ana ilkeleri şunlardı:

- Atatürk ilkelerinin ve devrimlerinin tam olarak uygulanması;
- İdari ve ekonomik yapının modernleştirilmesi;
- Sosyal adaletin gerçekleştirilmesi;
- Huzursuzluk ve asayişsizliğin hızla giderilmesi.⁷⁶

Genelkurmay karargahında yapılan hesapların parlamentoya uymadığı çok geçmeden anlaşıldı. 1961 Anayasası'nı geriye çeken anayasa değişikliklerini destekleyen Parlamento; ekonomiyi, büyük sanayi kesimi yararına düzenleyerek kısmen rahatlatmayı hedefleyen, toprak, eğitim, maliye, adalet, yönetim, enerji ve maden reformlarına beklenmedik bir direniş gösterdi.

Birinci Erim Hükümeti'nin 11'ler diye anılan teknokratları girdikleri yoldan hüsrarla ayrılmak zorunda kaldı. Ordu, -parlamentonun direnişi karşısında- reformcu teknokratları kendi kaderlerine terk etmişti.

1971 ve 1973'te Ordu'nun gözetimi altında parlamento tarafından gerçekleştirilen Anayasa değişikliklerinin önemlileri şunlardır:

- Milli Güvenlik Kurulu'nun anayasal konumu güçlendirilmiştir.
- Bakanlar Kurulu'na kanun hükmünde kararname çıkarma yetkisi verilmiştir.
- Sıkıyönetimi gerektiren durumların kapsamı genişletilmiştir.

1960-1980 DÖNEMİ

- Temel hakların kullanılmasına yeni sınırlamalar getirilmiş, bu amaçla genel bir yasak eklenmiştir.
- Mahkeme kararı olmadan bazı hallerde gazete toplatılabilmesi.
- Gözaltında tutma süresi önce 7 sonra 15 güne çıkarılmıştır.
- Memurların sendikalara üye olmaları yasaklanmıştır.
- Hükümete kanun gücünde kararname çıkartma yetkisi tanınmıştır.
- TRT'nin özerkliği kaldırılmıştır.
- Üniversitenin özerkliği sınırlandırılmıştır.
- Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kurulması öngörülmüştür.
- Ordu'nun elindeki malların denetlenmesi usullerine Sayıştay'ın bu konudaki yetkilerini sınırlayan bir "gizlilik" unsuru getirilmiştir.⁷⁷

Mümtaz Soysal'a göre, 1971 ve 1973'te gerçekleştirilen Anayasa değişiklikleri, devletin temel niteliklerini ve ilkelerini, ileriye dönük yorumlara açık bir anayasayla değil, kalıplaşmış ve durgunlaşmış kurullarla korumak amacını güdüyordu. Yürütmeyi güçlü duruma getirmenin gerisinde, asıl yapılmak istenen şey, Anayasadaki özgürlükler düzeninin ve özerk kuruluşlar mekanizmasının yeni dengeler için değil, yerleşik düzeni (statükoyu) korumak için kullanılmasını sağlamaktı.⁷⁸

Kışlaya Dönüş

Prof. Nihad Erim, 11'lerin istifasından sonra 11 Aralık 1971 günü ikinci hükümetini kurmuş, fakat o da 22 Mayıs 1972'ye kadar 5 ay dayanabilmiştir.⁷⁹ Başbakan Erim'in istediği Ekim 1973'te yapılacak genel seçimlere kadar ülkeyi kanun hükmünde kararnamelerle yönetme yetkisinin kendisine verilmesiydi. Cumhurbaşkanı'na bu amaçla siyasi tartışmaların durdurulmasını ve kanun hükmünde kararnamelerle ülkeyi yönetme yetkisinin hükümete verilmesini isteyen bir mektup bile yazmıştı. Fakat, parlamentoda bulunan partilerin liderleri birkaç gün tartıştıktan sonra bu isteğe kesin olarak karşı çıktılar. Parti liderleri, Anayasa'nın kanun hükmünde kararnamelerle ülke yönetimini yasakladığını öne sürerek denetim yetkisinden vazgeçmeyi kabul etmedi. Ve Prof. Nihad Erim başbakanlık görevinden istifa etmek zorunda kaldı.⁸⁰

22 Mayıs 1972'de, Başbakanlık görevi Erim'in yerine CGP'li Ferit Melen'e verilmiş; fakat, Melen hükümeti de ancak 15 Nisan 1973'e kadar görev yapabilmişti.⁸¹

Ordu ile Parlamento arasında çok ciddi bir "devlet krizi" ardından, 6 Nisan 1973 günü Emekli Oramiral Fahri S. Korutürk'ün (1903-1987), Cumhurbaşkanı seçildi.

Abdi İpekçi'nin, 1 Nisan 1973 günlü başyazısında Ordu ile Parlamento arasında yaşanan "devlet krizi" ile ilgili değerlendirmesi şöyle idi:

"Cumhurbaşkanı seçimi, geleneksel güçler ile yeni güçler arasındaki mücadeleyi somutlaştıran bir olay niteliğini kazanmıştır. Bu olayın temelinde yönetimdeki ağırlıkların korumak isteyen sivil-asker aydınlar, bürokratlar ile bu ağırlığa son vermeyi isteyenlerin çatışması vardır."⁸²

1960-1980 DÖNEMİ

Yeni Cumhurbaşkanı'nın Başbakanlığa atadığı Merkez Bankası Eski Başkanı ve Ticaret Bakanı Naim Talû'nun AP-CGP ve bağımsızlardan oluşan yeni hükümeti göreve başlamıştı. 13 AP'li, 6 CGP'li, 3 Bağımsız ve Parlamento dışından 2 teknokrattan oluşan Naim Talû Koalisyonuna CHP üye vermemişti. Bu durum hükümette AP'nin etkisini artırdı. Ferit Melen Hükümetinin programında bile Ordunun istediği bazı reformlar yer almışken, Talu Koalisyonunun programında artık reformlardan söz edilmemekteydi. Koalisyon kendisini, ülkeyi seçimlere götürecektir geçici hükümet şeklinde tanıtıyordu.⁸³

Türkiye Cumhuriyeti'nde yaklaşık iki yıl süren 12 Mart 1971 yönetimi, 6 aylık bir geçiş sürecinden sonra noktalanıyordu.

İsmail Cem'in dediği gib, 12 Mart, bütün açılardan "karşılığı çok pahalıya ödenmiş bir ders olarak" hafızalarda yerini almıştı.⁸⁴

1973 genel seçimleriyle başlayan, fakat, 12 Eylül 1980'de bir başka askerî müdahale ile sona erecek yeni bir sivil döneme geçiliyordu.

14 Ekim 1973 Genel Seçimleri

14 Ekim 1973 günü yapılan genel seçimlere Adalet Partisi (AP), Cumhuriyet Halk Partisi (CHP), Cumhuriyetçi Güven Partisi (CGP), Demokratik Parti (DP), Milliyetçi Hareket Partisi (MHP), Millet Partisi (MP), Milli Selamet Partisi (MSP), Türkiye Birlik Partisi (TBP) ve Bağımsızlar katılmışlardı.

14 Ekim 1973 Milletvekili Seçimlerinde Oyların ve Sandalyelerin Dağılımı:

CHP	: 3.570.583 oy (yüzde 33.3)	185 sandalye (yüzde 41.1).
AP	: 3.197.879 oy (yüzde 29.8)	149 sandalye (yüzde 33.1).
DP	: 1.275.502 oy (yüzde 11.9)	45 sandalye (yüzde 10.0).
MSP	: 265.771 oy (yüzde 11.8)	48 sandalye (yüzde 10.6).
CGP	: 564.343 oy (yüzde 5.3)	13 sandalye (yüzde 2.8).
MHP	: 362.208 oy (yüzde 3.4)	3 sandalye (yüzde 0.6).
Bağ.	: 303.218 oy (yüzde 2.8)	6 sandalye (yüzde 1.3).
TBP	: 121.759 oy (yüzde 1.1)	1 sandalye (yüzde 0.2).
MP	: 62.377 oy (yüzde 0.6).	

Üstün Ergüder, 1973 seçimlerinin, Türk seçim tarihi için çok önemli olduğuna işaret etmektedir. Çünkü bu seçimlerde, iki büyük partinin egemenliği sona ermişti. İki önemli küçük parti, MSP ve DP, seçimlerden ciddi bir oy oranıyla çıkmayı başarmışlardı.⁸⁵

Gözlemciler ve kamuoyu, Süleyman Demirel ile birlikte AP zaferi düşlerken 450 sandalyeden 149'unu bu parti, 185'ini 1965'ten sonra geliştirdiği merkez-sol açılım ve 1972'de yenilediği parti önderliği ile CHP kazanmıştı. Cumhuriyet ile yaşit partinin uzun yıllardır özlemle beklediği bu zafer, Bülent Ecevit ve arkadaşlarının geniş seçmen kitesince bir umut diye algılanışlarının kanıtı idi. CHP'nin yeni görüntüsü, partinin kırlarda ve şehirlerde yıllardır donmuş olan dar tabanlı oy sınırını parçalamış ve işçi kesimin

1960-1980 DÖNEMİ

yoğunlaştığı büyük merkezlerde ve pazar için üretim yapılan kapitalistleşmiş tarım bölgelerinde önemli oy patlaması sağlamıştı.

1973 genel seçimlerine AP'nden başka kitle desteği bulabilen üç parti daha katılmıştı.

1969'da AP'ne karşı Konya'da tek başına büyük bir seçim zaferi kazanan Necmettin Erbakan liderliğinde MNP'nin (Millî Nizam Partisi) Anayasa Mahkemesi'nce kapatılmasından sonra yine aynı çevrelerce kurulan MSP (Millî Selâmet Partisi) ile AP'nden ayrılan politikacıların kurduğu, Meclis Eski Başkanı Ferruh Bozbeyli liderliğinde DP (Demokratik Parti) ve 1970'ler başında Türkçü tezleriyle özellikle gençlik kesiminde taraftar bulan Alpaslan Türkeş'in liderliğinde MHP (Milliyetçi Hareket Partisi).

Sağ kanat seçmenin partilere göre dağılımı sonucu AP'nin 149 sandalyesi dışında, MSP 48, DP 45, MHP 3 sandalye kazanmışlardı. Sağ kanat partilerinin toplam sandalye sayısı (149+48+45+3) 245'ti.

Şirin Tekeli'ye göre, AP, sağ kanattaki bölünmenin bedelini ödemektedir. Seçmen tabanında belki çok büyük değişme görülmemekle birlikte, her yerde oy kaybeden AP'nin seçmenleri, metropollerde CHP'ne, Batı ve Orta bölgelerdeki tarım merkezlerinde (Konya gibi) DP'ye, Doğu ve Güneydoğu'da MSP'ne, Orta Anadolu'nun bazı yörelerinde MHP'ne kaymışlardı. CHP önceki seçimlere göre en çok artışı sağladığı İstanbul, Ankara, İzmir, Adana'da şehiriçi geçerli oyların yaklaşık yarısını almıştı. 12 Mart 1971 askeri müdahalesiyle yıldızı parlayarak koalisyon hükümetlerinde önemli koltuklar, hatta bir ara başbakanlık elde edebilen CGP (Cumhuriyetçi Güven Partisi) yüzde 5.3 oy ile 13 sandalye, bir merkez partisi görünümünde olan ve büyük olasılıkla geleneksel CHP seçmeninden oy alan eski CHP'li Prof. Turhan Feyzioğlu'nun (1922-1988) CGP (Cumhuriyetçi Güven Partisi) 13 sandalye kazanmıştı. Alevi kesimin sözcülüğü için yola çıkan ve bazı sosyalist gruplarla işbirliği yaparak seçime girebilen Mustafa Timisi liderliğinde TBP (Türkiye Birlik Partisi) ise yüzde 1 oy ile ancak 1 sandalye kazanabilmişti.⁸⁶

Türkiye siyasetinde 1973 genel seçimlerinden 12 Eylül 1980 askeri müdahalesinin yapıldığı güne kadar yaklaşık 7 yılda 7 hükümet görev almıştır:

Birinci Ecevit Hükümeti 26 Ocak 1974-17 Kasım 1974 Sadi İrmak Hükümeti 17 Kasım 1974-31 Mart 1975 Birinci Milliyetçi Cephe 31 Mart 1975-21 Haziran 1977 İkinci Ecevit Hükümeti 21 Haziran 1977-21 Temmuz 1977 İkinci Milliyetçi Cephe 21 Temmuz 1977-5 Ocak 1978 Üçüncü Ecevit Hükümeti 5 Ocak 1978-12 Kasım 1979

Üçüncü Milliyetçi Cephe 12 Kasım 1979-12 Eylül 1980

Listeden izlendiği üzere, 1974 başından 1980'de Ordu müdahalesinin yapıldığı güne kadar geçen 6.5 yıllık sürenin toplam 3.5 yılında (3 yıl, 6 ay, 4 gün) Süleyman Demirel'in başkanlığında açık veya dışardan destekli Milliyetçi Cephe; bu sürenin yaklaşık 3 yılında da (2 yıl, 8 ay 28 gün), Bülent Ecevit başkanlığında hükümet modelleri ülkeyi yönetmek için görev yapmışlardır.⁸⁷

1973 genel seçimlerden sonra yeni hükümetin kurulabilmesi için 3 ay harcanmıştır. Bu oldukça uzun bir süredir ve siyasal bölünmüşlüğün ve siyasetteki çetin anlaşmazlıkların habercisidir. Sağ kanattaki partilerin hiçbiri en çok sandalyeye sahip CHP ile ortak

1960-1980 DÖNEMİ

hükümet kurarak diğerlerine propaganda malzemesi vermek istememişlerdir. Aynı partiler ilk anda kendi aralarında da anlaşamamışlardır. AP lideri Süleyman Demirel'e muhalefet ederek partiden kopanların kurduğu Ferruh Bozbeyle'nin DP'si, Demirel'in başkanlığındaki hükümete girmemekte, buna karşılık AP, Demirel dışında bir AP'linin Başbakan olmasına yanaşmamaktadır.⁸⁸

Ecevit'in Birinci Koalisyonu

Tartışma ve belirsizlik ortamında CHP-MSP Koalisyonu gündeme gelmiştir. İlk bakışta şaşırtıcı olan bu Koalisyon modelini savunanlar şöyle bir gerekçe öne sürüyorlar: MSP, ekonomik yoksulluk ve ezilmişliklerini dine sığınarak gidermek isteyen halk kesimlerinin partisidir. CHP ile MSP'ni destekleyen sosyal ve ekonomik sınıf ve tabakalar hemen hemen aynıdır. Fakat, iki parti içinde de Koalisyona direnen gruplar vardır. Kimi CHP'liler, MSP'nin siyasî amaçları için din sömürücülüğü yaptığını, bu yüzden Atatürk devrimlerinin ve özellikle laiklik ilkesinin karşısında yer aldığını söyleyerek karşı çıkmaktadır. Kimi MSP'liler ise solda yer alan CHP ile ortaklık istememektedir.

MSP neyi temsil etmektedir?

Bernard Lewis'in "The Political Language of İslam" adlı eserinin başlığından esinlenip, MSP'yi, Türkiye'de, "İslamın siyasi dili" diye adlandırmak mümkün.⁸⁹ "İslamın siyasi dili" olarak MSP hareketinin sahneye çıkışı Türkiye siyasetinde iki kutupluluktan üç kutupluluğa geçişin de başlaması anlamına gelir.⁹⁰

Şerif Mardin'in de işaret ettiği gibi, daha 1970'de, 17 arkadaşıyla Milli Nizam Partisi'ni (MNP) kuran Necmettin Erbakan, partisinin, Türkiye'de belirleyici gördüğü ahlaki çöküntüye son vermeye kararlı, püriten İslamcı bir yapılaşma partisi olduğu imajı vermekten kaçınmıyor.⁹¹

Milli Selamet Partisi (MSP) ise, MNP'nin Anayasa Mahkemesi'nce kapatılmasından sonra onun yerine, 11 Ekim 1972'de farklı kişilerce fakat aynı çevrelerce kurulmuş. Türkiye'de din sosyolojisinin önde gelen isimlerinden Ali Yaşar Sarıbay'ın son derece haklı olarak sorduğu bir soru var. Sarıbay diyor ki, MSP'nin kurulduğu ortamda (12 Mart 1971 rejimi sürüyordu/HÖ.) hakim ideoloji nasıl olup da MNP ile aynı ideolojik doğrultuda yeni bir siyasi partinin kurulmasına karşı çıkmadı? ⁹²

Adalet Partili politikacı ve Milli Savunma Eski Bakanı Sadettin Bilgiç hatıralarında, yıllar sonra, (1995'de) bu soruya ortaya attığı ve inandırıcılık payı yüksek bir yorum ile açıklık getiriyor. Sadettin Bilgiç'in yorumu ilginç: "Biz Demokratik Parti'yi (DP) kurduğumuz sırada MSP henüz kurulmamıştı. 1971, 12 Mart Muhtırasından sonra Sıkıyönetim, Milli Nizam Partisi'ni kapatmış, Erbakan, artık Türkiye'de politika yapılamayacağı zan ve zehabına (düşüncesine) kapılarak İsviçre'ye gitmişti. Erbakan'ı İsviçre'den getirdiler. İlla bir parti kurmasını telkin ettiler. Demokratik Parti olarak bizim, 45 Milletvekili çıkaracak kadar başarılı olacağımızı zannetmediler. Erbakan'ı İsviçre'den getiren, (her ne kadar ben bu işe karışmadım, alakam olmadı,) derse de Muhsin Batur'dur. Ben, MSP'nin kurulmaması yönünde çok gayret sarf ettim. Çünkü ben Erbakan ve arkadaşlarının Demokratik Parti içinde yer almalarını istiyordum. (.) (1972'de) Batur'un amacı, AP'nin tek başına kazanmamasını temin etmektir. Bunu Demokratik Parti'nin tek başına sağlayacağına inanmıyordu. Onun için MSP'nin kurulmasını istediler."⁹³

1960-1980 DÖNEMİ

1972 yılında, kapatılmış MNP'nin yerine MSP'nin kurulmasına "izin" verilmesi iktidar gücünü ellerinde bulunduran Gürler-Batur Grubu için elbette doğru olabilir. Fakat, şu bir gerçek ki, MNP-MSP hareketinin doğuşu ve yükselişi yalnızca bir "taktik" neden ile açıklanamaz. Farklı bir siyasi dil olarak MSP, -Binnaz Toprak'ın işaret ettiği üzere-kendinden öncekiler gibi, Osmanlı İmparatorluğu'nun gerilemesini, Batılılaşma uğruna İslam medeniyetinin reddine bağlıyordu. MSP'ye göre, İmparatorluğun güçlü dönemlerindeki görkemi, ahlaki ve fikri yaşamı ile ilgiliydi. Bunların ikisi de İslam inanışından kaynaklanıyordu. 19. yüzyılın çağdaşlaşmacıları bu kaynağı görememişler, İmparatorluğun karşı karşıya bulunduğu sorunların çözümünü Batı medeniyetinde aramışlardı. Ne var ki, Batılılaşma süreci, gerek teknolojide, gerek kültürde Batı'yı yalnızca taklit eden bir "ulus" meydana getirmişti. Bilimde, sosyal araştırmalarda ve sanatta MSP'nin şiarına göre "Yeniden Büyük Türkiye" olmak için "millet"in "köklerini araması" gerekiyordu. Türkiye'nin büyük devlet olmasının ön koşulu, İslamiyet'e ve onun medeniyetine dönüştü.⁹⁴

13 Ocak 1974 günü, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk büyük uzlaşması gerçekleştiriliyordu. Meşrutiyet yıllarından bu yana sürekli olarak dışlanan, Cumhuriyet döneminde ise yasaklanan bir düşünce ekolü ile onu yasaklayan ekolün (rejimin) sözcüleri birlikte ortaklık protokolü hazırlamışlardı. Türkiye Cumhuriyeti'nde "İslâmın siyasi dili" olmayı açıkça arzulayan ve bunun için çalışmak isteyen bir kesim, böylelikle kısa ömürlü de olsa (12 Eylül 1980'e kadar sürdü) hukuki "meşruiyet" kazanıyordu.

Ali Yaşar Sarıbay'ın değerlendirmesine göre; CHP-MSP Koalisyonu, kamuoyunun bir bölümünde, "Atatürkçü bir partiyle dinci bir partinin bir araya nasıl gelebildiği" çerçevesinde bir tartışmaya neden olurken; Koalisyonun, MSP'lilerce üzerinde durulan en önemli yanı, seçimle yasama düzeyinde kazanılan meşruiyetin, yürütme organı düzeyinde de kazanılma olanağının doğmuş bulunması olmuştu.⁹⁵

Bülent Ecevit'in liderliğinde kurulan CHP-MSP ortak hükümeti iki parti açısından kazançlı başlamışsa da beklenildiği gibi uzun ömürlü olamamıştı.

1 Şubat 1974 günü TBMM'nde Başbakan Bülent Ecevit'in okuduğu ortak hükümetin programında iki partinin her ne kadar "neleri yapacakları" ve "neleri yapamayacakları" ilan edilmişse de, ortak hükümetin protokolünde yer alan ve 12 Mart 1971'in açtığı yaraları sarmak amacıyla çıkarılacak genel af tasarısı parlamentoda oylanırken (14 Mayıs 1974) MSP'li bazı üyeler sağ kanat partileriyle birlikte oy kullanarak uzlaşmanın çatlamasına yol açmışlardı.⁹⁶

Süleyman Arif Emre'nin de ifade ettiği gibi; kuşkusuz bu davranış, iki parti arasındaki ortaklık protokolü ve hükümet programının çiğnenmesi yanında, MSP'nin fikir ve vicdan hürriyeti, 42 milyonun kardeşliği (1974'te Türkiye nüfusu 42 milyondur) ve iç barışı savunmak şeklinde dile getirdiği görüşleriyle çelişki oluşturuyordu.⁹⁷

Kıbrıs Barış Harekati

1974 yazında Türkiye, acı bir olayla sarsılmıştı. Komşu Yunanistan ile Ege sorunu dolayısıyla artan gerginlik ve ardından Kıbrıs'ta Yunan askerî rejiminden destek alan ırkçı EOKA'cılarının darbesi, Ada'da yaşayan Türklerin haklarını korumayı Türkiye Devleti'nin gündeminde baş sıraya oturtmuştu.

1960-1980 DÖNEMİ

Yine aynı günlerde Ecevit Hükümeti'nin 12 Mart 1971 yönetimince yasaklanan haşhaş ekimine cesur bir tutumla yeniden izin vermesi üzerine ABD'nce askerî yardımın kesilerek Türkiye'ye ambargo kararı uygulanması, ülke genelinde 1968'deki gibi Amerika aleyhtarı bir dalganın yaygınlık kazanmasına yol açmıştı.

İç ve dış etkenleri ve Kıbrıs Türk toplumuna yönelik ırkçı saldırıları değerlendiren Ecevit liderliğinde CHP-MSP Koalisyonu, Zürih ve Londra antlaşmalarına göre İngiltere ile birlikte yükümlülük ve haklarını kullanmak istemiş, bu kabul edilmeyince Türkiye, ilki 20-22 Temmuz (1974) ve ikincisi 1416 Ağustos (1974) günlerinde olmak üzere Ada'nın kuzeyinde havadan ve denizden büyük çapta iki askerî harekât gerçekleştirmişti. Amacı, aşırı sağcı Rum milislerinin Ada Türkleri'ne yönelik saldırıları ile sınırlı olan ve bir ay ara ile gerçekleştirilen iki askerî harekât da, hükümetin, kendi içinde olmasa bile, Türk Silahlı Kuvvetleri ile uyumlu çalışmasının sonucu idi.

20 Temmuz 1974 günü, Başbakan Bülent Ecevit'in Kıbrıs barış hareketiyle ilgili tarihi demeci şöyledir:

“Türk Silahlı Kuvvetlerimiz Kıbrıs'ta indirme ve çıkarma hareketine başlamış bulunuyor. Allah milletimize, bütün Kıbrıslılara ve insanlığa hayırlı etsin. Bu şekilde insanlığa ve barışa büyük bir hizmette bulunmuş olacağımıza inanıyoruz. Öyle umuyorum ki kuvvetlerimize ateş açılmaz, kanlı bir çatışmaya yol açılmaz.”

“Biz aslında savaş için değil, barış için ve yalnız Türklere değil, Rumlara da barış getirmek için Adaya gidiyoruz. Bu karara ancak bütün politik, diplomatik yolları denedikten sonra mecbur kalarak vardık. Bütün dost memleketlere, bu arada son zamanlarda yakın istişarede bulunduğumuz dost ve mütteliklerimiz Birleşik Amerika ve İngiltere'ye meselenin müdahalesiz halledilmesi, diplomatik yollardan halledilmesi için, gösterdikleri iyi niyetli çabalar için şükranlarımı belirtmeyi borç bilirim. Eğer bu çabalar sonuç vermediyse elbette sorumlusu bu iyi niyetli gayretleri gösteren devletler değildir. Tekrar bu hareketin insanlığa, milletimize ve bütün Kıbrıslılara hayırlı olmasını dilerim. Allah'ın milletimizi ve bütün insanlığı felaketlerden korumasını dilerim.”⁹⁸

Hükümet ortakları arasında Kıbrıs'a ilişkin olarak çıkan bir dolu ilginç bir anlaşmazlık yaşanmıştı. Askerî harekâtların MSP'li Bakanların zoru ve ısrarı ile başlatıldıkları söylentisinin ortaya atılması o zaman ve daha sonraki yıllarda da CHP lideri Bülent Ecevit ve CHP'lileri çileden çıkartmıştı. MSP yanlısı gazete ve dergilerin yaydığı söylentilere göre, hükümetteki 11 CHP'li çekimser kalmışlar ve başta Başbakan Ecevit olmak üzere CHP'li Bakanlar gerçekleştirilen askerî harekâtlara karşı çıkmışlardı. Bunun üzerine CHP'li Bakanlar iddiaları yansıtan gazetelere “ispat hakkı” tanıyarak tazminat davası açma kararı almışlardı.

Buradan da anlaşılmaktadır ki, yapay ihtilafın asıl kaynağı, ikinci hareketin nerede bitmesi/bitirilmesi üzerine Bakanlar Kurulu'nda ve öteki ilgili organ (Milli Güvenlik Kurulu (nda) karar alınmadan önce yapılması gayet doğal olan tartışmalardı. Ve 1974 Yazı'nda Kıbrıs'ta gerçekleştirilen her iki askeri hareketin da kararları oybirliği ile alınmıştı. Aksi zaten mümkün değildi. MSP ve CHP'nin Kıbrıs'a askeri müdahale kararı üzerine başlattıkları tartışmanın Bülent Ecevit ile Necmettin Erbakan arasında 1990'larda da süren şiddetli bir ihtilafa dönüşmesinin asıl nedeni; ABD ile askerî ambargoya yol açan sürtüşmeler ve gerekirse Kıbrıs örneğinde olduğu gibi ABD ve İngiltere'den bağımsız davranabileceğini gösteren Başbakan Bülent Ecevit'in kamuoyunda kazandığı haklı

1960-1980 DÖNEMİ

popülerite idi.

CHP lideri Ecevit ortağı ile “hükümet etme ve politika anlayışının çok farklı” oluşunu Koalisyonunun bozulmasına gerekçe olarak ilan ettiğinde; genel bir kanı olarak kamuoyunda “Kıbrıs Fatih” ve “Karaoğlan” imajları ile yerleşen Ecevit sempatisinin CHP’nin oy tabanını genişlettiği düşünülüyordu. Bu düşüncenin etkisiyle Ecevit, Başbakanlıktan istifa ederken erken seçim önerisinde bulunmuş, MSP dahil öteki partiler, CHP oylarında yükselme olacağı endişesiyle buna yanaşmamışlardı.⁹⁹

1974 Kıbrıs Barış Harekatları ile ilgili olarak içerde bu gelişmeler yaşanırken; dışarıda ABD Kongresi’nde Rum lobisi Türkiye aleyhine müthiş bir faaliyet başlatmış ve ABD, Türkiye’ye silah ambargosu kararı almıştı. ABD Kongresi’nce alınan bu kararın 5 Şubat 1975 tarihinden itibaren yürürlüğe girmesi üzerine; Türkiye, Adada, 13 Şubat 1975’te Kıbrıs Türk Federe Devleti’nin kurulduğunu ilan etmiş; ardından 25 Temmuz 1975 günü itibariyle 3 Temmuz 1969 tarihli Türk- Amerikan Savunma İşbirliği Antlaşması’nın Türkiye tarafından feshedildiği bir nota ile Amerikan Hükümeti’ne bildirilmişti.¹⁰⁰

ABD Kongresi’nin Türkiye’ye yönelik silah ambargosu kararı, 5 Şubat 1975’ten itibaren uygulandıktan sonra, ancak, 26 Eylül 1978’de Kongre tarafından yürürlüğe konulan yeni bir kararla kaldırılmış; 29 Mart 1980’de de iki ülke arasında yeni “Türkiye-Amerika Savunma ve İşbirliği Antlaşması” imzalanmıştı.¹⁰¹

Demirel’in Birinci Milliyetçi Partiler Topluluğu Koalisyonu

AP’nin önde gelen isimlerinden İhsan Sabri Çağlayangil, siyasetin “öz”ü konusunu kendi deneyimi ışığında şöyle özetlemektedir:

"Politikada dostluk olmaz. Çıkar vardır. Kendi yararınızla, karşınızdakinin çıkarını nerede ve nasıl birleştirebilerseniz o kadar kazanırsınız. (Hep bana) dersiniz o da olmaz. Vermesini bileceksiniz ki bir şeyler alabileceğiniz. Politika akıl, dostluk, duygu işidir. Ama siyasetçiler aralarında dostluk kurarlarsa bundan ülkeleri de yararlanır, işleri kolaylaşır."¹⁰²

Milliyetçi Cephe deyimiyile Türkiye’nin siyaset tarihine yazılan hükümet ortaklığı modeli de kendisinden önce kurulan Kemalist CHP’liler ve İslamcı popülizmin sözcüsü MSP’lilerinki gibi bir ittifak. En az onun kadar meşru ve hukuki. Milliyetçi Cephe’ye katkıda bulunan siyasi partilerin amacı kuruluş felsefelerini iktidara taşımak ve doğal olarak ülke yönetimine kendi renklerini katmak. Koalisyon hükümeti modelinin mantığına uygun düşen de bu. CHP ve onun biraz uzağında bulunan sol kesimde yaygınlık kazanmış bir görüş var. Milliyetçi Cephe Hükümetleri için deniliyor ki, "Milliyetçi Cephenin terörü azgınlaştırmak dışında bir işlevi olmadı, Ordu’ya müdahale gerekçesi hazırladı." Bu görüş, oldukça tek yanlı bir bakış açısının ürünü. Eğer bir iktidar krizi var ise -kesinlikle vardır- bu, dönemin bütün hükümetlerinin sorumluluğundadır. Kaldı ki, basit bir hesaplama bile, bu görüşün tek yanlılığını kanıtlamak için yeterlidir.

Bülent Ecevit’in istifasından sonra, Cumhurbaşkanı Fahri S. Korutürk, 12 Kasım 1974’te yeni hükümeti kurma görevini Kontenjan Senatörü Prof. Sadi İrmak’a vermiş; Prof. İrmak’ın oluşturduğu liste, 397 üyenin katıldığı oylamada yalnızca 17 güvenoyu almıştı.

1975 Yılı Bütçesini çıkartmak dahil, güvenoyu alamayan Prof. İrmak hükümeti işbaşında kalmış ve 6 ay daha görevine devam etmişti.

1960-1980 DÖNEMİ

Birinci Milliyetçi Cephe Hükümeti'ne kadar 200 günü aşkın süre hükümet kurulamaması, birinci parti konumundaki CHP'ne yeni ortak çıkmaması, parlamento çoğunluğunun erken seçime yanaştırılmaması, AP liderine sağ kanat partilerini toparlama ve ortak hükümet oluşturma imkânını vermiş; böyle bir belirsizlik halinin sona erdirilmesi için çare olmuştur.

Milliyetçi Cephe'nin kuruluşunda kilit rol oynayan isim (önce AP'li, o sırada DP'li, sonra yeniden AP'li) Sadettin Bilgiç'tir. AP liderinin 1964'teki başkanlık yarışından beri muhalifi Sadettin Bilgiç ve arkadaşları eğer böyle bir hükümet kurulmasını benimsemeselerdi, Milliyetçi Cephe Koalisyonu kurulamazdı, demek yanlış değil.

İstanbul Milletvekili Nilüfer Gürsoy, Sadettin Bilgiç ve 8 arkadaşının DP Genel Merkezi'ne yolladıkları istifa mektubu dönemin siyaset iklimini yansıtan tarihi bir belge olarak ayrıca önem taşımaktadır:

“Hür demokratik rejimlerde hiçbir şeyin şahsa ve inatlaşmış şartlara bağlı kalmaması gerekir. İçinde bulunduğumuz şartlar, uzlaşma ve bağdaşmayı zaruri kılmaktadır.”

“Türkiye komünizmin çok yönlü tehdidi altındadır. Çok yönlü tehdit içindedir. Son zamanlarda meydana gelen olaylar, Türkiye devletini ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütün olma esasından ayırma istidadı göstermektedir. Bu şartlar muvacehesinde bizler, (.) CHP dışında ve seçilmiş partili bir parlamento üyesinin başkanlığında kurulacak hükümeti oylarımızla destekleyeceğimizi, bu darboğazdan geçebilmenin şartı olarak aziz milletimizin ittifaklarına saygılarımızla sunuyoruz. Bu sebeplerle, hükümetin kurulmasına yardımcı olmak maksadıyla, Demokratik Parti'den ayrılma zaruretinin doğmuş olduğunu arz ediyoruz.”¹⁰³

Birinci Milliyetçi Cephe Koalisyonu 31 Mart 1975 tarihinde işbaşına geçmiş; 12 Nisan 1975 günü de Süleyman Demirel liderliğindeki AP-MSP-CGP-MHP-Bağımsızlar Koalisyonuna Meclis'te 218'e karşı 222 gibi kritik bir sayı ile güvenoyu verilmişti.

Türkiye siyasetinde 1960'larda ortaya çıkan “sağ” ve “sol” şeklindeki yapay ve kültürel anlamda toplumun bünyesinden gelmeyen (yabancı) bir davranış biçimi, 1980 askeri müdahalesine kadar kutuplaşmanın vazgeçilmez simgesi olmuştu.

Milliyetçi Cephe (MC), 213 gün süren hükümet krizini aşmanın yanında Koalisyona katılan partilerin bazı hesaplarına dayandığı için anlamlıdır. 12 Mart 1971 askeri döneminden çıkarken yapılan 1973 genel seçimlerinde 1965 ve 1969 seçimlerine göre AP gerilemişti. Bunda, sağ kanattaki bölünme rol oynamıştı. AP yönetimi “millet bize muhalefet görevi verdi” diyerek 1973 genel seçimlerinden sonra CHP ile veya öteki partilerle hükümet kurmaya yanaşmamıştı. Böylece solda yer aldığı için CHP'nin iktidar yolunu kapatmak, sağ kanat partilerini AP bayrağı altında toplayıp birlik isteyen seçmenin gözünde prestij kazanmak imkânı elde edilmişti. Bu yoldan AP, sağ kanattaki rakibi partileri yanına çekerek onların kendisine karşı muhalefetini törpülediği gibi, güçlenen sola karşı da birleşik cephe kurmuş oluyordu. MSP, CGP ve MHP'nin Koalisyondan umdukları, büyük ölçüde iktidarı iyi kullanarak ayakta kalmalarını ve gelişmelerini sağlamaktı. Özellikle MSP için, oluşan bu Koalisyona da katılmak kaçınılmazdı. Bu parti, “Solcularla işbirliği” suçlamasından da kurtulmak istiyordu. Parlamentodaki 3 sandalyesine karşılık 2 Bakanlık alan MHP, Milliyetçi Cephe'den en avantajlı çıkan siyasal güçtü. Milliyetçi Cephe'nin sayesinde MHP, Haziran 1977 seçimlerinde oylarını 362 binden 951 bine, Sandalye sayısını 3'den 16'ya yükseltecekti. Milliyetçi Cephe ortaklarından CGP ise 12 Mart

1960-1980 DÖNEMİ

1971'den sonra ancak Sağ kanat partileri arasında kendine yer bulabilmişti. CGP, CHP'nden "Partinin programından ve demokratik usullerden ayrılarak sosyalizm yoluna saptırıldığını" ileri sürerek istifa eden 47 Milletvekili ve Senatörün 1967'de oluşturdukları Güven Partisi'nin, daha sonra yine CHP'den kopan Cumhuriyetçi Parti ile birleşmesinden oluşmuştu. 1973 genel seçimlerinde 13, 1977'de ise 3 sandalye kazanabilmişti.

Milliyetçi Cephe partilerinin soldan oy almaları söz konusu olamayacağından, aralarında kıyasıya mücadele edecekleri kesindi. Bu nokta, Koalisyonun en zayıf halkasıydı.

Ali Yaşar Sarıbay'ın tespitlerine göre; kadrolaşmaya ilişkin koalisyon içinde karşılıklı engellemeler ve bazı konularda (hükümet programına rağmen) beliren politik tutum farklılığı ortaklar arasında ilişkileri gerginleştirmişti.

Örnek olarak; Meclis Başkanlığı'na seçilecek aday üzerinde MSP ve AP'nin anlaşamaması; Vali ve Elçi atamalarında yapılan pazarlığın sonuçlanmaması; MSP lideri Erbakan'ın İslam Konferansı'nda konuşma isteğinin ortaklarca reddedilmesi; Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kurulması konusunda, AP, MSP ve MHP'nin laiklikle ilgili suçların kapsam dışı kalması eğilimine, Turhan Feyzioğlu liderliğindeki CGP'nin karşı oluşu; Basın-Yayın Genel Müdürlüğü'nün MSP'li Devlet Bakanına bağlanmaması; MSP'nin, Kuzey Kıbrıs'ta bağımsız bir Türk devleti ilan zamanının geldiğini hükümet adına söylemesi; MSP'nin, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Ankara'da büro açması isteğine AP'nin karşı çıkması. gibi konular özellikle MSP'yi diğer Koalisyon ortaklarıyla anlaşmazlık içine düşürmüştü. Bunun üzerine AP, 1977 seçimlerinin erkene alınması konusunda MSP'nin direnmesine rağmen, muhalefetteki CHP ile işbirliği yaparak koalisyonu bozmuştu. ¹⁰⁴

Milliyetçi Cephe'nin ortakları, 1970'ler Türkiye'sinde yerlerini ve değişen ülke sorunları üzerine neler düşündüklerini etraflıca belirleyebilmiş değillerdi. Bu arada özellikle ekonominin de hiç iyi gitmediğini belirtmek gerekir. Dünya petrol krizinin etkilediği fiyat artışları 1976'da enflasyonu yüzde 20-30'lara çıkartmış, 1977'de yüzde 40-50 düzeyine fırlatmıştı. 1973'deki petrol fiyatları artışı nedeniyle ithal gübre fiyatları hızla yükselmişti. Hükümet, 19 Nisan 1975 günü aldığı bir kararla çeşitli tipte gübre fiyatlarını kilo başına 43 ila 154 kuruş indirmek zorunda kalmıştı. Başbakan Demirel'in sözleriyle, Hükümet çiftçiye yaklaşık 5 milyar TL hazineden kaynak aktarmıştı. ¹⁰⁵

Başbakan Demirel, 1965-1971'de AP'nin tek başına iktidar dönemindeki kadar olmasa da Milliyetçi Cephe döneminde de enerji ve sulama projelerini sürdürüyordu.

27 Temmuz 1975'te Afşin-Elbistan Termik Santrali'nin, 16 Haziran 1976'da Karakaya Barajı'nın temellerini atmıştı.

Doğal felaketler, bu dönemde de hükümetin beklenmedik icraatları arasına girmişti:

Lice (6 Eylül 1975) depreminde toplam 2 bin 367 kişi can vermişti. Depremin şiddeti 6.6 idi.

Çaldıran ve Muradiye'de (24 Kasım 1976) yaşanan 7.3 şiddetindeki deprem felaketinde ise, 3 bin 837 kişi hayatını kaybetmiş, 497 kişi yaralanmıştı.

Dış İlişkilerde Yeni Sorunlar

Dış politikada özellikle Yunanistan ve ABD ile anlaşmazlıklar sürüyordu. Yunanistan'ın Ege

1960-1980 DÖNEMİ

Denizi'ndeki karasularını 12 mile çıkarmak istemesi, Türkiye'nin kıta sahanlığında petrol arama çalışmalarında bulunması, gerginliği daha da tırmandırmıştı.

Şubat 1975'te Prof. İrmak Hükümeti döneminde kurulan Kıbrıs Türk Federe Devleti dünya kamuoyunda tepki ile karşılanmıştı. Kıbrıslı Türkler, bu yönetimin, kurulmasını arzu ettikleri Federal Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Türk kanadını oluşturduğunu açıklamışlardı. Türkiye, Kıbrıs'ta iki kesimli, iki bölge, iki toplumun siyasi eşitliğine dayanan Federal Cumhuriyet tezini savunuyordu. Bu temel ilkeler, Türkiye'nin Kıbrıs politikasının ana unsurları olarak belirmişti.¹⁰⁶

Amerikalı Yakın Doğu ve Türkiye Tarihi Profesörü Stanford J. Shaw'e göre, gerçekte, Kıbrıs ve afyon sorunu, Türkiye'nin Batı ile ilişkisini zedeleyecek kadar ciddi değildi. Ancak, özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nde olmak üzere azınlık lobisi bunu olduğundan büyük gösterdi. Dikkate değer büyüklükte bir Amerikalı-Türk seçmen kitlesinin bulunmadığı Birleşik Devletler'de Amerikalı-Yunan ve Amerikalı-Ermeni seçmen kitlesi Kongre'yi kolaylıkla etkileyebiliyordu. Bu tür baskıların sonucu, 1975 başında Türkiye'ye tüm Amerikan yardımı kesildi. Stanford J. Shaw'ın sözleriyle bu karar, "Türkiye içinde politik aşırı uçların güçlenmelerini" sağladı.¹⁰⁷

5 Haziran 1977 Genel Seçimleri

5 Haziran 1977 tarihinde yapılan Cumhuriyet Senatosu 1/3 yenileme ve Milletvekiliği genel seçimlerine katılma oranı yüksekti (yüzde 66.8). Cumhuriyet Senatosu kısmi yenileme seçimlerinde bu oran, yüzde 73.8'dir. Bunda hükümetin kanatları arasında güçlenen örtülü bir baskı yönetimi tehlikesine karşı, CHP'nin özellikle kendisine oy verilmesi çağrısında bulunması ve muhtemel bir sol iktidarı ve sosyalist grupların faaliyetini engellemek için sağ kanat partilerin ortaklaşa yürüttükleri kampanyanın rolü vardır. CHP'ne oy veren geniş halk kesimi ile bazı aydın çevrenin yeni bir Ecevit hükümeti ile acıların dindirileceği, her geçen gün derinleşen yaraların sarılacağı umudu da rol oynamış olabilir.

1977 Milletvekili seçiminde partilerin oyları ve dağılımı şöyledir:

CHP	6.136.171 oy	%41.3	213 sandalye	%47.0
AP	5.468.202 oy	%36.9	189 sandalye	%42.0
MSP	1.269.918 oy	%8.5	24 sandalye	%5.3
MHP	951.544 oy	%6.4	16 sandalye	%3.4
Bağ.	370.035 oy	%2.5	4 sandalye	%0.8
CGP	277.713 oy	%1.9	3 sandalye	%0.7
DP	274.484 oy	%1.9	1 sandalye	%0.2
TBP	58.540 oy	%0.4	-	
TİP	20.565 oy	%0.1	-	

Bu tabloda, iki parti egemenliğine yeniden dönüş eğilimi gözlemlenmektedir.

Üstün Ergüder, bu durumu şöyle açıklamaktadır:

1960-1980 DÖNEMİ

1. 1973-1977 arasında denenmiş olan koalisyon hükümetlerinin etkin olamayışı;
2. Demirel ve Ecevit'in ve basının koalisyondan kaçınılması için oyların bölünmemesi gerektiği yolundaki kampanyaları ve
3. DP ve CHP'nin istikrarlı bir seçmen tabanı oluşturmaktaki başarısızlıkları.¹⁰⁸

Seçim sonuçlarına göre; CHP (yüzde 41.4) 213 sandalye, AP (yüzde 36.9) 189 sandalye ve MHP (yüzde 6.4) 16 sandalye kazanarak oylarını arttırmışlardır. 24 sandalye ile üçüncü sırada yerini koruyan MSP (yüzde 8.6) sandalye sayısında önemli bir düşme olmuştur. En dramatik çözüme ise 1973 seçimlerinde 48 sandalyeye sahip olan DP'dedir (yüzde 1.8 oy, 1 sandalye). TBP eski gücünün yarısından aza inmiş (binde 4), ikinci kez kurulduktan sonra seçime katılan TİP ise varlık gösterememiştir (binde 1). Bağımsızlar 4 sandalye kazanmışlardır. Cumhuriyet Senatosu kısmi yenileme seçimlerinde ise Senatörlüklerden 28'ini CHP, 21'ini AP ve 1'ini de MSP kazanmıştır.

AP lideri Süleyman Demirel açısından 5 Haziran 1977 seçimlerinin bir önemi; Partisi'nin 1973'te elde ettiği oy oranını yüzde 7 arttırması idi.

1977'de AP'nin bu gelişmesi iki etkene bağlanmaktadır:

“Birincisi, AP lideri Demirel, CHP karşıtı oyların çoğunluğunu, kendi partisi arkasında toplamayı başarmıştı. Parti yetkililerinin, sol-karşıtı oyların çeşitli partilere bölünmesinin yalnızca CHP'ye fayda sağlayacağı yolundaki uyarıları ardından sağ seçmen tarafından benimsenen bu politika, AP'nin 1977 seçimlerindeki stratejisinin en önemli kısmını oluşturur. 1973 Seçimlerinde DP'yi ve CHP ve bir ölçüde MSP'yi desteklemiş seçmenlerin, CHP'nin seçim zaferi kazanmaları önündeki en büyük engel ve seçenek oluşturan AP'ne yönelmeleri, Demirel'in stratejisinin iyi işlediği gösterir. İkincisi; Demirel, yeniden eski Demokratların desteğini sağlamıştır. 1973'te DP'ye destek veren seçmenlerin çoğunluğu, yeniden AP saflarına geçmiştir.”¹⁰⁹

AP'nin sağ seçmen tabanındaki desteği, 1980'e doğru artarak sürmüştür.

Ecevit'in CHP Azınlık Hükümeti

1977 seçim sonuçları ile 1973'teki eğilim pekişmişti: Türkiye siyasetinde artık seçmenlerin yaklaşık yüzde 42'si düzen değişikliği isteyen ve açıkça merkez-solda yer aldığını söyleyen bir partiye oy veriyordu ve onun iktidara gelerek programını uygulamasını destekliyordu.

CHP'nin parlamentoda yeterli çoğunluğa erişemeyerek 213 sandalyede kalması, Orta-Sol iktidarı engellediği gibi, partinin güç yitirmesini hızlandıran gelişmeleri beraberinde getirmişti. Sosyal demokrat ve bir kısım sosyalistlerle geniş bir halk kesimi, işçi sendikaları ve az sayıda işadama elde olunan bu sonuçtan büyük heyecan duyduklarını belli ediyorlardı. Fakat, Bülent Ecevit'in seçimden hemen sonra kurduğu azınlık hükümetine parlamentoda güvenoyu verilmeyince yüzde 41'lik bir oy oranı ile CHP'ye iktidar yolu kapatılmıştı. Ülke, bir iktidar boşluğuna doğru adım adım sürüklenmeye devam ediyordu. CHP lideri Bülent Ecevit, “AP ve MHP dışında her türlü koalisyona hazırız,” derken; AP lideri Demirel “Milliyetçi Partiler Topluluğu iktidarı Sola teslim etmemeli” diye görüşlerini açıklıyordu. Ecevit'in en çok sandalyeye sahip parti lideri sıfatıyla oluşturduğu azınlık hükümetinin programı parlamentoda okunurken AP ve MHP'liler genel kurulu terk etmişler,

1960-1980 DÖNEMİ

MSP'liler oturuma bile katılmamışlardı.

Ecevit'in 28 Haziran 1977 günlü oturumunda okuduğu Hükümet Programı'nda şu satırlar dikkati çekiyordu:

"(.) Türkiye, bir kargaşalıklar, çatışmalar, siyasal cinayetler ülkesi durumuna gelmiştir. Çoğu genç ve çocuk olmak üzere, yüzlerce yurttaşımız siyasal cinayetlere kurban gitmiştir. Binlerce yurttaşımız yaralanmıştır. (.) Sokaklarında çocuklar gençler vurulmayan bir Türkiye, anaların, babaların çocuklarını okula, üniversiteye, yurtlara korkusuz gönderebildikleri bir Türkiye, Hükümetimizin ilk hedefi olacaktır.(.)"¹¹⁰

Demirel'in İkinci Milliyetçi Partiler Topluluğu Koalisyonu

Süleyman Demirel liderliğinde Sağ İttifak, CHP lideri Ecevit'in azınlık hükümetine güvenoyu verdirmeyerek daha önce denenmiş ve başarısızlığı tespit olunmuş Milliyetçi Cephe Koalisyonu'nun ikincisini oluşturduğunda, takvimler, 21 Temmuz 1977 idi. İkinci Milliyetçi Cephe Koalisyonu 219 ret oyuna karşılık 229 ile güvenoyu almış ve ancak Ocak 1978'e kadar dayanabilmiştir.¹¹¹

Cüneyt Arcayürek'in anlatımıyla boşuna demeçlerle geçirilen bu dönemin çarpıcı bir özelliği şöyle idi:

"İki önder arasında söz düellosu sürüp gidiyor, gazete manşetlerinden inmiyordu. Bir gün Ecevit, bir gün Demirel. Halk, iki önderin çatışmalarındaki ana öğeleri artık gözden kaçırır olmuştu. Bu tartışma bir hükümet kurma ya da düşürmeyi içermekten uzaklaşmıştı. Hemen her gün ortaya atılan yeni savlarla kamuoyu bulanıyordu. Ecevit bir gün önce Demirel'in partisinin, hem memleketi hem kendisini 'felakete' sürüklediğini mi söylemiş, ertesi günü Demirel derhal yanıt veriyordu."¹¹²

İkinci Milliyetçi Cephe Koalisyonu, Cumhuriyet döneminde gensoru ile düşürülen ilk hükümet unvanına sahiptir. Gensoru önergesi hükümetin içte ve dışta güvenliği sağlayamadığı, "cephecilik" anlayışı ile milli bütünlüğü zedeleyip Türkiye'nin gelişmesini engellediği, halk çoğunluğunu yoksulluğa sürüklediği ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni Anayasa'nın belirlediği çerçeveden uzaklaştırmaya çalıştığı gerekçeleriyle verilmiştir.

Ecevit'in Üçüncü Koalisyonu

5 Ocak 1978'de Bakanlık vaadlerinin de etkisiyle AP'nden istifa eden 11'ler, CGP ve DP desteği ile kurulan Üçüncü Ecevit Hükümeti, 229 güvenoyu alırken bakanlık sayısının 34'e çıkartılması ilginçtir. Üçüncü Ecevit Hükümeti önünde çözüm bekleyen pek çok sorun vardı. Halk, haklı olarak şiddet eylemcilerine karşı önlem alınmasını, can ve mal güvenliğinin sağlanmasını bekliyordu.

17 Haziran 1978 günü Malatya'da Belediye Başkanı Hâmid Fendoğlu'na gönderilen bombalı paket, Fendoğlu ve ailesinin parçalanarak ölümüne neden olmuştu.

1985'te, Bülent Ecevit, bu cinayet konusunda şunları söylemiştir:

"Rahmetli Hamid Fendoğlu'nun öldürülmesinde çözemediğim bir düğüm var. Kendisi sağcı

1960-1980 DÖNEMİ

bir politikacı olarak bilinirdi. Öldürülmesinden çok kısa süre önce, Başbakanlığa, kendisinden, benimle bir görüşme isteği geldi; fakat, kendisine randevu vermeme vakit kalmadan öldürüldü. O yüzden bana ne söyleyecekti, neler anlatacaktı, öğrenemedim. Kendisinin bir süredir huzursuz olduğunu sonradan duydum; fakat nedenini anlayamadım. Benden randevu istemesiyle öldürülmesi o kadar ard arda oldu ki, bunlar sonradan duyduklarımın bir araya gelince, ister istemez insanın aklında bir takım soru işaretleri, kuşkular doğuruyordu. (.)¹¹³

Cüneyt Arcayürek, trajik bir şiir gibi 1977'de su yüzüne vuran gerçeği (1985'te) şöyle ifade edecekti:

"Dalga dalga vuruyordu."

"Her gün vuruyordu."

"Artık önüne geçilemeyeceğine inanmaya başlamıştık."

"Öldürüyor, yaralıyor, bombalar patlıyor, okulda, sokakta, işyerinde yaşamı zehrediyordu."

"Anarşinin altında yatan gerçekleri öğrenmiş olabilirdik. Sağdan soldan gelen darbeler üzerinde siyasal görüş ayrımlarıyla tartışabilirdik. Fakat daha anlamlısı, anarşiye karşı devlet gücünün yetersiz kaldığını görüyorduk."¹¹⁴

Üçüncü Ecevit Hükümeti döneminde en trajik terör olayı, 22 Aralık 1978 günü Kahramanmaraş şehrinde yaşandı. Bir gün önce öldürülen iki öğretmenin cenazeleri sırasındaki olaylar üzerine şehirde kitle terörünün tüyler ürpertici örnekleri sergilendi. Başlangıçta ölü sayısı 33, yaralı 300'den fazla idi.

21 Şubat 1979'da AP lideri Süleyman Demirel tarafından Cumhurbaşkanı Korutürk'e hitaben yollanan mektup, öteki konular yanı sıra, Kahramanmaraş olayları ile ilgili olarak ortaya konulan bazı sorular ve şehrin feci tablosunu göz önüne sermesi bakımından bir durum tespiti olmanın çok ötesinde anlamlar taşıyan bir tarihi belgedir:

"19 Aralık 1978 tarihi ile, 26 Aralık 1978 tarihi arasında vuku bulan Kahramanmaraş olaylarında Hükümet, 7 gün süre ile Devleti hakim kılamamış, 108 vatandaşın ölümüne, yüzlerce vatandaşın yaralanmasına ve yüzlerce işyerinin ve meskenin tahribine adeta seyirci kalmıştır."

"Kahramanmaraş olaylarının 18 Nisan 1978'de patlak veren evveliyatı bulunmasına, diğer illerde benzeri pek çok hadise vuku bulmasına ve devletin görevlileri tarafından Hükümetin önceden uyarılmasına rağmen, hiçbir müessir (etkili) tedbir alınmayışı fevkalade düşündürücüdür."

"Eski İçişleri Bakanının (Emekli Hava Orgenerali İrfan Özaydınlı), 23 Aralık 1978 günü sıkıyönetim teklif etmiş olmasına rağmen, sıkıyönetim ancak, 26 Aralık 1978 günü her şey olup bittikten sonra ilan edilmiştir."

"Kahramanmaraş'ta pek çok silah sonradan ele geçirilmiştir. Bu silahlar oraya nasıl gelmiştir? Gelinceye kadar kimse niye farkında olmamıştır? Oraya bir günde gelmediğine ve kullanıldığı gün gelmediğine göre, niye vaktinde aranıp bulunmamıştır?"

1960-1980 DÖNEMİ

"Kahramanmaraş'ta vatandaşlar yıllardır bir arada yaşadıkları halde neden daha önceki yıllarda dövüşmemişler de, 1978 yılında dövüşmüşlerdir?"¹¹⁵

Demirel'in AP Azınlık Hükümeti ve 24 Ocak 1980 Kararları

14 Ekim 1979'daki ara seçimler AP'nin zaferi ile sonuçlanmış, ancak bu olay şekli bir hükümet değişikliği dışında yeni durum yaratmamıştır. Boş bulunan 5 sandalyeyi ve 50 senatörlüğün 33'ünü Demirel'in AP'si kazanmıştır.¹¹⁶

AP'nin ara seçimden güçlenerek çıkması üzerine Üçüncü Ecevit Hükümeti istifa etmiş ve yerine 12 Kasım 1979 tarihinde Demirel tarafından eski ortaklarınca dışarıdan desteklenen AP azınlık hükümeti kurulmuştur.¹¹⁷

12 Eylül 1980 askeri müdahalesiyle görevden uzaklaştırılana kadar bu hükümetin en önemli icraatı, 24 Ocak 1980 Kararları diye bilinen ekonomik istikrar tedbirleridir. Turgut Özal'ın teknisyen olarak yönlendirici rol oynadığı 24 Ocak kararları, Türk ekonomi tarihinde bir dönüm noktası oluşturmuş ve 12 Eylül sonrası askerî yönetiminde de kararların uygulanmasına devam edilmiştir. Bu kararlara "Cumhuriyet'in kuruluşundan beri uygulanan ithal ikamesi sanayileşme modelinden, bir anda, ihracata yönelik yeni bir sanayileşme modeline geçiliyor ve sonuçta Türkiye'nin dünya serbest piyasa ekonomisine eklenmesini amaçlıyordu."¹¹⁸

12 Eylül 1980 öncesi görev yapan Demirel Hükümetinin bir diğer tarihi önemde icraatı da; 20 Temmuz 1980 günü toplanan Bakanlar Kurulu'nda Atatürk Barajı inşasına talip olan firmalar arasında karar verilmesi idi.

Atatürk Barajı ve Hidroelektrik Santrali, Güneydoğu Anadolu Projesi (GAP) kapsamında bulunuyordu ve Fırat Nehri üzerindeki üçüncü basamağı oluşturuyordu.

Süleyman Demirel'in, "Büyük bir mutluluk, bir ömre değer. Başka bir ömrüm olsa gene buraya verirdim. 50 senedir ben projeye meşgulüm," dediği Atatürk Barajı ile ilgili etüd çalışmalarına 1958 yılında başlanmış ve etüd raporu 1960 yılında tamamlanarak baraj yeri çalışmalarına geçilmişti. Fakat, barajın inşası için kredi temini ve firmanın tespiti gibi hazırlıklar ancak 1980 yılında tamamlanabilmişti.¹¹⁹

Atatürk Barajı'nın temeli, 3 Kasım 1983 günü, dönemin Cumhurbaşkanı Kenan Evren tarafından atılırken; ömrünü bu büyük projeye aday olan "mühendis" siyasi yasaklı olduğu gerekçesiyle törene davet bile edilmeyecekti.

Dış Faktörün Rolü

Konya'da, 6 Eylül 1980 günü düzenlenen bir protesto gösteri ve yürüyüşü 12 Eylül 1980 öncesi gelişmelerin bir başka yönüne işaret etmesi bakımından önemlidir.

Genelkurmay Başkanlığı tarafından çok büyük tepkiyle karşılanan Konya olayının gelişimi Korkut Özal'ın tanıklığına göre şöyledir:

"(İsrail tarafından) Kudüs'ün başkent ilanını protesto için Konya'da bir miting yapılması kararlaştırıldı ve bunun için ayrı bir heyet kuruldu. Bu heyettekilerin hepsi bizim kendi

1960-1980 DÖNEMİ

Milletvekillerimiz, yani Konyalı. Bunlar tertipliyor mitingi, parti olarak değil. Zaten parti olarak yapmamız mümkün değil. O zaman Konya Belediyesi de bizden, Mehmet Keçeciler Belediye Başkanı. Keçeciler biraz müdebbir, yani tedbirli insandı. O zaman Bedrettin Demirel de Konya'da Ordu Komutanıydı. Miting 6 Eylül'de, öyle bir zamanda yapıldı ki, hala Cumhurbaşkanını seçememişiz, bir de hükümetin dış politikasıyla ters düşmüşüz. Meclis'te Dışişleri Bakanı Hayrettin Erkmeneği gensoru ile düşürmüşüz. Yani zor bir durumun içindeyiz. Bana göre bu miting, zamanlaması yanlış, konusu doğru bir mitingdi. (.)”

“Biz o gece Ankara'ya döndüğümüzde, öyle bir şeyle karşılaştık ki, şaşırдық. Televizyon mitingi öyle bir şekilde vermiş ki, birileri bana, ‘Yahu ne yaptınız?’ dedi. ‘Ne olmuş?’ dedim. ‘Siz irticayı mı hortlatıyorsunuz?’ dedi. Nitekim Evren Paşa ihtilal yaptıktan sonra Konya mitingini bir numaralı ihtilal sebebi ilan ettiler. (.) Biz Ankara'ya geldikten 4 gün sonra da, Cuma günü 12 Eylül oldu. Ve 12 Eylül'de defter kapandı.”¹²⁰

Konya Mitingi, bir yabancı gözlemcinin ifadesiyle, Ordu müdahalesinde katalitik (bardağı taşıran son damla) rolü oynayacaktı.¹²¹

Türkiye'nin iç savaş ortamına sürüklenmesinde dış faktörün veya dış kaynaklı provokasyonların rolü ne idi?

Bir Türk uzmana göre; terörün yaygınlık kazanmasında iki süper devletin (ABD ve SSCB) politik ve askeri güce dayalı rekabetinin etkisi olmuştur. Moskova, Türkiye'yi kendi nüfuz alanı içine sokmaya çalışmıştır. ABD ise, Türkiye'ye ekonomik ve askeri müeyyidelerle baskı yapmıştır.¹²²

Londra'daki, “The Institute for the Study of Conflict” adlı kuruluş için Doğu Akdeniz uzmanı Kenneth Mackenzie tarafından hazırlanan raporda, 1980 öncesi Türkiye'de bazı militan grupların dış bağlantıları üzerine kullanılan kesin ifadeler, terörizmin, yalnızca iç dinamiklerin sonucu olmadığını göstermektedir:

“Sol kanat terörizmle ilgili en uğursuz taraf -ki bu Sol kanat terörizmi benzeri Sağ kanat terörizm çeşitlemelerinden de kesin bir çizgiyle ayıran yandır- bu örgütlerin dünyanın dört bir yanındaki devrimci ve yıkıcı örgütlerle bağlantılarıydı. (.) Avrupa ve Orta Doğu'daki terörist hücrelerle Marksist gruplar arasındaki klan benzeri ağ sistemi kesinlikle çok tehlikeli ve içine sızılması zor bir karakter taşıyordu. Ve, tüm bunların üzerinde, Moskova'daki bazı yeraltı örgütlerinin uzaktan kumandası vardı. Fakat, Ruslar kendilerini pek nadir olarak gösterirlerdi; kirlili işler, Doğu Almanlar, Bulgarlar veya Filistinliler tarafından yapılırdı. 1980 Şubatında İzmir'de meydana gelen başkaldırı olayı (TARİŞ olayları kastediliyor), Türk işçi sınıfının Moskova orijinli bir Doğu Berlin kışkırtmasının parlak örneklerinden birisiydi.”

“Tüm bunların üzerinde, Türkiye'deki nüfusları 6 ila 8 milyon civarında olan ve daha çok Güneydoğu bölgesinde yerleşik bulunmakla birlikte, ülkenin her tarafında yaşayan Kürtler arasındaki ayrılıkçı akımları canlandırabilmek için Marksist gruplar ellerinden geleni yapıyorlardı... Ruslar, Kürt konusunun kendi çıkarları için kullanılmak üzere biçilmiş kaftan olduğunu anlamışlardı.”¹²³

Hollandalı Türkiye uzmanı Eric J. Zürcher de 1980 öncesinde neo-Marksist Kürdistan İşçi Partisi olarak nitelediği PKK'nın, Güneydoğu Anadolu'da sosyalist bir Kürt devleti kurmayı

1960-1980 DÖNEMİ

hedeflediğini yazmaktadır.¹²⁴

Demokrasinin İntiharı

Türkiye, 1976'dan itibaren iç savaş ortamına doğru adım adım yaklaşmakta idi. Ülkede bir iç savaşa "davetiye" çıkaran para-militer örgütleri demokrasinin sınırları içinde düşünmek kesinlikle mümkün değildi ve böyle bir duruma göz yumulması bile esasen demokrasinin intiharı için tek başına yeterli idi.

Birinci Milliyetçi Cephe döneminin hayati sorunu, ülkede can ve mal güvenliğinin örgütlü silahlı milislerin sürekli tehdit ve saldırısı ile karşı karşıya kalmaya başlamasıdır. Bu dönemle birlikte bir yandan terörizm dalgası yükselirken; öte yanda parlamentodaki partiler, demokrasilerde siyasetin doğasından gelen ve sistemin bir gereği olan yarışmacılığı, sistemden bağımsız şekilde anlamışlar ve sistemin olmazsa olmaz şartı, uzlaşmacılığı bir kenara atmışlardır. Onların bu tutumları, kendilerine, topluma ve demokratik kurumların saygınlığına telafisi imkansız derecede büyük zararlar vermiştir.

İktidarı ve muhalefetiyle bütün parlamento, anayasal kuruluşlar ve nihayet sivil toplum, teröre yenik düşmüştür.

1980 Mart'ından Eylül'üne kadar, yaklaşık altı ay boyunca kökü derinlerde bir kavganın esiri olarak Parlatentonun Cumhurbaşkanı'nı seçemeyişi ise apayrı ve görünmeyen bir kriz oluşturmuştur.

1 Mayıs 1977 günü İstanbul, Taksim meydanındaki 1 Mayıs kutlamalarındaki korkunç olaylar, sivil toplumun teröre yenik düşmesine ilk çarpıcı örnek olarak kabul edilebilir. Bazı binaların pencerelerinden ve damlarından meçhul kişiler tarafından açılan ateşle işçilerin bayramı kana bulanmış, 37 yurttaş can vermiş, yüzlerce yurttaş da yaralanmıştır.¹²⁵

1980 öncesi şiddet eylemlerinde, resmî açıklamalara göre 5000 yurttaş can vermiştir. Ayrıca çok sayıda yurttaş yaralanmış, bombalı ve silahlı saldırılar sonucu ev ve işyerleri tahrip edilmiştir. Özellikle terörü tırmandırmak ve karışıklık çıkartmak amacıyla seçilen hedefler, isim, meslek ve ilişkileri itibariyle dikkat çekicidir:

Cumhuriyet Savcısı Doğan Öz, Yayıncı Gani Bozarslan, Emekli Deniz Yarbay Cihangir Erdeniz, Doçent Necdet Bulut, Emekli Emniyet Müdürü İlğaz Aykutlu, Prof. Vedat Ünsal, Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul, Gazeteci-Yazar İlhan Darendelioğlu, Prof. Ümit Doğanay, Prof. Orhan Cavit Tütengil, Gazeteci İsmail Gerçeksöz, Yazar Ümit Kaftancıoğlu, Eski Bakan Gün Sazak, Milletvekili Abdurrahman Köksaloğlu, Doçent Bedrettin Cömert, Gazeteci Abdi İpekçi, Eski Başbakan Nihad Erim, İşçi Konfederasyonu Eski Başkanı Kemal Türkler.

Öldürülen insanlar bütün toplum kesimlerinden ve mesleklerden, siyasal görüşlerden ve çevrelerinde saygınlık uyandıran şahsiyetlerdir.

12 Eylül 1980 askeri müdahalesinden önce 6. Kolordu Komutanlığı ile Adana, Kahramanmaraş, Adıyaman, Gaziantep, Hatay ve Mersin İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı görevini yürüten Nevzat Bölügiray "sokaktaki askerin gözüyle" iç savaş ortamında gerçekte "demokrasinin intiharı" nı anlatır:

1960-1980 DÖNEMİ

“Uzaklarda, birbiri ardına patlayan bomba ya da dinamit sesleri. Zaman zaman, hemen konutlarımızın yakınlarına kadar sokulan, karanlığı yırtan silah takırtıları.”

“Adana, sanki bir mezar karanlığına ve sessizliğine gömülmüş, adeta kötü akıbetini bekler gibi, suskun ve hüzünlü.”

“Hamamların buğulu, yapışkan ve boğucu sıcaklığını andıran bir yaz gecesinde bunalan insanlar, biraz nefes almak için kapı önlerine ya da evlerin damlarına çıkmak istiyor. Kimileri rast gele bir kurşuna hedef olmamak için bu isteğinden vazgeçip bunalmayı yeğlerken, kimileri de her türlü tehlikeyi göze alıp dışarıya atıyor kendini.”

“Yer yer, kapıların önünde ya da içinde suskun, tedirgin insanların gölgeleri kıpırdaşıyor, irili, ufaklı.”

“Ara sıra atılan tek bir merminin vızıltısı ya da çevreye ölüm kusan bir otomatik silahın takırtısı bozuyor bu sessizliği.”

“Ya bir kapı önünden ya da bir damdan yükselen çığlıklar.”

“Ölüler, ölüler, ölüler.”

“Cenazeler, cenazeler, cenazeler.”

“Geçit yapıyor sanki önümüzden birer, birer.”

“Kentler yanıyor, evler yanıyor, insanlar yanıyor.”

“Gözyaşları, hıçkırıklar. Göğe yükselen ağıtlar, ağıtlar.”¹²⁶

Prof. Dr. Hikmet ÖZDEMİR

Kocaeli Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi / Türkiye

Alıntı Kaynağı: Türkler, Cilt: 17 Sayfa: 15-47

Dipnotlar:

1. Mehmet Altan, Darbelerin Ekonomisi, (İstanbul, Afa Y., 1990), s. 69.
2. Lucille W. Pevsner, Turkey's Political Crisis, (New York, Praeger Publishers, 1984), s. 26.
3. Walter F. Weiker, The Turkish Revolution 1960-1961, (Washington, The Brookings Institution, 1963), s. 20-1.
4. Ergun Özbudun, The Role of the Military in the Recent Turkish Politics, (Harvard University, Center for International Affairs, 1966), s. 29.
5. Feroz Ahmad, The Making of Modern Turkey, (London and New York, Routledge, , s. 128.
6. Osman Doğru, 27 Mayıs Rejimi, (Ankara, İmge Y., 1998), s. 14.
7. Osman Doğru, 27 Mayıs Rejimi, s. 16.
8. Bülent Tanör, İki Anayasa, 1961-1982, (İstanbul, Beta B., 1986), s. 129-30.
9. Mümtaz Soysal, “Türk Anayasacılık Hareketinde Kemalist Yaklaşımın Anlamı, “ T. İş Bankası Uluslararası Atatürk Sempozyumunda sunulan tebliğ, 17-22 Mayıs 1981, (İstanbul, Tarabya Oteli).

1960-1980 DÖNEMİ

- 10.Feroz ve Bedia Turgay Ahmad, Türkiye’de Çok Partili Politikanın Açıklamalı Kronolojisi, 1945-1971, (Ankara, Bilgi Y., 1976), s. 229.
- 11.Arsev Bektaş, Demokratikleşme Sürecinde Liderler Oligarşisi, CHP ve AP, 1961-1980, (İstanbul, Bağlam Y., 1993), s. 149, dn. 1.
- 12.Adalet Partisi Programını Büyük Türk Milletinin Takdirine Arzeder, (1961), s. 1-2.
- 13.Yeni Türkiye Partisi Tüzüğü ve Programı, (1963).
- 14.Türkiye Yıllığı 1963, s. 209-34.
- 15.Şirin Tekeli, “Cumhuriyet Döneminde Seçimler” CDTA, cilt 7, s. 1813-14.
- 16.Feroz Ahmad, The Turkish Experiment in Democracy 1950-1975, s. 172.
- 17.Talat Aydemir’in Hatıraları, (İstanbul, Akşam Kitap Kulübü, 1968), s. 108-110.
- 18.Orhan Tokatlı, Kaybolan Yıllar, 1961/1973, (İstanbul, Doğan K., 2000), s. 49.
- 19.Hükümetler ve Programları II, 1960-1980, s. 15 ve 17.
- 20.Taner Timur, “Çarpışan İki Tez”, Yön, sayı 6 (24 Ocak 1962), s. 16.
- 21.Talat Aydemir’in Hatıraları, s. 145-49.
- 22.Metin Toker, İnönü’nün Son Başbakanlığı, 1961-1965, s. 81-2.
- 23.Fahir Armaoğlu, Belgelerle Türk Amerikan Münasebetleri, (Ankara, TTK Y., 1991), s. 263 ve 266.
- 24.Şükrü S. Gürel, Türk Yunan İlişkileri 1821-1993, (Ankara, Ümit Y., 1993), s. 58.
- 25.Oral Sander, Türk-Amerikan İlişkileri, 1947-1964, (Ankara, AÜSBF Y., 1979), s. 237.
- 26.Duygu [Bazoğlu] Sezer, Kamu Oyu ve Dış Politika, (Ankara, AÜSBF Y., 1972).
- 27.Hürriyet, (27 Mart 1978)’den aktaran Mehmet Altan, Süperler ve Türkiye, (İstanbul, Afa Y., 1986), s. 133.
- 28.Metin Toker, İnönü’nün Son Başbakanlığı, 1961-1965, s. 239.
- 29.Hükümetler ve Programları II, 1960-1980, s. 71-2.
- 30.İsmet İnönü, Defterler (1919-1973), 2. cilt, (İstanbul, YKY Y., 2002), s. 928.
- 31.Şirin Tekeli, “Cumhuriyet Döneminde Seçimler,” CDTA, cilt 7, s. 1815.
- 32.Ali Gevgilili, Yükseliş ve Düşüş, 1945-1973, (İstanbul, Altın K., 1981), s. 293.
- 33.Abdi İpekçi, Liderler Diyor ki, (İstanbul, Ant Y., yty.), s. 12-3.
- 34.Rıfki Salim Burçak, Türkiye’de Milli İradenin Zaferi, (Ankara, Demokratlar Kulübü Y., , s. 235.
35. Rıfki Salim Burçak, Türkiye’de Milli İradenin Zaferi, s. 236-37.
36. (Haz.) Hulusi Turgut, Görüntüler, 50 Yıl, I. Cilt, (Ankara, ABC Y., 2000), s. 99-101.
- 37.Tevfik Çavdar, “Adalet Partisi,” CDTA, cilt 8, s. 2091-92.
- 38.İsmail Cem, Türkiye’de Geri Kalmışlığın Tarihi, (İstanbul, Cem Y., 7. basım 1979), s. 376.
- 39.Fahir Armaoğlu, Belgelerle Türk-Amerikan Münasebetleri, s. 277 vd.
- 40.Üstün Ergüder, “Türkiye’de Değişen Seçmen Davranışı Örüntüleri,” Ersin Kalaycıoğlu-Ali Yaşar Sarıbay, Türkiye’de Politik Değişim ve Modernleşme, (İstanbul, Alfa Y., 2000), s. 285-86.
- 41.Arsev Bektaş, Demokratikleşme Sürecinde Liderler Oligarşisi, CHP ve AP, 1961-1980, s. 162.
- 42.Feroz ve Bedia Turgay Ahmad, Türkiye’de Çok Partili Politikanın Açıklamalı Kronolojisi, 1945-1971, s. 391.
- 43.İsmet Bozdağ, Demokrat Parti ve Ötekiler, (İstanbul, Kervan Y., 1975), s. 101 vd.
- 44.Arsev Bektaş, Demokratikleşme Sürecinde Liderler Oligarşisi, CHP ve AP, 1961-1980, s. 36, dn. 59.
- 45.Cevat Önder, “Demokratik Parti,” CDTA, cilt 8, s. 2102-3.
- 46.Lucille W. Pevsner, Turkey’s Political Crisis, s. 45 vd.

1960-1980 DÖNEMİ

47. Abdi İpekçi, Liderler Diyor ki, s. 70.
48. Bülent Ecevit, Ortanın Solu, (İstanbul, Kim Y., 1966), s. 70-2.
49. Bülent Ecevit, Bu Düzen Değişmelidir, (İstanbul, Tekin Y., 5. basım, 1978).
50. Bülent Ecevit, Bu Düzen Değişmelidir, s. 17-8.
51. Jacob M. Landau, Türkiye'de Sağ ve Sol Akımlar, (Ankara, Turhan K., 2. Baskı 1979), s. 298.
52. Alparslan Türkeş, Dokuz Işık, (İstanbul, Dokuz Işık Y., 1965).
53. Abdi İpekçi, Liderler Diyor ki, s. 307.
54. Mustafa Çalık, MHP Hareketi, 1965-1980, (Ankara, Cedit N., 2. basım 1995), s. 93-4.
55. Alparslan Türkeş, Temel Görüşler, (İstanbul, Dergah Y., 1975), s. 317 vd.
56. Üstün Ergüder, "Türkiye'de Değişen Seçmen Davranışı Örüntüleri," s. 304-5.
57. Mehmet Ali Aybar, TİP Tarihi I, (İstanbul, BDS Y., 1988), s. 203-4.
58. Muzaffer Sencer, Türkiye'de Siyasal Partilerin Sosyal Temelleri, (İstanbul, May Y., 1974), s. 313-39.
59. Murat Belge, "Türkiye İşçi Partisi," CDTA, cilt 8, s. 2122.
60. Behice Boran, İki Açıdan Türkiye İşçi Partisi Davası, (İstanbul, Bilim Y., 1975), içinde s. 9-37.
61. Ahmet N. Yücekök, Türkiye'de Örgütlenmiş Dinin Sosyol-Ekonomik Tabanı, 1946-1968, (Ankara, AÜSBF Y., 1971), s. 178.
62. Ali Yaşar Sarıbay, Türkiye'de Modernleşme Din ve Parti Politikası, "MSP Örnek Olayı", (İstanbul, Alan Y., 1985), s. 99-100.
63. Ali Yaşar Sarıbay, Türkiye'de Modernleşme Din ve Parti Politikası, "MSP Örnek Olayı", s. 102.
64. Ali Yaşar Sarıbay, Türkiye'de Modernleşme Din ve Parti Politikası, "MSP Örnek Olayı", s. 104.
65. Ali Yaşar Sarıbay, Türkiye'de Modernleşme Din ve Parti Politikası, "MSP Örnek Olayı", s. 104-5.
66. Murat Belge, "1968 Gençlik Hareketleri," CDTA, cilt 3, s. 810-11.
67. Abdi İpekçi, "Dinamizmin Kader Yılı," Milliyet, (1 Ocak 1970).
68. Muhsin Batur, Anılar ve Görüşler, (İstanbul, Milliyet Y., ikinci baskı 1985), s. 299.
69. Mehmet Ali Birand, Can Dünder, Bülent Çaplı, 12 Mart, (Ankara, İmge K., 2. Baskı 1994), s. 210-11.
70. Zafer Üskül, Siyaset ve Asker, (İstanbul, Afa Y., 1989), s. 146.
71. İsmail Cem, Tarih Açısından 12 Mart, (İstanbul, Cem Y., 3. basım, 1993), s. 79.
72. Murat Belge, "Sol," (Derl.) İrvin Cemil Schick ve Ertuğrul Tonak, Geçiş Sürecinde Türkiye, (İstanbul, Belge Y., 1990), s. 174.
73. Kurtuluş Kayalı, Ordu ve Siyaset, 27 Mayıs-12 Mart, (İstanbul, İletişim Y., 1994), s. 180.
74. Hükümetler ve Programları II, 1960-1980, (Ankara, TBMM Y., 1988), s. 198-9.
75. Zafer Üskül, Siyaset ve Asker, s. 130-32.
76. Hükümetler ve Programları II, 1960-1980, s. 201.
77. A. Şeref Gözübüyük, Anayasa Hukuku, (Ankara, Turhan K., 5. basım 1994), s. 126-28.
78. Mümtaz Soysal, Anayasanın Anlamı, (İstanbul, Gerçek Y., 6. baskı 1986), s. 123.
79. Hükümetler ve Programları II, 1960-1980, s. 215-30.
80. Feroz Ahmad, The Turkish Experiment in Democracy, 1950-1975, s. 303-04.
81. Hükümetler ve Programları II, 1960-1980, s. 231-52.
82. Abdi İpekçi, "Temeldeki Gerçek," Milliyet, (1 Nisan 1973).
83. Hükümetler ve Programları II, 1960-1980, s. 253-64.
84. İsmail Cem, Tarih Açısından 12 Mart, (İstanbul, Cem Y., 3. basım 1993), s. 515.

1960-1980 DÖNEMİ

85. Üstün Ergüder, "Türkiye'de Değişen Seçmen Davranışı Örüntüleri," s. 287.
86. Şirin Tekeli, "Cumhuriyet Döneminde Seçimler," CDTA, cilt 7, s. 1816 vd.
87. Hükümetler ve Programları II, 1960-1980.
88. Ferruh Bozbeyleli, Demokratik Sağ (İstanbul, Dergah Y., 1976), s. 207-12 ve 240-59.
89. Bernard Lewis, (çev. Fatih Taşar), İslam'ın Siyasal Dili, (Kayseri, Rey., 1992).
90. Türk siyasetinde "İki kutupluluk" ve "üç kutupluluk" kavramları için, Tarih ve Politika, (İstanbul, İz Y., 1995 adlı kitabıma bkz. (s. 18-24 ve 177-180).
91. Şerif Mardin, Türkiye'de Din ve Siyaset, (İstanbul, İletişim Y., 1991), s. 105.
92. Ali Yaşar Sarıbay, Türkiye'de Modernleşme Din ve Parti Politikası, "MSP Örnek Olayı", s. 108.
93. Bilal Koçak-Reşat Şüphesiz, "Sadettin Bilgiç Anlatıyor/Fırtınalı Yıllar," Türkiye, (25 Ağustos 1995).
94. Binnaz Toprak, "Dinci Sağ," Geçiş Sürecinde Türkiye, s. 250.
95. Türkiye'de Modernleşme Din ve Parti Politikası, "MSP Örnek Olayı", s. 188.
96. Hükümetler ve Programları II, 1960-1980, s. 265-91.
97. Süleyman Arif Emre, Siyasette 35 Yıl (İstanbul, Milsan B., 1991). Özellikle bkz: 2. cilt.
98. Orhan Koloğlu, Kim Bu? Ecevit, (İstanbul, Boyut K., 2001), s. 439-41.
99. Ayşe Güneş-Ayata, CHP (Örgüt ve İdeoloji), (Ankara, Gündoğan Y., 1992), s. 93.
100. Fahir Armaoğlu, Belgelerle Türk-Amerikan Münasebetleri, s. 287 vd.
101. Fahir Armaoğlu, Belgelerle Türk-Amerikan Münasebetleri, s. 297 ve 300.
102. İhsan Sabri Çağlayangil, Anılarım, s. 309.
103. Sadettin Bilgiç Hatıralar, (İstanbul, Boğaziçi Y., 1998), s. 238.
104. Ali Yaşar Sarıbay, Türkiye'de Modernleşme Din ve Parti Politikası "MSP Örnek Olayı", s. 197 ve 201.
105. Feroz Ahmad, The Turkish Experiment in Democracy, 1950-1975, s. 349.
106. İrfan C. Acar, Dış Politika, (Ankara, Sevinç M., 1993), s. 32-3.
107. Stanford J. Shaw ve Ezel Kural Shaw, (Türkçesi Mehmet Harmancı), Osmanlı İmparatorluğu ve Modern Türkiye, (İstanbul, E Y., 2. baskı 1994), 2. cilt, s. 508-9.
108. Üstün Ergüder, "Türkiye'de Değişen Seçmen Davranışı Örüntüleri," s. 287 ve 304.
109. Sabri Sayarı, "The Turkish Party System in Transition," Government and Opposition, 13 (1978), s. 53.
110. Hükümetler ve Programları II, 1960-1980, s. 348 ve 371.
111. Hükümetler ve Programları II, 1960-1980, s. 380-81.
112. Cüneyt Arcayürek, Demokrasinin Sonbaharı, 1977-1978, (Ankara, Bilgi Y., 1985), s. 148.
113. Cüneyt Arcayürek, Müdahalenin Ayak Sesleri, 1978-1979, (Ankara, Bilgi Y., 1985), s. 361-62.
114. Cüneyt Arcayürek, Demokrasinin Sonbaharı, 1977-1978, s. 431.
115. Cüneyt Arcayürek, Müdahalenin Ayak Sesleri, 1978-1979, s. 74-80.
116. Türkiye İstatistik Yıllığı, 1994, (Ankara, DİE Y., 1995), s. 205.
117. Hükümetler ve Programları II, 1960-1980, (Ankara, TBMM Y., 1988), s. 446-70.
118. Baskın Oran, Türk Dış Politikası, İstanbul, İletişim Yay., 2001, s. 665.
119. (Haz.) Hulusi Turgut, Görüntüler, 50 Yıl, I. Cilt, s. 127.
120. Nail Güreli, Gerçek Tanık: Korkut Özal Anlatıyor, (İstanbul, Milliyet Y., 1994), s. 133-35.
121. Kenneth Mackenzie, Turkey Under The Generals, (London, The Institute for the Study of Conflict, Number 125, January 1981), s. 15.

1960-1980 DÖNEMİ

122. Bilge Criss, "Türkiye'nin Terörizmle Mücadelesi," Strateji, sayı 2 (1995), s. 169.
123. Kenneth Mackenzie, Turkey Under The Generals, s. 14-5.
124. Eric J. Zürcher, Turkey, (London and New York, I. B. Tauris, 1993), s. 277.
125. Nail Güreli, 10. Yılında 1 Mayıs Katliamı, (İstanbul, Gür Y., 1987).
126. Nevzat Bölügiray, Sokaktaki Asker, (İstanbul, Milliyet Y., 1989), s. 15-6.